

Innehåll

- 2** Om ”vänster”-revisionismen
Ledare
- 3** Gonzalism: en ”vänster”-revisionistisk avvikelse
Thomas Berg
- 39** Gonzalismen och terrorismen: en inledning till
Den västeuropeiska ”stadsgerillans” felaktiga linje
Masi
- 43** *Den västeuropeiska ”stadsgerillans” felaktiga linje*
P. Becker
- Debatt**
- 65** Replik till KL om Bo G och dialektiken
Hans Kallenius
- 66** Hans Kallenius och naturens dialektik
Kenneth Lundgren

Om gonzalismen

LEDARE

Detta nummer av Marxistiskt Forum handlar i huvudsak om den nutida gonzalismen och liknande strömningar på 1970-talet. Beteckningen gonzalism refererar till ordförande Gonzalo (Abimael Guzmán 1934 – 2021) i Peru och hans påstådda vidareutveckling av maoismen.

Det som kännetecknar denna strömning är teorier som exempelvis folkkrigets universalitet, det militariserade kommunistpartiet, de koncentriskt cirklarna, jefatura (stort ledarskap) och teorin om att den internationella kommunistiska rörelsen idag befinner sig på en strategisk offensiv. Dessa teorier bemöts av Thomas Berg i artikeln *Gonzalism: en ”vänster”-revisionistisk avvikelse*. Gonzalismen av idag i de kapitalistiska och imperialistiska länderna påminner mycket om de ultra-vänstergrupperingar som dök upp inom det imperialistiska lägret under 1970-talet. Artikeln *Den västeuropeiska ”Stadsgerillans” felaktiga linje* belyser denna koppling.

Hösten 2022 anordnade också gonzalisterna också en internationell konferens, varvid Internationella Kommunistiska Förbundet grundades. Konferensen var inte särskilt välbesökt och de viktigaste maoistiska partierna i världen som Indiens Kommunistiska Parti (maoisterna) och Filippinernas Kommunistiska Parti deltog inte. Den första praktiska konsekvensen av konferensen i Sverige var att Kommunistiska Föreningen splittrades och att Kommunistiska Arbetarföreningen numera ger ut Marxistiskt Forum.

Det finns ingen anledning att spå en ljus framtid för denna international. Den kommer att gå samma öde till mötes som dess föregångare, RIM. Den plattform som Internationella Kommunistiska Förbundet antog kan aldrig

fungera som vägledning för revolutionära kommunistiska partier i världen utan är tvärtom ett sammelsurium av dogmatism, önsketänkande och ovetenskapliga, religiösa litanior. Det enda som gonzalisterna åstadkommer är en riktig röra och att en pånyttfödelse av maoismen diskrediteras.

Varför bildades egentligen en ny international? Varför hade deltagarna så bråttom? När Komintern bildades 1919, fungerade Sovjetunionen och bolsjevikpartiet, som hade lett en segerrik socialistisk revolution, som bas för denna organisation. Kinas Kommunistiska Parti ansåg för sin del och beroende på de negativa erfarenheterna från Komintern att det var felaktigt att ta initiativ till ett nytt världsparti med demokratisk centralism. KKP föredrog från 1963 att upprätthålla enbart bilaterala förbindelse med sina broderpartier, inklusive KFML/SKP i Sverige.

Uppenbarligen anser en del s.k. maoistiska organisationer, som inte kan tänka själva, att de behöver en international, som kan tänka åt dem. Men problemet är att om en blind leder en annan blind, så kommer båda att falla i en grop.

Gonzalism: en "vänster"-revisionistisk avvikelse

THOMAS BERG

1. Inledning

Inom den maoistiska miljön har Perus Kommunistiska Partis (PKP) teorier intresserat många kamrater. PKP och deras anhängare anser att PKP:s ordförande Gonzalo har bidragit med teorier av universell karaktär. Gonzalos teorier anses vara av samma kvalitet som Marx, Lenin och Maos teorier och bör således tillämpas överallt. Dock blev Gonzalo arresterad och fängslad 1992 och PKP:s inflytande har sedan dess drastiskt minskat. Det finns inga trovärdiga rapporter om att de kontrollerar något område i Peru idag. Men trots det finns de som än idag hävdar att Gonzalos teorier är korrekta. De som framhäver hans teorier använder oftast beteckningen "marxismen-leninismen-maoismen, huvudsakligen maoismen" (MLM-hM) eller "MLM-hM-Gonzalos universella bidrag"¹ för att särskilja sig från övriga som använder sig av beteckningen "marxismen-leninismen-maoismen" (MLM) eller "marxismen-leninismen-Mao Zedongs tänkande". Denna artikel ämnar visa att Gonzalos teorier utgör en "vänster"-revisionistisk avvikelse från den revolutionära vetenskap som huvudsakligen utvecklats av Marx, Lenin och Mao. Artikeln presenterar också oktobervägen som en korrekt strategi i Sverige eftersom den baserar sig på svenska förhållanden och erfarenheterna

från den kommunistiska rörelsens historia.

2. Jefatura – idealistisk teori om ledarskap

Mao Zedong, som vidareutvecklade den dialektiska materialismen, påpekade att riktig kunskap uppnås endast genom att engagera sig med den konkreta verkligheten, d.v.s. praktiken:

"Marxister anser att människans samhällsliga praktik är det enda kriteriet på sanningen i hennes kunskap om yttervärlden. Vad som verkligen händer är att människans kunskap bekräftas endast då hon under den samhällsliga praktikens förlopp (i den materiella produktionen, klasskampen eller det vetenskapliga experimentet) **uppnår de förväntade resultaten**. Om en människa önskar ha framgång i sitt arbete, det vill säga uppnå de förväntade resultaten, måste hon bringa sina idéer i överensstämmelse med den objektiva yttre världens lagar; överensstämmer de inte med dessa, kommer hon att misslyckas i sin praktik."² (min fetstil)

Framgång i praktiken är det enda kriteriet

1 "The extremely favorable objective and subjective situation, the decades of persistent struggle of the proletariat against the general offensive of the counterrevolution, with iron will holding the banner of Maoism, of the contributions of universal validity of Gonzalo thought and of the People's War, it has served, more than ever, to demarcate Marxism from revisionism of all kinds."

Lenin and the militarized communist party, Brasiliens kommunistiska parti – röd fraktion
<https://www.demvolkedieneen.org/index.php/en/t-dokumente-en/3298-el-maoista-lenin-and-the-militarized-communist-party>

2 *Om praktiken*, Valda verk av Mao Tse-tung band 1, s.297-8, Danelius bokförlag, 1966

som avgör huruvida en idé eller teori är sann:

”Sanningshalten i varje kunskap eller teori bestämmes inte av subjektiva känslor, utan **av objektiva resultat i samhällelig praktik**. Endast samhällelig praktik kan vara ett kriterium på sanningen. Praktiken är den främsta och grundläggande utgångspunkten i den dialektisk-materialistiska kunskapsteorin.”³ (min fetstil)

PKP och Gonzalo framförde teorier som, vid närmare undersökning, visar sig direkt bryta med den materialistiska uppfattningen och istället propagerar idealism. Ett exempel på detta är att PKP ansåg att

”Det är Gonzalos tänkande som vi främst måste förkroppsliga, eftersom det är garantin för seger som leder oss till den demokratiska revolutionen, till den socialistiska revolutionen, till kulturrevolutionerna och till kommunismen.”⁴

”Det är ett parti av den nya typen som har gett upphov till den peruanska revolutionens Stora ledare, ordförande Gonzalo, den störste levande marxist-leninist-maoisten, som leder partiet. Han är garantin för revolutionens seger och kommer att föra oss till kommunismen.”⁵

Detta har visat sig vara fel eftersom Gonzalo tillfångatogs varpå PKP:s inflytande minskade rejält, samt att Gonzalo tillbringade 29 år i fängelse fram till hans död. Att upphöja en person som ”garantin för revolutionens seger” är en idealistisk felaktighet som helt går emot den marxistiska kunskapsteorin, eftersom riktigheten i en teori endast kan bevisas i praktiken genom en socialistisk revolution.

Att upphöja en individ som ”garantin för revolutionens seger” innan dennes politiska linje bevisats i praktiken leder också till problem i förhållande till den demokratiska centralismen. Varför ska en person, som trots allt är ”garantin för seger”, utsättas för kritik och självkritik? Detta är en paradox. Utifrån PKP:s egna utlåtanden verkar Gonzalos ledarskap ha en särskild status där han stod över centralkommittén:

”Vårt parti har definierat att ledarskapet är det centrala och att det är alla aktivisters plikt att ständigt arbeta för att försvara och bevara partiets ledarskap och i synnerhet Gonzalos ledarskap, vår stora ledare, mot alla angrepp inom eller utanför partiet och att underkasta oss hans personliga ledarskap och befäl genom att höja parollerna ’Lär av ordförande Gonzalo’ och ’Förkroppsliga Gonzalos tänkande.’”⁶

3 Ibid.

4 “For us, Gonzalo Thought is the principal thing which we must embody because it is the guarantee of victory that leads us to the democratic revolution, to the socialist revolution, to the cultural revolutions until Communism.”

General political line of the Communist party of Peru (1988), Central committee of the communist party of Peru, s.26

<https://www.bannedthought.net/Peru/CPP/Documents/GeneralPoliticalLineOfTheCommunistPartyOfPeru-1988-OCR.pdf> (min översättning)

5 “It is a Party of the new type which generated the Great Leader of the Peruvian revolution, Chairman Gonzalo, the greatest living Marxist-Leninist-Maoist, who leads the Party. He is the guarantee of the triumph of the revolution who will carry us to Communism.”

Ibid.

6 “Our Party has defined that leadership is key and it is the duty of all militants to constantly work to defend and preserve the leadership of the Party and very especially the leadership of Chairman Gonzalo, our Great Leadership, against any attack inside or outside the Party and to subject ourselves to his personal leadership and command by raising the slogans of ‘Learn From Chairman Gonzalo’ and ‘Embody Gonzalo Thought.’”

General political line of the Communist party of Peru, s.77

”Vi som följer marxismen-leninismen-maoismen, Gonzalos tänkande, underkastar oss ordförande Gonzalo och förkroppsligar Gonzalos tänkande.”⁷

”PKP:s centralkommitté bekräftar på nytt sin enkla, medvetna och ovillkorliga underkastelse till ordförande Gonzalos enskilda ledarskap och hela systemet av partiledning.”⁸

Att utse något som korrekt innan det har bevisats i praktiken, som att Gonzalo var garantin för seger, beskrev Mao i ”Om praktiken” som ett idealistiskt misstag:

”Vi är också motståndare till ’vänster’-framsakeri. ’Vänster’-männens tänkande löper förbi ett givet stadium i den objektiva processens utveckling. En del av dem betraktar sina fantasier som sanningar, medan andra strävar att i nuet förverkliga ett ideal som kan förverkligas först i framtiden.”⁹

Att i nuläget försöka förverkliga ett ideal som endast kan förverkligas i framtiden är således att tillämpa idealism istället för materialism. PKP framhöll Gonzalo och hans teorier som

7 “We who follow Marxism-Leninism-Maoism, Gonzalo Thought, subject ourselves to Chairman Gonzalo and embody Gonzalo Thought.”
Ibid.

8 “The Central Committee of the PCP reaffirms itself in its plain, conscious and unconditional subjection to the sole leadership of Chairman Gonzalo and to the entire system of party leadership.”
Resolution of the central committee, Central committee of the Communist Party of Peru, 1992
http://www.redsun.org/pcp_doc/pcp_1292.htm

9 *Om praktiken*, Valda verk av Mao Tse-tung band 1, s.308

10 “A leader is someone who occupies a certain position, whereas a top leader and Great Leadership [Jefatura], as we understand it, represent the acknowledgment of Party and revolutionary authority acquired and proven in the course of arduous struggle--those who in theory and practice have shown they are capable of leading and guiding us toward victory and the attainment of the ideals of our class.”
Interview with Chairman Gonzalo, El Diario, http://www.redsun.org/pcp_doc/pcp_0788.htm

11 “there is no Great Leadership [Jefatura] that does not base itself on a body of thought, no matter what its level of development may be. The reason that a certain person has come to speak as the Leader of the Party and the revolution, as the resolutions state, has to do with necessity and historical chance and, obviously, with Gonzalo Thought.”
Ibid.

12 ”He has reconstituted the Party, leads it in the People’s War and has become the greatest living Marxist-Leninist-Maoist, a great political and military strategist, a philosopher, a teacher of Communists, and the center of Party unity.”

General political line of the Communist party of Peru, s.77 (min översättning)

redan korrekta, trots att de inte bekräftades i praktiken. Denna idealism har i grunden att göra med PKP:s och Gonzalos teori om *Jefatura* (anförarskap/ledarskap). Denna hävdar att varje revolutionärt parti måste ha en vägledande ”ledare/anförare”¹⁰, och att partiet baserar sig på denna ledares ”vägledande tänkande” (i Perus fall, ”Gonzalos tänkande”).¹¹ Det uppenbara felet är att partiet, som redan påpekats, upphöjer en ledare som ofelbar om denna är ”garantin för revolutionens seger” och upphöjer ett tänkande som inte genomgått praktisk bevisning i klasskampen. Teorin om *Jefatura* leder därför oundvikligen till en personkult, oavsett hur mycket Gonzalos anhängare förnekar detta. Är det inte en personkult att framhäva Gonzalo som ”garantin för revolutionens seger”, att ge ”sin enkla, medvetna och ovillkorliga underkastelse till ordförande Gonzalos enskilda ledarskap” och att han är ”den störste levande marxist-leninist-maoisten [!], en stor politisk och militär strateg, en filosof, en lärare för kommunister, samlingspunkt för partiets enhet.”¹² Är detta inte ren idealism och en förvrängning av den marxistiska kunskapssteorin och ett uttryck för, som Mao kallade det, ”**vänster’-männens tänkande**”?

Varför uppskattar vi t.ex. Lenin och hans verk? För att hans teorier bekräftades av hans praktiska framgång, d.v.s. oktoberrevolutionen. Lenins verk skulle idag inte alls ha samma betydelse eller anseende om oktoberrevolutionen inte genomfördes. Gonzalos teori om "ledarskap" upphöjer ett vägledande tänkande som "strävar att i nuet förverkliga ett ideal som kan förverkligas först i framtiden." Ett vägledande tänkande kan endast bekräftas som vägledande när det "...under den samhälleliga praktikens förlopp (i den materiella produktionen, klasskampen eller det vetenskapliga experimentet) uppnår de förväntade resultaten." Alltså, endast när linjen faktiskt har väglett till seger kan den anses ha varit vägledande. Mao Zedongs teorier bekräftades för att Mao framgångsrikt ledde den kinesiska revolutionen till seger och bekräftades återigen internationellt under Stora polemiken mot sovjetrevisionisterna och Den stora proletära kulturrevolutionen.

Gonzalos teori om *Jefatura* är i grunden liberal individualism, och liknande teorier fanns även i det revolutionära Kina där de främst förspårades av Lin Biao, som påstod bl.a. att:

"Sådana genier som Mao Zedong uppstår endast efter hundratals år i världen, och efter tusentals år i Kina. Ordförande Mao är världens största geni."

"Ordförande Mao är mycket klokare än Marx, Engels, Lenin och Stalin. Just nu

finns det ingen person i världen som kan nå upp till Mao Zedongs nivå".

"Man kan ej lämna centrum. Centrum är solen. De nio mäktiga konstellationerna omringar och kretsar kring solen, alla verk omringar och kretsar kring solen. Ordförande Mao är solen. Mao Zedongs-tänkande är solen."¹³

1970 hade Mao kritiserat Chen Boda och Lin Biao för att ha framfört teorin om geni och den utmärkte ledaren.¹⁴ Eftersom Gonzalos teori om *Jefatura* bryter med Maos kriterium att en teori måste bekräftas "av objektiva resultat i samhällelig praktik" är det i sitt väsen av samma typ som Lin Biaos teori om geni. Gonzalo lyckades inte leda partiet till seger, detta är ett obestridligt faktum. Både Gonzalos teori om *Jefatura* och Lin Biaos teori om "geni" vänder upp-och-ned på den marxistiska kunskapsteorin; båda förbiser bevisning i praktiken som ett kriterium för sanning och antar således i förväg att något är sant. Mao definierade sådana teorier som "idealistisk apriorism", d.v.s. antagandet att ett tänkande är sant utan praktisk bevisning¹⁵:

"Frågan om det geniala är en teoretisk fråga. Deras [Lin Biao och kompani – min anm.] teori var en teori som byggde på idealistisk apriorism. Någon har sagt att det innebär att bekämpa det geniala att bekämpa mig. Men jag är inget geni. Jag läste konfucianska böcker under sex år och ka-

13 *A few opinions of mine*. Mao Zedong, 1970, engelsk översättning juli 2021. (min översättning) <https://www.bannedthought.net/China/MaoEra/GPCR/Chinese/AFewOpinionsOfMine-1970-English.pdf>

14 Ibid.

15 "Apriorismen är en idealistisk kunskapsteori. Den materialistiska återspeglings teorin menar att idéer är en återspeglning av den objektiva verkligheten, att all sann kunskap har sitt ursprung i erfarenheten. Det finns alltså ingen kunskap före erfarenheten. Apriorismen menar dock att det rationella innefattar något 'begåvat begrepp', 'självförstått förnuft', 'födda principer' eller logiska kategorier, att det inte uppstår genom erfarenhet utan är medfött i sinnet, och att man med utgångspunkt i dessa principer eller kategorier kan få verklig kunskap genom logisk deduktion. Apriorister erkänner inte att begreppslig kunskap är beroende av perceptuell kunskap, utan anser att den förstnämnda är oberoende; de motsätter sig att man utgår från praktisk erfarenhet, men står för att man utgår från det rationella. De utgår inte från fakta till begrepp utan tvärtom."

Basic understanding of the communist party of China, s.135 (pdf), [min översättning] <https://www.marxists.org/history/erol/china/basic-understanding.pdf>

pitalistiska under sju. Jag läste inga marxist-leninistiska böcker före 1918, så hur ska jag kunna vara ett geni? Strök jag inte över dessa adverb flera gånger om? Partistadgarna slogs fast på nionde kongressen. Varför inte ta en titt på dem? Jag skrev 'Några åsikter'¹⁶, som speciellt kritiserar geniteorin, bara efter att ha träffat några människor och talat med dem och efter en del undersökningar och forskning. Det är inte det att jag inte vill tala om genier. Att vara ett geni är att vara lite intelligentare. **Men det geniala beror inte på en person eller ett fåtal människor. Det beror på ett parti, det parti som är proletariats förtrupp. Det geniala är beroende av masslinjen, av den kollektiva visdomen.**¹⁷ (min fetstil)

Kampen mot idealistisk apriorism existerade redan under Marx och Engels tid, specifikt i Engels polemik mot Dühring. Dühring förnekade den materialistiska kunskapsteorin och hävdade att den materiella världen formas efter inneboende tankemönster hos människan. Under kulturrevolutionen bekämpades bl.a. Liu Shaoqis och Lin Biaos apriorism, som hävdade att vishet och genialitet var en medfödd mänsklig egenskap oberoende av den samhälleliga praktiken.¹⁸ Dessa reaktionärer förnekade den marxistiska, materialistiska kunskapsteorin. Idag är det Gonzalos

apriorism i form av *Jefatura* som utmanar den marxistiska kunskapsteorin. Gonzalos teori om "vägledande tänkande" förutsätter att den "högsta ledarens" teorier ska leda till seger och är således redan korrekta trots att de inte bevisats i praktiken. Därför består denna teori i grunden av idealistiska förutsättningar ("idealistisk apriorism"). Därtill bör det påpekas att en individ som utmärkt sig i kampen och som lett partiet till framgång kan vid valfritt tillfälle urarta ideologiskt (t.ex. Prachanda¹⁹). Detta gör teorin om *Jefatura* särskilt skadlig, eftersom den leder till den individualistiska uppfattningen att en individ är ett evigt, oföränderligt förkroppsligande av korrekt ideologisk vägledning, när historien har visat att dessa individer själva kan bli revisionister.

Dialektikens grundlag är att allting är ständigt i rörelse, och det är på intet sätt givet att människors tänkande förändras i takt med de objektiva förändringarna. Mao Zedong påpekade att tänkandet hos vem som helst (inklusive ledarskapet) kan släpa efter de objektiva förändringarna om man inte förlitar sig på en konkret undersökning av konkreta förhållanden.²⁰ Det är inte individen, utan masslinjen och konkret undersökning, d.v.s. marxismen som en vägledning till handling, som är avgörande för framgång.

Teorin om *Jefatura* reviderar i själva verket

16 *A few opinions of mine*. Mao Zedong, 1970

17 *Sammandrag av Ordförande Maos samtal med ansvariga kamrater på olika platser under hans resa i provinserna.*, Mao Tse-tung: Politiska skrifter. Tal och brev 1956-1971. Stuart Schram <https://marxistarkiv.se/klassiker/mao/schramurval-mao-skrifter.pdf> [Något ändrad översättning från denna källa]

18 För en bra introduktion till Engels kamp mot Dührings apriorism, se artikeln "*How Engels Criticized Dühring's Apriorism — Notes on studying 'Anti-Dühring'*" av Wang Che. Den nämner också kampen mot idealismen i Kina. <https://marxists.architexturez.net/subject/china/peking-review/1972/PR1972-10a.htm>

19 Prachanda var ordförande för Nepals kommunistiska parti (maoisterna). Under hans ledning tillämpade partiet marxismen-leninismen-maoismen-Prachandas väg och kontrollerade 80% av Nepals territorium innan Prachanda slöt ett fredsavtal med den härskande klassen och förvandlade det revolutionära partiet till ett reformistiskt parti.

20 Detta påpekar Mao i "*Om praktiken*". T.ex. skriver han att:

"Det händer emellertid ofta att tänkandet släpar efter verkligheten; detta beror på att människans varseblivning begränsas av otaliga samhälleliga betingelser. Vi är motståndare till tjurskallar i de revolutionära leden, vilkas tänkande inte utvecklas med förändrade objektiva betingelser och historiskt har kommit till uttryck i högeropportunism."

den marxistiska teorin om ledarskap. Det är uppenbart att Gonzalo intog rollen som en enskild ledare som resterande instanser underkastade sig, vilket rättfärdigas i teorin om *Jefatura*. Denna teori skiljer sig radikalt från den teori om ledarskap som tillämpades av Kinas kommunistiska parti (KKP):

”Partiets ledarskap är dock ett kollektivt ledarskap och kommer inte från enskilda individers godtyckliga beslut. Det är bara genom att samvetsgrant tillämpa systemet med kollektivt ledarskap som vi kan praktisera demokratisk centralism i partiet på ett korrekt sätt, och som partiets kommittéer kan spela sin roll som kärnledarskapet fullt ut genom att utföra alla uppgifter på ett korrekt sätt. I allmänhet finns det en gräns för hur väl en enskild individ kan tänka på en fråga och analysera den, så när beslut i viktiga frågor fattas av en enskild individ är det svårt för honom att inte vara subjektiv och ensidig. Endast om vi praktiserar kollektivt ledarskap, om medlemmarna i partikommittén återspeglar partimedlemmarnas och massornas åsikter i alla avseenden, om de studerar och diskuterar frågor från alla synvinklar och på djupet, kommer vi att kunna koncentrera massornas visdom för att komma fram till korrekta idéer, fatta beslut som överensstämmer med den objektiva verkligheten och undvika eller minska risken för misstag.”²¹

3. Folkkrigets universalitet

En annan teori som Gonzalo har framfört

21 *Basic understanding of the communist party of China*, s.62-3 (pdf), [min översättning]

22 *Stackars Mao Zedong, som inte ens var maoist*, Rickard B Turesson, Marxistiskt Forum, 2019
<http://marxforum.se/index.php/2021/07/08/stackars-mao-zedong-som-inte-ens-var-maoist/>

23 *Några erfarenheter ur vårt partis historia*, Valda verk av Mao Tse-tung band 5, s.310

24 “President Gonzalo, reaffirming himself on the universal law of revolutionary violence, follows the military theory of the proletariat established by Chairman Mao: The people’s war has universal validity and is applicable in all types of countries, in accordance with the conditions of each revolution.”
General political line of the Communist party of Peru, s.51 (min översättning)

är teorin om folkkrigets universalitet och att detta är ”proletariatets militära teori”. Kamrat Turesson har redan korrekt påpekat att detta är ett uppenbart falskt påstående²², eftersom Mao aldrig har nämnt att folkkriget är universellt. Bl.a. har Mao uttryckligen varit emot dogmatiska tillämpningar av det kinesiska folkkriget:

”Den kinesiska revolutionens erfarenhet – d.v.s. att bygga basområden på landsbygden, omringa städerna från landsbygden och slutligen bemäktiga sig städerna – är kanske inte helt användbara i många av era länder, men den kan tjäna som referensmaterial för er. Jag råder er att inte mekaniskt omplantera de kinesiska erfarenheterna. Ett annat lands erfarenheter kan enbart tjäna som referensmaterial och får inte betraktas som en dogm. Marxismen-leninismens allmängiltiga sanning och de konkreta förhållandena i era egna länder – de två måste förenas.”²³

Mao var alltså öppen med att det *kinesiska folkkrigets erfarenheter*, d.v.s. bygga basområden och omringa städerna, inte var allmängiltigt. Men enligt PKP är folkkriget ett uttryck för ”proletariatets militära teori” som utvecklas av Mao:

”Ordförande Gonzalo bekräftar på nytt lagen om revolutionärt våld som en universell lag och följer proletariatets högsta militära teori som fastställts av ordförande Mao: folkkriget är universellt giltigt och tillämpbart i alla slags länder, men måste konkretiseras specifikt för varje revolutionsförhållande.”²⁴

Att Mao hade fastställt att ”folkkriget är universellt giltigt” är en uppenbar lögn. Därtill

påstår Gonzalo att basområden är folkkrigets väsen:

”Basområden är folkkrigets väsen. Utan det kan folkkriget inte utvecklas.”²⁵

Begreppet ”folk” i marxistisk mening måste avse en grupp människor i förhållande till klasskampen. Mao definierade detta tydligt i förhållande till klasskampen i Kina när han beskrev skillnaden mellan folkkriget mot Japan och folkkriget mot Guomindang. Dessa folkkrig innebar att en enhetsfront av klasskaraktär ställdes mot en gemensam fiende, nämligen imperialismen:

”För att rätt förstå dessa två olika typer av motsättningar måste vi först av allt göra klart för oss vad vi menar med ”folket” och vad vi menar med ”fienden”. Begreppet ”folket” har olika betydelse i olika länder och i olika historiska perioder i varje land. Ta vårt eget land som exempel. Under försvarskriget mot Japan hörde alla de klasser, skikt och socialgrupper som motsatte sig den japanska aggressionen till folkets kategori, medan de japanska imperialisterna, de kinesiska förrädarna och de projapanska elementen allesammans var folkets fiender. Under befrielsekriget var Förenta staternas imperialister och deras hejdukar – byråkratkapitalisterna, godsägarna och guomindangreaktionärerna som representerade dessa två klasser – folkets fiender, medan alla andra klasser, skikt och socialgrupper som bekämpade dessa fiender alla tillhörde kategorin folket.”²⁶

Folkkrig uppstod som en strategisk linje när huvudmotsättningen står mellan en enhetsfront av olika klasser (”folket”) mot en gemensam fiende: imperialismen och feodalismen. **Huvudmotsättningen** i det kinesiska folkkriget

25 “The Base Area is the essence of people’s war. Without it, people’s war cannot develop.”

Interview with Chairman Gonzalo (min översättning)

26 *Om den riktiga behandlingen av motsättningar inom folket*, Valda verk av Mao Tse-tung band 5, s.366-7, Oktoberförlaget, 2019

27 *Den kinesiska revolutionen och Kinas kommunistiska parti*, Valda verk av Mao Tse-tung band 2, s.300

get var mellan å ena sidan folket/nationen (enhetsfronter av klasskaraktär) och å andra sidan imperialismen (och dess lakejer) och feodalismen, vilket har beskrivits av Mao själv:

”Motsättningen mellan imperialismen och den kinesiska nationen och motsättningen mellan feodalismen och folkets stora massor är de grundläggande motsättningarna i det nutida kinesiska samhället. Naturligtvis finns det andra, sådana som motsättningen mellan bourgeoisin och proletariatet och motsättningarna inom de reaktionära härskande klasserna själva. Men motsättningen mellan imperialismen och den kinesiska nationen är huvudmotsättningen.”²⁷

Mao påpekade även i ”Om motsättningar” att *väsendet* i KKP:s kamp, den *grundläggande motsättningen* i denna process, var alltid dess antiimperialistiska och antifeodala natur trots att den genomgick flera olika stadier (bl.a. revolutionen 1924-7, kriget mot Goumindang, försvarskriget mot Japan):

”Den grundläggande motsättningen i ett tings utvecklingsprocess och processens därav bestämda väsen försvinner inte förrän processen är fullbordad; men i en långvarig process är betingelserna vanligen olika i varje stadium. Orsaken är, att, ehuru den grundläggande motsättningens natur i ett tings utvecklingsprocess och processens väsen **består oförändrade**, den grundläggande motsättningen tillspetsas allt efter som den passerar från ett stadium till ett annat i den långvariga processen.

(...) Ehuru ingen förändring skett i den grundläggande motsättningens natur i processen som helhet, **det vill säga i processens antiimperialistiska, antifeodala, demokratiskt-revolutionära natur** (vars

motsats är dess halvkoloniala och halvfeodala natur), har denna process icke desto mindre passerat igenom flera utvecklingsstadier under loppet av över tjugo år.”²⁸

Folkkrig har i konkreta tillämpningar betytt att omringa städerna från landsbygden, d.v.s. fokusera på fattigbönderna som huvudstyrkan i revolutionen. Anledningen till just denna konkreta *form* är att där folkkrigen har skett har samhällena till stor del bestått av bönder. Flertalet av de förtryckta folken bodde således på landsbygden. Under den Stora polemiken 1963 beskrev Kinas Kommunistiska Parti kampen i de förtryckta länderna på följande sätt:

”Asiens, Afrikas och Latinamerikas undertryckta nationer och folk står inför den viktiga uppgiften att bekämpa imperialismen och dess lakejer.

Historien har anförtrott de proletära partierna i dessa områden den ärorika uppgiften att bära kampfanan mot imperialismen, mot gammal och ny kolonialism och för nationellt oberoende och folkdemokrati, att stå i den nationaldemokratiska revolutionära rörelsens främsta led och sträva för en socialistisk framtid.

Mycket breda sektioner av befolkningen i dessa områden vägrar att vara slavar åt imperialismen. De omfattar inte endast arbetarna, bönderna, de intellektuella och småbourgeoisin utan också den patriotiska nationella bourgeoisin och till och med vissa kungar, prinsar och aristokrater, som är patrioter.

(...) På grundval av arbetare- och bondealliansen måste proletariatet och dess **parti ena alla skikt, som kan enas, och organisera en bred enhetsfront mot imperialis-**

men och dess lakejer. För att befästa och utbygga denna enhetsfront är det nödvändigt att det proletära partiet upprätthåller sin ideologiska, politiska och organisatoriska självständighet och går in för att leda revolutionen.”²⁹ (min fetstil)

Medan folkkrigets *form* har av historiska omständigheter lett till att omringa städerna från landsbygden, består dess *väsen* av en huvudmotsättning som står mellan en enhetsfront av olika klasser mot en gemensam fiende: imperialismen och feodalismen. Varje strategisk linje definieras först och främst av huvudmotsättningen. Den första meningen i Mao Zedongs ”Skrifter i urval” ställer just frågan: **”Vilka är våra fiender? Vilka är våra vänner? Detta är en fråga av synnerlig vikt för revolutionen.”**³⁰

Gonzalo tar innehållet i det *kinesiska folkkrigets strategi*, inkl. basområden, och påstår att detta är en väg för kommunisterna i alla världens länder (även avancerade kapitalistiska där proletariatet utgör huvudstyrkan), att folkkriget är universellt och att Mao har utvecklat proletariatets militära teori. I själva verket är en betydlig del av Maos militära teorier passande för en kontext i vilken den växte fram, d.v.s. det kinesiska folkkriget och dess särdrag. Som tidigare nämnt varnade Mao år 1956 för att mekaniskt kopiera basområden i samtal med latinamerikanska partier (se tidigare citat).

I Kina växte begreppet ”folkkrig” fram i huvudsak på grund av den kinesiska revolutionens nydemokratiska karaktär, d.v.s. en klassallians (proletariatet, bönderna och det nationella borgerskapet) under proletariatets ledning i kamp mot imperialismen och feodalismen, i syfte att upprätta folkets demokratiska diktatur. Bland annat definierade Mao även Koreakriget 1950-53 som ett ”folkets be-

28 *Om motsättningar*, Valda verk av Mao Tse-tung band 1

29 *Ett förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje*, Kinas Kommunistiska Partis centralkommitté, 1963, Stora Polemiken

30 *Analys av klasserna i det kinesiska samhället*, Valda verk av Mao Tse-tung band 1, s.15

frilsekrig" ("*people's war of liberation*")^{31, 32}, en beteckning som han också använde för folkkriget i Kina³³. Varför? För att huvudmotsättningen stod mellan å ena sidan det koreanska folket, och å andra sidan imperialisterna och marionettregimen i syd.³⁴ Ett begrepp som han använde för de indokinesiska folkkrigen (Vietnam, Laos, Kambodja) var "långvariga folkkrig" ("*protracted people's war*").^{35, 36}

Folkkrig nödvändigas alltså p.g.a. objektiva förhållanden, nämligen att världen är uppdelad i imperialistiska och förtryckta länder, och att i de förtryckta länderna måste proletariatet leda de förtryckta massorna och alliera sig med åtminstone delar av den nationella bourgeoisie i kampen mot imperialismen.³⁷ Imperialistisk dominans över ett land måste först besegras innan socialismen kan etableras. Oktobervägen, den universella vägen till revolution i huvudsakligen imperialistiska länder, är också direkt avhängig imperialismen: genom utplundringen av förtryckta länder kan lev-

nadsstandarden höjas till en relativt hög nivå och en revolutionär situation möjliggörs huvudsakligen av kapitalismens återkommande kriser.

Som tidigare nämnt påstår Gonzalo att basområden är "folkkrigets väsen". Folkkrigets väsen, d.v.s. dess definierande egenskap, är en enhetsfront under proletariatets ledning som bedriver väpnad kamp mot imperialismen och feodalismen. Det är således den strategiska linjen för de kommunistiska partierna i de förtryckta länderna. Endast detta är den gemensamma nämnaren som finns att hitta i Maos uttalanden. Vad är Maos definition av ett basområde? I kriget mot de japanska ockupanterna definierade Mao tydligt vad folkkrigets basområden innebar:

"De grundläggande betingelserna för upprättande av ett basområde är att där ska finnas väpnade antijapanska styrkor, att dessa väpnade styrkor ska användas för

31 *Order till det kinesiska folkets frivilliga*, Valda verk av Mao Tse-tung band 5, s.39

32 Det är irrelevant huruvida beteckningen är "folkkrig", "folkets krig" etc. Det som är avgörande är att det avses ett folk som bedriver krig.

33 *Genomför revolutionen till slutet*, Valda verk av Mao Tse-tung band 4, s.282-90

34 I ett telegram framhäver Mao återigen motsättningen mellan det koreanska folket och imperialismen: "Det kinesiska folket stöder varmt det koreanska folkets rättfärdiga krig mot USA:s imperialistiska aggression och kampen för nationens självständighet och deras lands enhet." (min översättning)

Telegram to the Democratic People's Republic of Korea, Selected works of Mao Tse-Tung Volume 7, Foreign Languages Press, s.85

35 *People of the World, Unite and Defeat the US Aggressors and All Their Running Dogs!*, Selected works of Mao Tse-Tung Volume 9, Foreign Languages Press, s.407

36 "Ett riktigt svar på frågan 'Varför ett långvarigt krig?' kan nås endast på basis av alla de grundläggande kontrasterna mellan Kina och Japan. (...) För varken i teori eller praktik kan en kamp bli långvarig genom att man helt enkelt ställer de svaga mot de starka. Inte heller kan den bli långvarig genom att man helt enkelt ställer de stora mot de små, de progressiva mot de reaktionära eller överflöd av stöd mot klen stöd. (...) När vi säger, att försvarskriget mot Japan är ett långvarigt krig, är detta därför en slutsats som dragits ur de inbördes förhållandena mellan samtliga verksamma faktorer på bägge sidor."

Om långvarigt krig, Valda verk av Mao Tse-tung band 2, s.130-1, Danelius bokförlag, 1970

37 "I detta avseende skiljer sig den kinesiska bourgeoisie från bourgeoisie i det gamla Tsarryssland. Eftersom Tsar-ryssland var en militärt-feodal imperialism som angrep andra länder, saknade den ryska bourgeoisie helt revolutionära kvaliteter. Där var proletariatets uppgift att bekämpa bourgeoisie, inte att enas med den. Men Kinas nationella bourgeoisie har under vissa perioder och i viss utsträckning en revolutionär kvalitet, därför att Kina är ett kolonialt och halvkolonialt land som är ett offer för aggression. Här är det proletariatets uppgift att bilda en enhetsfront med den nationella bourgeoisie mot imperialismen och byråkrat- och krigsherstyrena och inte förbise dess revolutionära kvalitet."

Om ny-demokrati, Valda verk av Mao Tse-tung band 2, s.335

att tillfoga fienden nederlag och att de ska resa folket till aktion. Upprättandet av ett basområde är sålunda först och främst en fråga om att bygga upp en väpnad styrka. (...) Uppbyggandet av en väpnad styrka är nyckeln till upprättandet av ett basområde. **Om det inte finns en väpnad styrka eller om denna är svag, kan ingenting göras. Detta utgör den första betingelsen.**"³⁸ (min fetstil)

Basområden är först och främst områden som är kontrollerade av en väpnad styrka för att användas mot fienden. Om man tror att basområden är *universellt tillämpbara och en oundviklig del av maosismen*, så bör man återigen betänka att Mao i samtal med kommunistpartierna varnat för att mekaniskt tillämpa dessa, och uppmanade istället partierna att tänka själva. Mao hade detta att säga om de röda områden (basområdena) som KKP upprättade:

"Ingen annanstans i världen har det någonsin förekommit, att ett eller flera små områden under röd politisk makt och helt omringade av en vit regim bestått under längre tid. Denna ovanliga företeelse har särskilda orsaker. Den kan nämligen existera och utvecklas endast under vissa betingelser.

För det första, kan den inte förekomma i något imperialistiskt land eller i någon koloni under imperialistiskt välde. Ty denna ovanliga företeelse kan förekomma endast i samband med en annan ovanlig företeelse, nämligen krig inom den vita regimen. Ett av det halvkoloniala Kinas kännetecken är att de olika klickarna av gamla och nya krigsherrar sedan republikens första år (1912) oavbrutet fört krig emot varandra, stödda från utlandet av imperi-

alismen och inom landet av comprador- och godsägarklassen. En sådan företeelse påträffas inte i något av de imperialistiska länderna och för den delen inte heller i någon koloni under direkt imperialistiskt välde, utan endast i ett land som Kina, som befinner sig under indirekt imperialistiskt välde. **Två ting förklarar dess förekomst, nämligen, en lokaliserad agrarhushållning (inte en enad kapitalistisk hushållning) och den imperialistiska politiken att staka ut inflytelsefärer att dela upp och exploatera.** Den långvariga splittringen och krigen inom den vita regimen skapar förutsättning för ett eller flera små röda områden under kommunistiska partiets ledning att uppkomma och bestå inringade av den vita regimen."³⁹ (min fetstil)

Mao var alltså mycket tydlig med att röda maktområden inte kan existera i imperialistiska länder. Basområden i Kina hade en överväldigande bondebefolkning där samma ort ("lokaliserad agrarhushållning"), vilket inte alls kan sägas om dagens Sverige. Är Maos egna ord inte tillräckliga för att förkasta Gonzalos och PKP:s falska tes att Mao hade etablerat folkkriget som "proletariatets militära teori" och att "basområden är folkkrigets väsen"? Gonzalo teori härleds från en *specifik konkret kontext* och förvandlas det till en abstrakt dogm, som inte har någon relevans till de objektiva förhållandena i Sverige.

Finns det något av lära av Maos militära teorier som är användbara i en svensk kontext? Absolut. Mao påpekade att det finns tre typer av lagar för krig: lagarna för krig i allmänhet, de särskilda lagarna för revolutionärt krig samt det kinesiska revolutionära krigets särskilda lagar.⁴⁰ Att i svenska städer bygga basområden, från vilka väpnade styrkor ska at-

38 *Strategiska problem i gerillakriget mot Japan*, Valda verk av Mao Tse-tung band 2, s.94-5

39 *Hur kommer det sig att röd politisk makt kan existera i Kina?*, Valda verk av Mao Tse-tung band 1, s.66-7

40 "Vi är nu inbegripna i ett krig; vårt krig är ett revolutionärt krig, och vårt revolutionära krig föres i det halvkoloniala och halvfeodala landet Kina. Därför måste vi studera inte enbart krigets lagar i allmänhet, utan de särskilda lagarna för revolutionärt krig och de ännu mera särskilda lagarna för ett

tackera fienden, är en dogmatisk tillämpning av *lagarna för det revolutionära kriget i Kina* och kommer endast resultera i ett katastrofalt nederlag. Att upprätta basområden var definitivt inte en allmängiltig lag för revolutionärt krig, eftersom Mao *rekommenderade de latinamerikanska partierna att undvika att dogmatiskt kopiera det*. Detta betyder dock inte att basområden inte var nödvändiga i Peru eller andra länder.

4. Militarisering av kommunistpartierna

Relaterat till teorin om folkkrigets universalitet är Gonzalos teori om ”militarisering av kommunistpartierna”, som hävdar att alla världens kommunistpartier måste genomföra väpnade aktioner (militariseras) främst för att ”världsrevolutionen” befinner sig i en ”strategisk offensiv”:

”Ordförande Gonzalo fastställde tesen att kommunistpartierna i världen bör militarisera sig av tre skäl: För det första, eftersom vi befinner oss i världsrevolutionens strategiska offensiv, vi lever under en tid då imperialismen och reaktionen kommer att svepas bort från jordens yta under de närmaste 50 till 100 åren, en tid präglad av våld då alla slags krig äger rum.”⁴¹

Mao påpekade att:

”Med strategisk defensiv menar vi vårt strategiska läge och vår politik då fienden

är på offensiven och vi på defensiven; med strategisk offensiv avser vi vårt strategiska läge och vår politik då fienden är på defensiven och vi på offensiven.”⁴²

Att påstå att världsrevolutionen var i strategisk offensiv 1988 är ren fantasi. Sovjetunionen, folkdemokratierna i Östeuropa och Mongoliet avföll till revisionismen efter Stalins död 1953. I Kina tog kapitalistfararna makten efter Maos Zedongs död 1976. Inte en enda socialistisk stat bestod 1988 och att kalla denna period för strategisk offensiv är ren subjektivism. Vem som helst med den minsta verklighetsförankring kan se löjligheten i PK-P:s påstående, som dessutom är ett exempel på mekanisk materialism; världsrevolutionen måste ständigt gå framåt. I själva verket kan världsrevolutionen uppleva bakslag så väl som framgångar. Gonzalo påstår att den strategiska defensiven på världsnivå var 1871-1945 och strategisk jämvikt 1945-1980.⁴³ Kamrat Turesson har redan korrekt påpekat det absurda i att påstå att världen var i en strategisk defensiv mellan 1871-1945.⁴⁴ Sovjetunionen, folkdemokratier och revolutionens seger i Kina mellan 1917-1949 ledde till att flera socialistiska stater uppstod från att det tidigare inte funnits en enda. Jämvikten varade mellan 1949-1953, och den strategiska defensiven påbörjades därefter, huvudsakligen för att Sovjetunionen och folkdemokratierna blev revisionistiska och att Kina således behövde bekämpa två imperialistiska supermakter (USA och Sovjet). Trots framgångsrika folkkrig i Asien (Vietnam, Kambodja, Laos) blev dessa partier revisionistiska vid statsmakten (om inte tidigare). Med Albanien och Kinas

revolutionärt krig i Kina.”

Strategiska problem i Kinas revolutionära krig, Valda verk av Mao Tse-tung band 1, s.180

41 “Chairman Gonzalo expounded the thesis that the Communist Parties of the world should militarize themselves for three reasons: First, because we are in the strategic offensive of the world revolution, we live during the sweeping away of imperialism and reaction from the face of the Earth within the next 50 to 100 years, a time marked by violence in which all kinds of wars take place.” (min översättning)

General political line of the Communist party of Peru, s.75

42 *Strategiska problem i guerillakriget mot Japan*, Valda verk av Mao Tse-tung band 2, s.99

43 *General political line of the Communist party of Peru*, s.27

44 *Stackars Mao Zedong, som inte ens var maoist*, Rickard B Turesson, Marxistiskt Forum, 2019 <http://marxforum.se/index.php/2021/07/08/stackars-mao-zedong-som-inte-ens-var-maoist/>

urartning 1976-77 upphörde t.o.m. den strategiska defensiven på en världsnivå eftersom inga socialistiska stater fanns kvar.⁴⁵

Att alla världens kommunistpartier måste militariserats betyder att kommunistpartierna i varje land måste genomföra huvudsakligen militära aktioner:

”Militariseringen av partiet kunde bara genomföras genom konkreta handlingar i klasskampen, konkreta militära aktioner; detta betyder inte att vi uteslutande kommer att utföra olika typer av militära aktioner (gerillaaktioner, sabotage, selektiv förintelse, propaganda och väpnad agitation) **men att vi främst måste utföra dessa former** för att ge incitament och utveckling till klasskampen, lära med handlingar, med denna typ av handlingar som den huvudsakliga kampformen i folkkriget.”⁴⁶ (min fetstil)

Om alla världens kommunistpartier måste militariserats antyder PKP på att det finns en situation i alla länder där de förtryckta klasserna är redo att stödja dessa aktioner. Det är därför inte överraskande att Gonzalo upphöjer europeiska ”vänster”-opportunisterna⁴⁷ som förebilder och hävdade samtidigt att det fanns en revolutionär situation i Europa 1988 (!):

”När det gäller de väpnade aktionerna i Eu-

ropa har vi sett långvariga väpnade strider. De är ett uttryck för en objektiv verklighet. Därför är uppgiften inte att fördöma dem, utan att förstå, studera och analysera dem för att se hur de är ett uttryck för att det också finns en revolutionär situation i det gamla Europa.”⁴⁸

Gonzalos påstående om att det fanns en revolutionär situation i Europa är fullständig nonsens och syftar till att ersätta verkligheten med hans fantasi om att världsrevolutionen är i en strategisk offensiv. Det faktum att ett fåtal äventyrare var redo att ta väpnad kamp mot den borgerliga staten betyder definitivt inte att arbetarklassen var det. Gonzalos påstående är ett utslag av ren empirism. Mao påpekade att **”Dogmatismen är skild från den konkreta praktiken medan empirismen förväxlar fragmentarisk erfarenhet med allmängiltig sanning.”**⁴⁹ Empirismen är en felaktig och skadlig tendens som avviker från marxismen, och PKP:s påstående att militarisering och folkkriget är universellt är i grunden genomsyrat av empirism, som följande citat visar:

”Det är militariseringen av partiet som har gjort det möjligt för oss att initiera och utveckla folkkriget; och vi anser att denna erfarenhet har universell giltighet, därför är det nödvändigt för världens kommunistiska partier att militarisera sig själva.”⁵⁰

45 Ett möjligt undantag är Burkina Faso under Thomas Sankaras ledning 1983-87, men Sankara tog makten genom en militärkupp och hans ledning avsattes lika enkelt som den uppstod.

46 “That the militarization of the Party can only be carried forward through concrete actions of the class struggle, concrete military-type actions; this does not mean we will only carry out various types of military actions exclusively (guerrilla actions, sabotages, selective annihilation, armed propaganda and agitation) but that we must carry out mainly these forms so as to provide incentive and development to the class struggle, teaching with deeds, with these types of actions as the principal form of struggle in the People’s War.”

General political line of the Communist party of Peru, s.76 (min översättning)

47 T.ex. var ”vänster”-opportunistiska RAF och Röda brigaderna aktiva under denna tid.

48 “As for the armed actions in Europe, we’ve seen protracted armed struggles. They are an expression of objective reality. Therefore, the task is not to condemn them, but to understand, study, and analyze them to see how they are an expression of the fact that there is also a revolutionary situation in old Europe.”

Interview with Chairman Gonzalo (min översättning)

49 *Om koalitionsregering*, Valda verk av Mao Tse-tung Band 3, s. 254, Danelius bokförlag, 1971

50 “It is the militarization of the Party which has enabled us to initiate and develop the People’s War.

PKP hade alltså påbörjat folkkriget och inte fullföljt det till seger, men redan hävdad att deras erfarenheter var allmängiltiga och borde tillämpas över hela världen. Som Mao påpekade i förordet till "Om praktiken" är både empirismen och dogmatismen subjektiva avvikelser. Det är inte av en slump som Filipinernas kommunistiska parti och Indiens kommunistiska parti (maoisterna), de två största maoistiska partierna idag, likställer empirismen med revisionismen som en skadlig tendens inom partiet.^{51, 52}

Förutom att han helt missbedömde situationen i Europa, kritiserade Gonzalo även Filipinernas kommunistiska parti. Gonzalo förespråkade teorin om "förenat folkkrig" i Peru, d.v.s. att folkkriget också skulle bedrivas i städerna som ett komplement till landsbygden. Men denna teori baserades, åtminstone delvis, på helt felaktiga bedömningar om den revolutionära situationen i andra länder för att i slutändan utforma sin egna misslyckade linje:

"Ordförande Gonzalo påpekar dessutom att de väpnade aktionerna i städerna bör genomföras som ett komplement, eftersom internationell erfarenhet, liksom vår

egen, visar att detta är möjligt. Han drar till exempel lärdom av vad som hände med gerillan i Filipinerna, som omformade sig på landsbygden och lämnade städerna tysta, särskilt huvudstaden, vilket ledde till att gerillan isolerades."⁵³

Att genomföra attacker i städerna var en felaktig linje i Filipinerna som var närapå att ta död på den revolutionära kampen. I själva verket var styrkeförhållandena inte mogna för denna strategi, och denna linje ansågs vara en "vänster"-opportunistisk linje som korrigerades under "Den andra stora korrigeringsrörelsen."⁵⁴ Att Gonzalo blev tillfångatagen i ett lyxkvarter i huvudstaden Lima visar på att han underskattade styrkeförhållandena mellan PKP och den peruanska staten i städerna. Att underskatta sin fiende är ett typiskt "vänster"-fel och var samma fel som FKP korrigerade när de upphörde att attackera städerna.

Med tanke på att de mest aktiva europeiska äventyrarna påbörjade sina aktioner redan 1970 (Röda armé-fraktionen(RAF) och Röda brigaderna), måste det enligt Gonzalos ha funnits en revolutionär situation redan då eftersom de väpnade aktionerna "är ett uttryck

We consider that this experience has universal validity, and for that reason it is a requirement and necessary for the Communist Parties of the world to militarize themselves."

General political line of the Communist party of Peru, s.76 (min översättning)

51 "C. to criticize and repudiate revisionism, dogmatism and **empiricism**, Right and 'Left' opportunism, sectarianism, liberalism, bureaucratism, ultrademocracy and all other erroneous trends of thinking and action within the Party;" (min fetstil)

Constitution and program. Communist party of the Philippines 2016. s.19 <https://www.bannedthought.net/Philippines/PPP/2016/PPP-ConstitutionAndProgram-2016-English.pdf>

52 "He/she shall defend and try to develop ideological and political basis of the party and shall consistently wage ideological and political struggle against various types of non proletarian trends, revisionist policies, trends and style of work; 'left' and right opportunism, economism, spontaneity, parliamentarianism, legalism, reformism, liberalism, sectarianism, **empiricism**, subjectivism, dogmatism and anarchist concepts and trends." (min fetstil)

Constitution of the CPI(Maoist). <https://www.bannedthought.net/India/CPI-Maoist-Docs/Founding/Constitution.doc>

53 *General political line of the Communist party of Peru*, s.65 <https://www.bannedthought.net/Peru/PPP/Documents/GeneralPoliticalLineOfTheCommunistPartyOfPeru-1988-OCR.pdf> [min översättning]

54 "Left opportunists arose in the 1980s to call for various sorts of urban insurrectionism only to end up in futility and desperation. They have been the subject of study, criticism and correction by the Second Great Rectification Movement."

Long view of the revolutionary movement and shortsightedness of the Duterte regime, Jose Maria Sison <https://cpp.ph/statements/long-view-of-the-revolutionary-movement-and-shortsightedness-of-the-duterte-regime/>

för att det också finns en revolutionär situation i det gamla Europa.” Dock hade, som kamrat Turesson påpekar, Sveriges Kommunistiska Parti förbindelser med KKP under den tid då Mao Zedong *fortfarande var vid liv*, och KKP *förordade aldrig något folkrig eller väpnade aktioner*.⁵⁵ Mao hade redan år 1938 tydligt förklarat skillnaden mellan den strategiska linjen i imperialistiska länder och förtryckta länder:

”Den centrala uppgiften och högsta formen för revolutionen är maktövertagande med väpnat våld, tvistefrågans lösning medels krig. Denna marxist-leninistiska revolutionsprincip gäller universellt, för Kina och för alla andra länder.

Men medan principen förblir densamma, kommer det proletära partiets tillämpning av den till uttryck på olika sätt i enlighet med de skiftande betingelserna. I de kapitalistiska länderna råder, såvitt de inte är fascistiska eller befinner sig i krig, borgerlig demokrati (inte feodalism). I sitt förhållande till yttervärlden är de inte undertryckta av, utan undertrycker själva andra nationer. **Till följd av dessa särdrag är uppgiften för proletariatets parti i de kapitalistiska länderna att under en lång period av legal kamp skola arbetarna och bygga sig starka och därmed förbereda det slutliga störtandet av kapitalismen.** I dessa länder är det en fråga om långvarig legal kamp, om att utnyttja parlamentet som plattform, om ekonomiska och politiska strejker, om att organisera fackföreningar och skola arbetarna. Där är organisationsformen legal och kampens form oblodig (icke militär). Vad frågan om krig beträffar, bekämpar de kommunistiska partierna i de kapitalistiska länderna de imperialistiska krig som förs av deras egna länder. Därest sådana krig utbryter, går dessa partiers politik ut på att framkalla nederlag för de reaktionära regeringarna i deras egna länder. Det enda krig de önskar

utkämpa är det inbördeskrig för vilket de förbereder sig. **Men detta uppror och krig bör inte sättas i gång förrän bourgeoisin blir verkligt hjälplös, förrän majoriteten av proletariatet är beslutet att resa sig med vapen i hand och kämpa och förrän landsbygdens massor villigt hjälper proletariatet.** Och när tiden kommer att sätta i gång ett sådant uppror och krig, blir första steget att inta städerna och därefter rycka fram på landsbygden, inte tvärtom. Allt detta har gjorts av kommunistiska partier i kapitalistiska länder, och Oktoberrevolutionen i Ryssland har bevisat att det är riktigt.”⁵⁶ (min fetstil)

KKP fortsatte tillämpa denna linje 1964 i kamp mot sovjetrevisionisterna under Den stora polemiken:

”Marxist-leninisterna har alltid ansett att proletariatet under vissa förhållanden bör delta i den parlamentariska kampen och använda parlamentet som plattform för att avslöja bourgeoisins reaktionära natur, skola massorna och bidra till att **samla revolutionär styrka**. Det är fel att vägra att, då så är nödvändigt, utnyttja denna legala kampform. Men det proletära partiet får aldrig låta den parlamentariska kampen ersätta den proletära revolutionen eller hysa illusionen att övergången till socialismen kan åstadkommas på den parlamentariska vägen. Det måste ständigt koncentrera sig på masskampen.” (min fetstil)

”Det är ’vänster’-betonad äventyrspolitik om proletariatets parti inte noggrant värderar både de objektiva betingelserna och de subjektiva krafter som ligger till grund för revolutionen, och om det förhastat sätter igång en revolution innan betingelserna är mogna. Men det är högeropportunistisk eller revisionistisk, om det proletära partiet inte vidtar några aktiva förberedelser för revolutionen innan betingelserna

55 *Kan Mao Zedongs vidareutveckling av marxismen-leninismen reduceras till en katekes?*, Rickard B Turesson, Marxistiskt Forum, 2018

56 *Problem rörande krig och strategi*, Valda verk band av Mao Tse-tung band 2, s.213-4

mognat eller inte vågar leda en revolution och gripa statsmakten, när en revolutionär situation består och betingelserna är mogna.

Innan tiden att sätta sig i besittning av statsmakten är inne består det proletära partiets grundläggande och viktigaste uppgift i att koncentrera sig på det mödosamma arbetet att samla revolutionär styrka. Den aktiva ledning, som ges i kampen för dagskraven, måste ha till huvudsakligt syfte att bygga upp revolutionär styrka och förbereda segern i revolutionen, när betingelserna för denna mognat. Det proletära partiet bör i kampen för dagskraven använda olika former för att höja proletariatets och folkmassornas politiska medvetenhet, för att utbilda sina egna klasskrafter, för att härda sin kampduglighet och förbereda revolutionen ideologiskt, politiskt, organisatoriskt och militärt. Det är endast på detta sätt det kan försäkra sig mot att inte försitta tillfället att vinna seger då betingelserna för revolutioner är mogna. Gör det proletära partiet inte detta, kommer det helt enkelt att låta tillfället att göra revolution passera, trots att en revolutionär situation objektivt föreligger.⁵⁷ (min fetstil)

De som förnekar nödvändigheten av Oktobervägen i imperialistiska länder, d.v.s. att invänta en revolutionär situation (då en sådan idag inte föreligger) och ackumulera styrka för att slå till när sådan situation uppenbar sig, förnekar öppet Mao Zedongs och KKP:s ståndpunkter, och de konkreta förhållandena som råder i Sverige. Gonzalos och PKP:s

fövrängda uppfattning kan sammanfattas på följande sätt: världen befinner sig i en strategisk offensiv, därav krävs att den väpnade kampen (folkkriget) påbörjas vilket sker genom att partiet militariserar.

Brasiliens kommunistiska parti - röd fraktion (BKP-RF), är idag det internationellt ledande partiet som förespråkar MLM-hM, d.v.s. Gonzalos teorier som universella. De hävdar att Oktobervägen, att ansamla styrka för att slå till vid en revolutionär situation, är revisionistisk:

”Idag upprättar vissa maoistiska partier och organisationer - som offentligt antar att de förberedde inledningen av folkkriget, **särskilt i de imperialistiska länderna**, men inte bara i dem - en 'kinesisk mur' mellan en fas och en annan, mellan den huvudsakligen obehäpnade kampfasen till den huvudsakliga väpnade kampfasen, med konstruktionen av den nya makten, folkkriget, och således **tillämpar de den revisionistiska tesen om den fredliga ackumuleringen av styrkor, avviker från vägen och till och med degenererar till revisionistiska partier.**

Dessa högerståndpunkter hävdar att de försvarar nödvändigheten av militarisering, men precis som kända revisionister hävdar de att före den väpnade kampens inledande måste proletariatets revolutionära parti huvudsakligen vara laglig och att först efter den så kallade 'initieringen av den väpnade kampen' måste detta parti gå under jorden och 'militarisera sig självt'.⁵⁸ (min fetstil)

57 *Den proletära revolutionen och Chrusjtjovs revisionism*, redaktionerna för Folkets Dagblad och Röda Fanan, 1964, Stora Polemiken

58 “Today, some Maoist parties and organizations – which publicly assume that they prepared the initiation of the People's War, **especially in the imperialist countries**, but not only in them – erect a "wall of China" between one phase and another, between the principally unarmed phase of the struggle to the phase of the principally armed struggle, with the construction of the New Power, the People's War, **thus they end up applying the revisionist thesis of the peaceful accumulation of forces, diverting from the path, and even degenerating into revisionist parties.**

These rightist positions claim to defend the necessity of militarization, but just like known revisionists they maintain that before the initiation of the armed struggle, the activity of the revolutionary party of the proletariat must be principally legal and that only after the so called "initiation of the armed struggle"

Jämför BKP-RF ståndpunkt med vad Mao Ze-dong skrev 1938 och KKP:s ståndpunkt 1963 om den strategiska linjen i imperialistiska länder och att ackumulera styrka. Här ser vi klart och tydligt att BKP-RF är de faktiska revisi-onisterna i frågan om strategin i de imperia-listiska länderna.

5. Den koncentriska konstruktionen

Enligt PKP har Gonzalo fört fram teorin om den koncentriska konstruktionen av de tre instrumenten.⁵⁹ Enligt denna teori utgör partiet den första och primära kärnan, armén utgör den sekundära, och enhetsfronten den tertiära. Enligt den koncentriska konstruktionen styr det stora ledarskapet partiet, och partiet styr de väpnade styrkorna. Den gradvisa utökningen av folkkriget gör att nya enhetsfronter växer fram. Enhetsfronterna (folkkommittéer etc.) är beroende av folkkriget och folkets gerillaarmé, och representerat maktorgan i vad man anser vara ”den nya staten”.⁶⁰ För att folkkriget ska påbörjas krävs militarisering. Detta är ungefär den strategi KKP tillämpade i kriget mot Goumindang och försvarskriget mot Japan. KKP upprättade enhetsfronter i

de områden som partiet befriade och dessa representerade de nya maktorganen i dessa områden.

Denna organisering tar sig formen som koncentriska cirklar:

Figur 1⁶¹

Enligt BKP-RF, styr ledarskapet alla tre instrument, och i centrum står det ”Stora ledarskapet” (och slutligen den stora ”ledaren”). Den ”koncentriska konstruktionen” ett organisatoriskt uppfyllande av *Jefatura* och militarise-

must this party go underground, "militarizing itself." (min fetstil)

Lenin and the militarized communist party, Brasiliens kommunistiska parti – röd fraktion

59 "Chairman Gonzalo expounds the militarization of the Communist Parties and the concentric construction of the three instruments"

General political line of the Communist party of Peru, s.74

60 "Power is the central task of the revolution and the Front is the third instrument. (...) Starting from the link between State/Front, the Revolutionary Front for the Defense of the People is materialized beginning with the People's Committees in the countryside, and in the cities it is simply the Revolutionary Movement for the Defense of the People (MRDP). (...) The new State and the fluidity of war. The construction of the new State follows the fluidity of the People's War, it can expand or contract, disappear in one place and appear in another. It is fluid. (...) The new State is built amidst the People's War and follows a process of specific development, being built in our case in the countryside first, until the cities are surrounded, and it is formed throughout the entire country. This is a process in which the old State is being destroyed and the contradiction old State-new State is being expressed. (...) As followers of Marxism-Leninism-Maoism, Gonzalo Thought, we assume the line of construction of the three instruments of the revolution, of the Communist Party of Peru, the highest form of organization and the first political society; of the People's Guerrilla Army, principal form of organization; and of the Front/New State, central task of the revolution."

General political line of the Communist party of Peru, s.80-2

61 *Lenin and the militarized communist party*, Brasiliens kommunistiska parti – röd fraktion

ring av partiet⁶²; allt utgår från, i sista instans, den enskilda ledarens ”vägledande tänkande”:

“Den koncentriska och militariserade konstruktionen tjänar att garantera kommunistpartiets absoluta ledarskap över den hela revolutionära processen, i att bygga och utöva proletarietets hegemoni genom hela processen, det enar och koncentrerar dess centrala ledarskap i centralkommittén och partiets Stora Ledarskap. Det militariserade partiet innebär att det leder och styr de andra två instrumenten inifrån och **tillämpar allt genom folkets revolutionära armé**, med vilken det kämpar och producerar, samtidigt som det mobiliserar, politiserar, organiserar och beväpnar de folkliga massorna, skapar och utvecklar den nya makten/den nya staten: partiet som ledarskap och den revolutionära fronten/den nya staten, som har sin ryggrad i folkets armé av ny typ, instrumentet där massorna genomför revolutionära aktioner och omvandlingar. Partiet bygger armén och sig självt, och runt båda bygger det den revolutionära enhetsfronten.”⁶³ (min fetstil)

Teorin om *Jefatura*, militarisering av kommunistpartiet, folkkrig och koncentriska konstruktionen hör ihop: Det stora ledarskapet

62 "The concentric construction line of the three instruments is the organizational furnishing of the militarization of the party."

Ibid.

63 "The concentric and militarized construction serves to ensure the Communist Party's absolute leadership of the whole revolutionary process, building and imposing the hegemony of the proletariat throughout the process, it unifies and concentrates all its centralized leadership on the Central Committee and the Party's Great Leadership. The militarized Party means that it leads and manages the other two instruments from within and applies everything through the People's Revolutionary Army, with which it fights and produces, while mobilizing, politicizing, organizing and arming the popular masses, creating and developing the New Power / New State: the Party as the leadership and the Revolutionary Front / New State, having its backbone in the People's Army of a New Type, the instrument where the masses carry out revolutionary actions and transformations. The Party builds the army and itself and, around both, it builds the Revolutionary United Front."

Ibid.

64 "Many parties that defend the necessity of the People's War in the imperialist countries do not assume its basic, strategic and essential principle that is the question of Power, the New Power that is built step by step through destroying the old reactionary power, part by part, since the first stage of the war, that of the strategic defensive, going through the one of strategic stalemate until the strategic offensive, with the conquest of power throughout the country."

Lenin and the militarized communist party

(*Jefatura*) **militariserar** partiet som sedan påbörjar **folkkriget**. De väpnade styrkorna, etablerar genom sin gradvisa erövring nya revolutionära enhetsfronter i befriade områden. Således **koncentreras** allt kring partiets ledarskap. Som BKP-RF skriver:

”Många partier som försvarar folkkrigets nödvändighet i de imperialistiska länderna utgår inte från dess grundläggande, strategiska och väsentliga princip, nämligen frågan om makten, den nya makten som byggs upp **steg för steg** genom att förstöra den gamla reaktionära makten, **del för del**, från krigets första skede, den strategiskt defensiven, genom ett strategiskt jämvikten till den strategiska offensiven, med erövring av makten i hela landet.”⁶⁴ (min fetstil)

Det är alltså tydligt att BKP-RF utgår att folkkriget i imperialistiska länder också ska ske som i Kina, d.v.s. en gradvis utökning av folkkriget för att erövra ny områden. Det som dock utmärker teorin om koncentriska konstruktionen är att den placerar den idealistiska teorin om *Jefatura* i centrum av partiets uppbyggnad och teorin om att ”bygga partiet runt geväret”, d.v.s. att alla kommunistpartier *endast kan konstitueras genom väpnad kamp*.

BKP-RF skriver att:

”Från denna förståelse löses nyckelfrågan om konstitution/rekonstruktion av kommunistpartier och initiering av nya folkkrig: behovet av tidigare tillämpning av den militära linjen, **det vill säga utvecklingen av den revolutionära väpnade kampen, även om den inte antar den huvudsakliga kampformen**, samtidigt med kommunistpartiets konstitution/rekonstruktion som en koncentrisk konstruktion av revolutionens instrument och förberedelse för att initiera folkkriget.”⁶⁵ (min fetstil)

Den väpnade kampen upphöjs som en princip som ska tillämpas i alla lägen under partiets uppbyggnad. Detta motiverar BKP-RF med att allt annat än militarisering kommer oundvikligen leda till revisionism.⁶⁶ Men teorin om militarisering leder till att den väpnade kampen blir en grundläggande princip som ska tillämpas i alla lägen oavsett förhållande, d.v.s. en dogm. Det enda som varierar är i vilken utsträckning den ska tillämpas. Detta är

äventyrism och ”vänster”-opportunist i sin renaste form. I Kinas revolutionära krig var militarisering, d.v.s. en tidig applicering av den väpnade kampen, absolut nödvändigt för att det kommunistiska partiet överhuvudtaget skulle existera, eftersom partiet inte hade möjligheterna att ta vara på legala kampformer och stod i direkt väpnad konfrontation mot reaktionen.⁶⁷ BKP-RFs tes försöker de rättfärdiga utifrån en ytlig och mekanisk förståelse av erfarenheterna i Ryssland och Kina. Med andra ord; händelseförloppet för partierna i Ryssland och Kina ledde till att de använde sig av väpnade aktioner under olika perioder fram till deras seger. Enligt PKP och deras anhängare⁶⁸ formades dessa partier under ”revolutionärt våld”, och således har denna process (”militarisering av partiet”) en universell karaktär och alla partier måste upprätta en organisationsstruktur (”koncentriska konstruktionen”) som möjliggör en liknande utveckling *oavsett de objektiva betingelserna* som råder i deras egna länder. PKP och deras anhängare anser därtill att de som förnekar militarisering också förnekar revolutionär förberedelse, och

65 “From this understanding, the key issue for the constitution / reconstitution of Communist Parties and the initiation of new People’s Wars is resolved: **the need for prior application of the military line, that is, the development of the revolutionary armed struggle, even though it does not assume the principal form of struggle**, simultaneously to the constitution / reconstitution of the communist party, as a concentric construction of the instruments of the revolution and preparation to initiate the People’s War.” (min fetstil)
Ibid.

66 “Without the constitution or reconstitution around the gun, that is, as a militarized party and armed struggle (although as a secondary form of struggle at this stage), communists will inevitably fall into the theory of cold accumulation and into revisionist organizations, method, and style.”
Ibid.

67 ”Det för Kina kännetecknande är att det inte är självständigt och demokratiskt, utan halvkolonialt och halvfeodalt, att det inte har någon demokrati i landet, utan befinner sig under feodalt förtryck, samt att det i sitt förhållande till omvärlden saknar nationell självständighet och är undertryckt av imperialismen. Härav följer att vi inte har något parlament som vi kan benytta oss av och ingen laglig rätt att organisera arbetarna till att strejka. I grunden är det kommunistiska partiets uppgift här inte att genomgå en lång period av legal kamp, innan det kan sätta i gång uppror och krig, och inte att först ta städerna och sedan ockupera landsbygden, utan raka motsatsen. (...) Utan väpnad kamp skulle det i Kina inte finnas plats för proletariatet och kommunistiska partiet, och det skulle vara omöjligt att genomföra någon som helst revolutionär uppgift.”

Problem rörande krig och strategi, Valda verk av Mao Tse-tung band 2, s. 214-6

68 Se BKP-RF:s artikel *Lenin and the militarized communist party*, men denna tes förekommer också i PKP:s program: “In the final analysis, the October Revolution was not only an insurrection but a revolutionary war that lasted for several years. Consequently, in the imperialist countries the revolution can only be conceived as a revolutionary war which today is simply people’s war.”

General political line of the Communist party of Peru, s.10

därför måste militarisering tillämpas som en ständigt närvarande del i partiets uppbyggnad. Samtidigt ritar de upp en halmdocka där de påstår att alla partier som inte tillämpar Gonzalos teorier är helt öppna och legala partier.⁶⁹

Att ett parti måste militariseras är givetvis nödvändigt för revolution, men det är upp till varje parti att bedöma när militarisering är nödvändigt, i enlighet med de konkreta förhållandena i varje land. Att däremot upphöja militarisering som en *allmängiltig* förutsättning för *alla* partiets uppbyggnad ("bygga partiet runt geväret") oavsett de konkreta betingelserna, är inget annat än dogmatism, och kommer i Sverige endast leda till äventyrism och nederlag. Väpnade aktioner i Ryssland (och Kina) framtvingades av det *objektiva läget* eftersom det rådde en *revolutionär situation*; militära aktioner var kampformer som tjänade klasskampen. I Ryssland förordade Lenin militära aktioner för att det rådde en revolutionär situation 1905-7 i och med den första borgerligt-demokratiska revolutionen, men när denna situation hade passerat förändrades taktiken till de nya förhållandena:

"Men partiets *taktik* kunde inte förbli densamma som under revolutionens uppsvingperiod 1905. Man kunde t.ex. inte under den närmaste tiden kalla massorna till politisk generalstrejk eller till väpnat uppror, emedan en nedgång i den revolutionära rörelsen, en kolossal trötthet hos arbetarklassen, en betydande förstärkning av de reaktionära klasserna var förhållanden. Partiet kunde ej låta bli att ta hänsyn till den nya situationen. Offensivtaktiken måste ersättas med försvarstaktik, taktiken att dra samman krafter, taktiken att föra kadrerna över i illegalitet, taktiken att förena det illegala arbetet med i de legala

arbetarorganisationerna.

(...) Det var den period, då vårt parti gjorde en omställning från öppen revolutionär kamp mot tsarismen till en kamp på omvägar, till att utnyttja alla slags legala möjligheter – från försäkringskassor till Dumatribunen. Det var återtagets period, sedan vi blivit slagna i revolutionen 1905. Denna omställning krävde att vi tillägnade oss nya kampmetoder för att, sedan vi dragit samman krafter, ånyo gå till öppen revolutionär kamp mot tsarismen."⁷⁰

Gonzalisterna förstår inte att militära aktioner måste tjäna klasskampen, och kan inte tillämpas för att enbart försöka "radikaliserar" de egna medlemmarna, för att partiet ska lära sig kriga eller för den delen att undvika revisionism. Kampformer måste tillämpas i enlighet med de konkreta förhållandena i varje land. När en revolutionär situation inte råder, kommer vissa kampformer (som t.ex. militära aktioner) omöjligt tjäna klasskampen; tvärtom kommer de hindra den och motverka den, eftersom kampformerna inte förhåller sig till de konkreta omständigheterna och massornas kamp.

Gonzalos teori om militarisering ska enligt BKP-RF tillämpas av alla världens kommunistpartier, vilket är en öppen revidering av Mao Zedongs teorier. Frågan om skillnader i förhållanden mellan imperialistiska och förtryckta nationer, och skillnader mellan revolutionära situationer och icke-revolutionära situationer är frånvarande i denna dogmatism. Som Mao Zedong påpekade:

"Marxist-leninister måste noggrant följa principen att använda olika metoder för att lösa olika motsättningar. Dogmatikerna följer inte denna princip. De förstår

69 "How could a 'party' that is not structured and act as a clandestine party educate the masses in "revolutionary violence", keeping all its action in the "light of day", "at the sight of the enemy and at the reach of its hands"? Could such a party forge leaders, cadres and militants to unleash the revolutionary armed struggle as a People's War and to lead it, while its activity is principally in full legality?"

Lenin and the militarized communist party

70 *Sovjetunionens kommunistiska partis (bolsjevikernas) historia* (1938), Proletärkultur 1972, s.135-6

inte att betingelserna är olika i olika slag av revolutioner och förstår därför inte heller inte att olika metoder bör användas för att lösa olika motsättningar. Tvärtom lägger de sig till med vad de inbillar sig vara en oföränderlig formel och tillämpar den godtyckligt överallt, vilket blott leder till bakslag för revolutionen eller gör en bedrövlig röra av vad som ursprungligen var väl utfört.”⁷¹

PKP påstår att *alla* världens kommunistpartier måste militariserar och påbörja folkkrig,⁷² men det kan inte finnas en revolutionär situation i alla länder samtidigt. I själva verket genomgår det imperialistiska världssystem alltid en ojämn utveckling. Denna objektiva process kallas *lagen om den ojämn utvecklingen* och är en fundamental beståndsdel av den marxistiska politiska ekonomin. Som Lenin påpekade:

”Under kapitalismen är en jämn tillväxt i de enskilda företagens och de enskilda staternas ekonomiska utveckling omöjlig. Under kapitalismen finns inga andra sätt att tid efter annan återställa den rubbade jämvikten än kriser i industrin och krig i politiken. (...) Olikmässig ekonomisk och politisk utveckling är en ovillkorlig lag för kapitalismen. Härav följer, att socialismen till en början kan segra i några få eller rentav i ett enda, enskilt kapitalistiskt land.”^{73, 74}

Om det finns ”**olikmässig ekonomisk och politisk utveckling**” kan det således endast

finnas olika kampformer som är passande vid det givna läget; i alla länder kan det inte vid samma tidpunkt finnas nödvändighet av en identisk kampform, d.v.s. väpnad kamp i form av militarisering. Det gäller att genomföra en konkret analys av förhållandena i det egna landet och inte förfalla i dogmatism. Den ”koncentriska konstruktionen” är alltså inget annat än en ”vänster”-opportunistisk organisatorisk teori, för att tillämpa teorin om ”militarisering av kommunistpartierna” och *Jefatura*. BKP-RE, som typiska ultra-”vänster” sekterister, hävdar dessutom att alla som förnekar militariseringen av partiet och den koncentriska konstruktionen är revisionister. I praktiken innefattar det alla som inte erkänner Gonzalos teorier:

”Essensen av den nya revisionismen i fråga om partiet och uppbyggnadslinjen är förnekandet av nödvändigheten av militarisering av kommunistpartierna och den koncentriska konstruktionen av de tre instrumenten.”⁷⁵

Mao skrev att ”**Vår princip är att partiet har kommandot över geväret, och att geväret aldrig får tillåtas ta kommandot över partiet.**”⁷⁶ Om man påstår att varje parti endast kan uppbyggas med väpnad kamp i form av ”militarisering av kommunistpartiet”, är det just påtvinga en kampform under alla omständigheter och således faktiskt låta geväret ta kommandot över partiet. Som KKP påpekade måste kampformer måste anpassas till de konkreta förhållandena för att lösa konkreta motsättningar:

71 *Om motsättningar*, Valda verk av Mao Tse-tung band 1, s.322

72 Se fotnot 51

73 *Om parollen Europas förenta Stater* (1915), Lenin

74 Lenin återupprepade detta i *Den proletära revolutionens militärprogram* (1916): ”Kapitalismen utvecklas ytterst olikmässigt i skilda länder. Annorlunda kan det inte heller vara under varuproduktionen. Härav följer den obestridliga slutsatsen, att socialismen inte kan segra samtidigt i *alla länder*. Den kommer först att segra i ett eller i några länder, medan de övriga för en viss tid kommer att förbli borgerliga eller preborgerliga.”

75 “The essence of the new revisionism in the question of the party and the line of construction consists in the denial of the necessity of militarization of the communist parties and the concentric construction of the three instruments.”

Lenin and the militarized communist party, Brasiliens kommunistiska parti – röd fraktion

76 *Problem rörande krig och strategi*, Valda verk av Mao Tse-tung band 2, s.218

”Dogmatikerna vanställer marxismen-leninismen på ett annat sätt. De avskiljer sig från verkligheten, hittar på abstrakta, tomma formler eller tar mekaniskt andra länders erfarenhet och tvingar den på massorna. Därmed hämmar de massornas kamp och hindrar att den uppnår de resultat den borde vinna. **Utan hänsyn till tid, plats och betingelser, håller de envist fast vid en kampform.** De förstår inte att den revolutionära massrörelsen i varje land antar mycket komplicerade former och att alla kampformer, som är nödvändiga, måste användas samtidigt och komplettera varandra. De begriper inte att det, då situationen ändras, är nödvändigt att ersätta gamla kampformer med nya eller att använda de gamla formerna men fylla dem med nytt innehåll. Därför avskär de sig mycket ofta från massorna och från potentiella bundsförvanter och hamnar därmed i sekteristiska misstag, men lika ofta handlar de våghalsigt och hamnar därmed i äventyrspolitiska misstag.

Om den ledande instansen i ett parti begår dogmatiska misstag, blir den ur stånd att fatta den faktiska revolutionära rörelsens lagar. På det teoretiska området blir det med nödvändighet livlöst, och på det taktiska området kommer det med nödvändighet att begå alla slags misstag. Ett parti av detta slag kan omöjligen leda folkets revolutionära kamp i sitt land till seger.”⁷⁷ (min fetstil)

6. Gonzalism är ”vänster”-revisionism

De avvikande teorier som här behandlats, teorin om ”världsrevolutionens tre moment” vilken påstår att vi lever i en strategisk offensiv,

⁷⁷ *Mera om meningsskiljaktigheterna mellan kamrat Togliatti och oss – Några av Leninismens viktiga problem i världen i dag*, Redaktionell artikel i Röda Fanan den 4 mars 1963

http://www.marxistarkiv.se/kina/sinosovjetiska/nagra_av_leninismens_viktiga_problemer.pdf

⁷⁸ Lenin riktade denna kritik mot ”revolutionär syndikalism”. *Marxism och revisionism* (1908) https://www.marxistarkiv.se/klassiker/lenin/1908/marxism_och_revisionism.pdf

”militarisering av världens kommunistpartier”, *Jefatura* och ”folkkrigets universalitet” presenteras av gonzalisterna som en helhetligt ideologisk riktning i form av ”MLM-huvudsakligen maoismen” eller ”MLM-hM-Gonzalos universella bidrag”. Med hänsyn till att det är Gonzalo som har utformat de avvikelser som utgör denna riktning, är det rimligare att tala om ”gonzalism” än ”MLM-hM” eftersom Gonzalos teorier endast förvränger Mao Zedongs ståndpunkter. Gonzalisterna har idag samlats kring BKP-RF och PKP som är deras ledande förespråkare. Det är alltså en uttalad ideologisk riktning, som inte längre begränsas till Marx, Lenin, Mao, men inkluderar även Gonzalos teorier.

Den linje som förespråkas av BKP-RF och PKP är utan tvivel vad Lenin kallade ”**revisionism från vänster**”⁷⁸, alltså en *helgjuten* ”vänster”-revisionistisk linje. Vad kännetecknar denna revisionism som ”vänster”? ”Vänster”-avvikelser kännetecknas av ”vänster”-opportunist, och eftersom Gonzalos opportunistiska teorier upphöjs till allmängiltigheter som i själva verket reviderar klassikernas ståndpunkter och MLM:s *faktiska* allmängiltigheter, är det tydligt att gonzalism är ”vänster”-revisionism. I frågan om strategin, ledarskapet och partibygget har gonzalisterna presenterat teorier som helt strider mot Mao Zedongs och klassikernas ståndpunkter. Den gonzalistiska ”vänster”-revisionismen kommer klarast till uttryck när BKP-RF påstår att:

”Så problemet i den internationella kommunistiska rörelsen har inte i första hand sin grund i att maoismen inte är formellt erkänd, utan i hur vissa förstår den, och därför är det viktigt att börja med vem som definierade maoismen som det nya, tredje och högre stadiet i vår ideologi, för det är bara genom att utgå från det som vetenskapligt fastställdes av ordföran-

de Gonzalo som vi kan förstå maoismen som en enhet, som ett harmoniskt system. Om man inte först utgår från ordförande Gonzalos verk faller man in i eklekticism, framföra olika citat utan att förstå idéerna.⁷⁹

Detta är en fullständig nedvärdering av Mao Zedong och förnekar självständigheten av Maos teorier. Detta är också en *fullständig* revidering av egentligen allt Mao Zedong någonsin har yttrat eftersom vi endast tillåts förstå Mao genom Gonzalo. Detta är återigen överhuvudtaget inte maoism, utan gonzalism. I Indien och Filipinerna tillämpar kommunistpartierna inte Gonzalos teorier och har bedrivit kamp mycket längre än PKP och deras anhängare; har dessa partier inte förstått maoismen? Det finns ingen gräns för gonzalisternas hybris och arrogans. Gonzalo har endast definierat en ny typ av revisionism genom att sammanslå ”vänster”-opportunistiska, idealistiska och dogmatiska teorier till en revisionistisk ideologisk-politisk linje.

Därtill sprider PKP en öppen förfalskning av maoismens historia, som att PKP var det enda maoistiska partiet i världen 1982⁸⁰ (!), vilket har öppet kritiserats av företrädare för Filipinernas kommunistiska partis enhetsfront NDFP⁸¹ PKP:s påstående reflekterar deras ståndpunkt att Gonzalos definiering av ma-

oismen är den enda sanna, och att det finns en kvalitativ skillnad mellan ”marxismen-leninismen-Mao Zedongs tänkande” och ”marxismen-leninismen-maoismen” varav den senare reflekterar Gonzalos tolkning. PKP hävdade att begreppet ”Mao Zedongs tänkande” förnekade Mao Zedongs allmängiltiga bidrag, och att endast genom att istället använda benämningen ”maoism” kan Maos bidrag faktiskt erkännas:

”Medan marxismen-leninismen har fått ett erkännande av sin universella giltighet, är maoismen inte helt erkänd som det tredje stadiet. Vissa förnekar helt enkelt dess tillstånd som sådant, medan andra bara accepterar den som ”Mao Zedongs tänkande”. I huvudsak förnekar båda ståndpunkterna, med de uppenbara skillnaderna mellan dem, den allmänna utveckling av marxismen som ordförande Mao Tse-tung gjorde. Förnekandet av maoismens ”ism”-karaktär förnekar dess universella giltighet och följaktligen dess villkor som det tredje, nya och högre stadiet i det internationella proletariats ideologi: Marxism-leninism-maoism, huvudsakligen maoismen, som vi upprätthåller, försvarar och tillämpar.”⁸²

Det som PKP anser inte har erkänts är egentligen endast Gonzalos ”vänster”-revisionis-

79 “So the problem in the ICM is not principally rooted in that Maoism is not formally acknowledged, but how some understand it, and this is why it is important to start with who defined Maoism as the new, third and superior stage of our ideology; because it is only by starting from what was scientifically established by Chairman Gonzalo that we can understand Maoism as one unit, as one harmonic system. If one does not take the work of Chairman Gonzalo as a starting point, one falls into eclecticism, counterpoising quotes but not understanding the ideas.”

<https://www.bannedthought.net/Brazil/CPB-RF/2019/CombatLiquidationismAndUniteTheICM-20190425-Eng.pdf> [min översättning]

80 “Hence, at the Second National Conference held in May 1982 the Party agreed that Marxism-Leninism-Maoism was the third stage of Marxism. Thus, the PCP was the only party in the world in the vanguard of the defense of Maoism, and assumed the task of struggling for the unity of the Marxist-Leninist-Maoists of the world so that this ideology be the command and guide of the Peruvian and world revolutions”

General Political Line of the Communist Party of Peru, s. 33

81 *On the so called universality of people's war*, Andy Belisario. Denna artikel publicerades på sidan för FKPs nydemokratiska enhetsfront “National democratic front of the Philippines” (NDFP).

<https://ndfp.org/on-the-so-called-universality-of-protracted-peoples-war/>

82 *General Political Line of the Communist Party of Peru*, s.3 (min översättning)

tiska teorier som folkkrigets universalitet, militarisering av världens kommunistpartier och *Jefatura*, vilka inte har någon grund alls i Maos läror. Att PKP var de första som använde begreppet ”maoism” har ingen betydelse, det som är *avgörande* är vad detta begrepp innebär. Varken Marx eller Lenin var de första som använde begreppen ”marxism” eller ”leninism”. Idag används begreppet ”MLM” av många kommunistpartier, bl.a. Indiens kommunistiska parti (maoisterna) och Filippinernas kommunistiska parti, och dessa tillämpar Mao Zedongs allmängiltiga bidrag och *inte* Gonzalos ”vänster”-revisionistiska teorier. Dessa partier har dessutom på olika sätt öppet kritiserat Gonzalos teorier.⁸³

Det finns ingen således skillnad mellan ”Mao Zedongs tänkande” och ”maoism”. IKP(M) har, genom olika partiformer, bedrivit folkkrig sedan 1960-talet, alltså både under och efter Mao Zedongs livstid. De är helt tydliga med att det var Mao och inte Gonzalo som definierade maoismen och likställer marxismen-leninismen-maoismen med marxismen-leninismen-Mao Zedongs tänkande:

”Även om det enligt vår uppfattning inte finns någon skillnad mellan ML-Mao Zedongs tänkande och MLM, och ingen kinesisk mur kan skilja de två åt, har vi antagit marxism-leninism-maoism som ett nytt, tredje och kvalitativt högre stadium eftersom det är mer vetenskapligt och lämpligt.”⁸⁴

Filippinernas kommunistiska partis tidigare ordförande Jose Maria Sison, som var centralfigur i bildandet av partiet år 1969 och som påbörjade folkkriget samma år (långt innan Gonzalos ”definiering”) har poängterat absurditeten i att påstå att Gonzalo har definierat maoismen:

83 FKP – Se fotnot 83 och 87, IKP(M) – *Paper presented by the Communist party of India (Maoist) – On the occasion of the international meeting of maoist parties & organisations* <https://bannedthought.net/India/CPI-Maoist-Docs/Nepal/CPIM-Paper2007W11.pdf>

84 *Hold high the bright red banner of Marxism-leninism-maoism*, Communist party of India (Maoist) <https://www.bannedthought.net/India/CPI-Maoist-Docs/Founding/MLM-pamphlet.pdf>

85 *Questions on Mao Zedong Thought/Maoism (intervju med J.M. Sison)* [min översättning] <https://ndfp.org/questions-on-mao-zedong-thought-maoism/>

”Som jag tidigare har påpekat skapade Mao själv under sin egen livstid Mao Zedongs-tänkande eller maoismen genom att ge framstående bidrag till marxismen-leninismens utveckling inom filosofi, politisk ekonomi, partibyggnad (särskilt korrigeringsrörelsen), folkkriget och den proletära kulturrevolutionen i det socialistiska samhället. Mao Zedongs-tänkande har fått en universell betydelse långt innan Gonzalo kallade det för maoism. Mao Zedongs-tänkandets eller maoismens universella betydelse beror inte på något sätt på Gonzalo, som inte riktigt har sammanfattat alla den store Maos betydande bedrifter.

(...) Före, under och efter grundandet av Filippinernas kommunistiska parti (FKP) var de sex komponenterna i Mao Zedongs-tänkande eller maoismen redan erkända och spridda i FKP:s publikationer och omfattades av FKP:s kadrer och medlemmar. Vad gonzalisterna gör är att slita isär Mao Zedongs-tänkande eller maoismen och överdriva långvarigt folkkrig som ett recept för alla länder under alla omständigheter och kräva militarisering av partiet som de huvudsakliga eller väsentliga elementen i maoismen. **Detta är inte maoism utan en grotesk gonzalistisk förvrängning av maoismen.**”⁸⁵ (min fetstil)

Eftersom bl.a. IKP(M) och FKP håller fast vid att ”Mao Zedongs tänkande” och ”maoismen” är samma sak, har gonzalisternas försök att i den internationella kommunistiska rörelsen monopolisera och revidera begreppet MLM misslyckats. De försöker nu framföra sina teorier med begreppet ”MLM-huvudsakligen maoismen-Gonzalos universella bidrag”, men

detta resulterar endast i att deras revisionism och sekterism blir allt mer tydligare.

Skillnaden mellan båda begreppen gäller därför endast beteckningen men inte innehållet. Att särskilja innehållet i dessa två begrepp, och förfälska maoismens och andra partiers historia genom att hävda att de inte erkände Mao Zedongs allmängiltiga bidrag, är PKP:s lömska försök att svartmåla den maoistiska rörelsen i andra länder för att därmed få oerfarna och nya kamrater att ovillkorligt acceptera Gonzalos revisionism som den enda sanna "maoismen". Nya och unga kamrater, som inte har studerat den kommunistiska rörelsens historia och primärkällorna (klassikerens texter och inte tolkningar) riskerar därför att lättast falla under gonzalismens inflytande. Men det är också varför gonzalismen inte fått fäste i t.ex. Indien och Filippinerna; dessa partier har en kontinuitet som sträcker sig långt innan Gonzalos teorier. Det är således viktigt att försvara att "Mao Zedongs tänkande" har samma betydelse som "maoism" för att bekämpa PKP:s falska historieskrivning och inte förfalla i gonzalism.

I själva verket utkristalliserades maoismen huvudsakligen i två steg: först under Den stora polemiken och splittringen mellan SUKP och KKP/Albanska arbetarpartiet, och sedan under Den stora proletära kulturrevolutionen. Kommunistpartier över hela världen antog Mao Zedongs teorier i sin ideologisk-politiska linje och ansåg att Maos teorier hade universell karaktär. Många av dessa partier hade kontakter med KKP och deras representanter träffade Mao Zedong. Gonzalisterna måste alltså förfälska teorin såväl som historien för att åstadkomma trovärdighet till sin linje och dölja att Gonzalo misslyckades i praktiken.

Förutom de revisionistiska teorier som nämnts är det uppenbart att Gonzalos teorier kännetecknas av idealism. Gonzalos teori om att världen är i strategisk offensiv är en typ av

historisk idealism som används för att rättfärdiga "vänster"-opportunistisk och dogmatisk politik ("militarisering av kommunistpartiet" och "folkkrigets universalitet"). Detta tillvägagångssätt är ingen ny företeelse, utan har gjorts av tidigare revisionister och opportunister. Ett liknande exempel är Kautskys teori om "ultraimperialism". Kautsky hävdade att den imperialistiska rivaliteten skulle leda till en fredlig "ultraimperialism" i vilken imperialistiska krig skulle försvinna och en permanent fred uppstå. Lenin påpekade att en fred mellan imperialister är endast tillfällig, och att Kautskys reaktionära och falska teori endast ledde till att folken blev lurade om en framtida permanent fred inom imperialismens ramar och att detta drog bort uppmärksamheten från kapitalismens akuta problem. Medan Kautskys teori rättfärdigade höger-opportunism, rättfärdigar Gonzalo "vänster"-opportunistism genom att påstå att världen är i en strategisk offensiv och att alla världens kommunistpartier således måste militariseras.

Som redan nämnt är också *Jefatura* en idealistisk teori, och kännetecknas av idealistisk apriorism. Idealistisk apriorism antar att något är sant utan bevisning i praktiken och *Jefatura* upphöjer ledare och deras "tänkande" som redan korrekta trots att de inte bevisat sin riktighet i klasskampen.

* * *

I stora polemiken mot sovjetrevisionisterna klargjorde KKP källan till splittringar inom den internationella kommunistiska rörelsen och kom fram till slutsatsen att "**varje splittring i den kommunistiska rörelsen är ständigt orsakad av opportunist-revisionisternas kamp och förräderi mot marxism-leninismen.**"⁸⁶ De ledande gonzalisterna, PKP och BKP-RE, har redan öppet proklamerat att alla som inte följer Gonzalos teorier för att vara revisionister⁸⁷ samtidigt som de själva reviderar maoismen, och agerar därmed som

86 *SUKP:s ledare är vår tids största splittrare*, redaktionerna för Folkets dagblad och Röda fanan, Stora polemiken

87 "Without the constitution or reconstitution around the gun, that is, as a militarized party and

de största splittrarna i den internationella maoistiska rörelsen. I strävan att sprida sin revisionistiska linje har de utropat planer på en s.k. ”maoistisk” international⁸⁸ som i själva verket ska basera sig på gonzalisten och där de skall hålla i taktpinnen. Denna utveckling har dock en positiv aspekt: desto mer gonzalisterna samlar sig själva, desto tydligare skiljelinjer mellan gonzalisten och maoismen. Detta är välbehövligt i dagens läge när gonzalisterna poserar som de enda sanna maoisterna.

Frågan om huruvida Gonzalo är en revisionist kan inte undvikas. Det *väsentliga* i denna fråga är just att PKP påstod att Gonzalo hade definierat maoismen.⁸⁹ Antingen hade Gonzalo rätt och definierade maoismen, eller så hade han fel och reviderade maoismen. Om man jämför Gonzalos teorier med Mao Zedongs och KKP:s ståndpunkter är det klart att Gonzalo faktiskt har reviderat maoismen. Således finns det inga tvivel om att Gonzalo är en ”vänster”-revisionist. Gonzalos felaktigheter gick bortom enbart enskilda dogmatiska och idealistiska misstag eftersom han reviderade Mao Zedongs ståndpunkter i flera frågor, och dessa revideringar framförde han som ett helgjuten ideologisk riktning *i maoismens namn*. Detta är således i grunden ett angrepp mot den revolutionära vetenskapen och utöver endast ett negativt inflytande inom den internationella kommunistiska rörelsen. Det var dock rätt att stödja PKP:s kamp och Gonzalos frisläppande, eftersom de förde en rättfärdig kamp mot reaktionen. Detta betyder dock

inte att man måste acceptera deras teoretiska grundval.

Gonzalo tillät sig själv hyllas som världens största maoist, gav arrogant order till alla världens kommunistpartier om att de borde ”militariseras” och hade en helt felaktig uppfattning om situationen i andra länder och världsrevolutionen. KKP hade redan 1963, i ”Ett förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje”, varnat för att lyssna på självutnämnda auktoriteter som dikterar vad alla andra ska göra:

”om det inte är ett parti, som kan använda sina hjärnor till att tänka för sig självt och genom grundläggande undersökningar och studier förvärva noggrann kännedom om utvecklingstendenserna inom de olika klasserna **i sitt eget land** och som vet hur det skall tillämpa marxismen-leninismens allmängiltiga sanning och förena den med den konkreta praktiken i sitt eget land, utan i stället är ett parti, **som pladdrar efter vad andra säger, utan analys kopierar utländska erfarenheter, ränner än hit än dit alltefter som vissa personer i utlandet pekar med kommandostaven** och har blivit en röra av revisionism, dogmatism och allting utom marxist-leninistiska principer; då är ett sådant parti fullständigt ur stånd att leda proletariatet och massorna i revolutionär kamp, fullständigt ur stånd att vinna revolutionen och fullständigt ur stånd att uppfylla proletariatets stora his-

armed struggle (although as a secondary form of struggle at this stage), communists will inevitably fall into the theory of cold accumulation and into revisionist organizations, method, and style.”

“The essence of the new revisionism in the question of the party and the line of construction consists in the denial of the necessity of militarization of the communist parties and the concentric construction of the three instruments.”

Lenin and the militarized communist party

⁸⁸ <https://ci-ic.org/blog/2022/01/04/for-a-unified-maoist-international-conference-proposal-regarding-the-balance-of-the-international-communist-movement-and-of-its-current-general-political-line/>

⁸⁹ “But the key point is to see how, in this great class struggle on the world level, Gonzalo Thought considers that a third stage of the proletarian ideology arises: First, as Marxism-Leninism, Mao Tse-tung Thought; then Marxism-Leninism-Mao Tse-tung Thought; and later, it is defined as Maoism, understanding its universal validity; and in this way reaching Marxism-Leninism-Maoism, principally Maoism, as the present expression of Marxism.”

General political line of the Communist party of Peru, s.15

toriska uppgift.”⁹⁰ (min fetstil)

”Den ideologiska och politiska linjens riktighet eller ej avgör allting.”⁹¹ Om en organisation i Sverige antar gonzalismen (oavsett under vilket namn den framträder) som vägledande ideologi kommer den i bästa fall bli en frasradikal sekt och lekstuga, och i värsta fall till en isolerad grupp äventyrare som kommer gå samma öde till mötes som RAF etc. Kamrater som tror på Gonzalos idéer bör noggrant läsa klassikernas skrifter som citerats i denna artikel, och lära av dem istället för Gonzalos förvrängda tolkning av maoismen. Endast om man studerar dem kan man särskilja äkta och falsk maoism.

7. Strategin för revolution i Sverige

För att veta de faktiska betingelserna för revolutionär handling, är det nödvändigt att förstå Lenins definition av vad en revolutionär situation innebär. Dessutom måste hänsyn tas till de konkreta förhållanden som råder i Sverige. KKP påpekade att det är endast genom att ”**förena marxismen-leninismens allmängiltiga sanning med revolutionens och uppbyggets konkreta praktik i det egna landet**”⁹² som en rätt strategi uppnås. Idag inkluderar vi givetvis även Mao Zedongs allmängiltiga bidrag i denna strävan. Att bekämpa dogmatism, och speciellt teorier som ”folkkrigets universalitet” och ”militarisering av världens kommunistpartier”, kan endast ske genom att undersöka dogmatismens motpol, nämligen de konkreta omständigheterna som råder i ens egna land. I Sverige är den strategiska linjen det långsiktiga uppbyggandet av den proletära enhetsfronten som kommer att resultera i ett revolutionärt uppror.

Revolutionär situation

Strategiska överväganden måste oundvikligen beakta vad som möjliggör en revolution om något seriöst förslag ska presenteras. Först och främst måste det fastställas att ingen vet *när* de objektiva betingelserna för en revolutionär situation kommer att uppstå. Lenin förklarade klarsynt att den objektiva situationen förändras oberoende av det politiska subjektets vilja, d.v.s. proletariatet eller partiet kan inte skapa fram en revolutionär situation utan nödvändiga objektiva förutsättningar:

”För en marxist är det otvivelaktigt, att en revolution är omöjlig utan en revolutionär situation och att inte varje revolutionär situation leder till revolution. Vilka är, allmänt talat, kännetecknen på en revolutionär situation? Vi misstar oss säkerligen inte, om vi påpekar följande tre huvudkännetecken: 1) De härskande klasserna kan inte upprätthålla sitt välde i oförändrat skick; en eller annan kris i överskikten, kris för den härskande klassens politik, varigenom det bildas en bräsch, där de förtryckta massornas missnöje och förbittring kommer till utbrott. För att revolutionen skall bryta ut räcker det vanligtvis inte med att ’underskikten inte vill’ utan det fordras även att ’överskikten inte kan’ leva på det gamla sättet. 2) De förtryckta klassernas nöd och olyckor skärps utöver det vanliga. 3) De nämnda orsakerna framkallar en betydande ökning av aktiviteten hos massorna, vilka under en ’fredlig’ epok lugnt låter sig plundras, men under stormiga tider drivs till självständig historisk aktion såväl av hela krisläget som av ’överskikten’ själva.

Utan dessa objektiva förändringar, som inte bara är oberoende av de enskilda

90 Ett förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje, Kinas kommunistiska partis centralkommitté, 1963, Stora Polemiken

91 Sammandrag av Ordförande Maos samtal med ansvariga kamrater på olika platser under hans resa i provinserna. Mao Tse-tung: Politiska skrifter. Tal och brev 1956-1971. Stuart Schram

92 Ett förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje, Kinas Kommunistiska Partis centralkommitté, 1963, Stora Polemiken

gruppernas och partiernas vilja, utan också av de enskilda klassernas vilja, är revolutionen – som allmän regel – omöjlig.⁹³ (min fetstil)

Stalin gav några exempel på dessa objektiva förändringar och fasthöll vid Lenins tes att de objektiva förutsättningarna inte kan provoceras fram. I förhållandet mellan de subjektiva, medvetna krafterna och de objektiva omständigheterna, påpekade Stalin att strategin endast kan utgå från en undersökning av konkret förhållanden:

”Politisk strategi, liksom taktik, handlar om arbetarrörelsen. Men själva arbetarrörelsen består av två element: det objektiva eller spontana elementet och det subjektiva eller medvetna elementet. Det objektiva, spontana elementet är den grupp av processer som äger rum oberoende av proletariats medvetna och reglerande vilja. Landets ekonomiska utveckling, kapitalismens utveckling, den gamla regimens sönderfall, proletariats och de omgivande klassernas spontana rörelser, klasskonflikten etc. - **allt detta är företeelser vars utveckling inte är beroende av proletariats vilja.** (min fetstil)

(...) Men rörelsen har också en subjektiv, medveten sida. Rörelsens subjektiva sida är den återspeglning i medvetandet av arbetarnas spontana processer i rörelsen; det är proletariats medvetna och systematiska förflyttning mot ett bestämt mål. Det är denna sida av rörelsen som intresserar oss eftersom den, till skillnad från den objektiva sidan, helt och hållet är föremål för strategins och taktikens styrande inflytan-

de.

(...) Strategin i sig studerar inte rörelsens objektiva processer. Ändå måste den känna till dem och ta korrekt hänsyn till dem om grova och ödesdigra misstag i rörelsens ledning ska kunna undvikas. Rörelsens objektiva processer studeras i första hand av marxismens teori och även av marxismens program. Därför måste strategin helt och hållet bygga på de uppgifter som marxismens teori och program tillhandahåller.

(...) Naturligtvis kan en strategisk plan som är lämplig för en historisk period, som har sina egna särdrag, inte vara lämplig för en annan historisk period, som har helt andra särdrag. Till varje vändning i historien hör den strategiska plan som är nödvändig för den och anpassad till dess uppgifter.⁹⁴

Alltså, endast när det finns objektiva och subjektiva förutsättningar kan en revolutionär situation uppstå. Om taktiken under den fredliga (icke-revolutionära) etappen skrev Komintern:

”När intet revolutionärt uppsving förefinnes, måste de kommunistiska partierna, utgående från de arbetandes dagssvårigheter, uppställa delparoller och delkrav och förbinda dem med Kommunistiska Internationalens huvudmål.”⁹⁵

Delmålen (delparollerna och delkraven) består av försvaret och främjandet av arbetarnas intressen i frågor som rör den ekonomiska, politiska och internationella frågor.⁹⁶ Partiet

93 *Andra internationalens sammanbrott* (1915), Lenin https://www.marxists.org/svenska/lenin/1915/06/andra_internationalens_sammanbrott.html

94 *Concerning the Question of the Strategy and Tactics of the Russian Communists* (1923), Stalin <https://www.marxists.org/reference/archive/stalin/works/1923/03/14.htm> [min översättning]

95 *Kommunistiska internationalens program* (1928)

https://marxistarkiv.se/komintern/kominterns_program-29-version.pdf

96 ”I och med att de kommunistiska partierna överallt försvarar arbetarmassornas och alla arbetandes dagliga behov, utnyttjar de borgerliga parlamentens tribuner för den revolutionära propagandans och agitationens syften och underordnar alla deluppgifter under målet, kampen för proletariats diktatur, uppställer Kommunistiska Internationalens partier på följande områden delkrav och delparoller:

måste alltså tillämpa masslinjen för att kämpa för arbetarklassens dagskrav och intressen. Denna fredliga etapp följes av det *revolutionära uppsvinget*, en övergångsprocess, som utmynnar i en *revolutionär situation*. Alltså, trots att det objektiva läget endast kan vara revolutionärt eller icke-revolutionärt, sker det en rad kvantitativa förändringar där emellan som slutligen leder till en kvalitativ förändring av läget. Med detta kommer nya taktiska motsättningar uppstå som motsvarar denna period och partiet måste navigera sig igenom dessa. Endast då kommer man veta vilka och hur stora krafter som partiet för befäl över, var och när de ska placeras, för att få en maximal slagkraft och störta den borgerliga diktaturen. Men ett **grundläggande villkor** för någon som helst framgång i att vinna över massorna för revolutionens sak är att partiet måste bedriva en politik i vilken massorna inser socialismens nödvändighet *av sina egna erfarenheter*:

”Vid övergången till nya, skarpare paroller måste följande grundregel i leninismens politiska taktik vara rättesnöret: partiet måste förstå att leda massorna i de revolutionära positionerna så, att de genom sin egen erfarenhet övertygar sig om partilinjens riktighet. Om denna regel icke följes, så leder det ofrånkomligt till att man skiljer sig från massorna, till kupper och till kommunismens ideologiska urartning i ’vänster’-doktrinarism, i småborgerligt ’revolutionärt’ äventyri.”⁹⁷

För att en revolutionär situation ska uppstå måste de objektiva betingelserna vara till den nivå att subjektiva krafterna (proletariatet) av sin egen erfarenhet inser nödvändigheten

För försvaret av arbetarnas intressen i trängre mening – frågor rörande den *ekonomiska kampen* (värn mot trustkapitalets angrepp, löne- och arbetstidsfrågor, obligatorisk skiljedom, arbetslöshet), vilka övergår i den *politiska kampens* frågor (stora industrikonflikter, fackförenings- och strejkrätt o.s.v.); frågor av omedelbart politisk karaktär (skatter, dyrtid, fascism, förföljelse mot revolutionära partier, vit terror, regeringens politik över huvud); slutligen *världspolitikens* frågor: förhållandet till Sovjet-Unionen och de koloniala revolutionerna, kamp för den internationella fackföreningsrörelsens enhet, kamp mot imperialismen och krigsfaran och systematiskt förberedande av kampen mot det imperialistiska kriget.”

Ibid.

⁹⁸ *Leninismens grunder, VII. Strategin och taktiken*, Stalin, Proletärkultur 1983, s.87

av en revolutionär förändring. Stalin påpekade t.ex. att under den revolutionära perioden 1917, hade mensjevikerna och socialistrevolutionärerna, som hade stöd hos stora delar av befolkningen och deltog i den nybildade provisoriska regeringen, ännu inte avslöjat sig själva som oförmögna att lösa de brinnande frågorna: att avsluta Rysslands delaktighet i världskriget och genomföra jordreformer. Men vissa ”vänster”-opportunisterna hade förespråkat ett uppror redan i april. Stalin påpekade att om detta hade skett hade bolsjevikerna främjat sig från massorna eftersom den provisoriska regeringen ännu inte avslöjat sin inkompetens inför massorna och därför fanns det ännu inte förutsättningar för ett uppror. Bönderna och soldaterna hade alltså inte av egen erfarenhet insett mensjevikernas och socialistrevolutionärernas felaktiga linje, och skulle således inte stödja bolsjevikerna. Det var först i oktober som bolsjevikerna påbörjade det väpnade upproret.⁹⁸

Hur ska den gonzalistiska teorin om ”militarisering av partiet” ske utan att fullständigt fjärma sig från massorna? Partiet kommer totalt isolera sig eftersom massorna inte inser nödvändigheten av väpnad kamp utifrån sina egna erfarenheter. I praktiken blir det en isolerad liten grupp som ägnar sig åt äventyrism. Situationen som Stalin beskrev ovan under strax innan oktoberrevolutionen är ett utmärkt exempel på nödvändigheten av att vinna över massorna genom att partiets politik bekräftas genom massornas egna erfarenheter.

Det går inte att i förväg veta vilken faktor som kommer att utlösa en revolutionär kris i Sverige, eller när den kommer att uppstå eftersom ingen kan se in i framtiden. De som förfaller

i dogmatism utgår alltid från teorier som förhåller sig till helt andra konkreta betingelser än de som råder i ens egna land och främjar sig därmed från massornas verklighet och kommer oundvikligen att misslyckas. Enbart genom att tillämpa en dialektiskt-materialistisk studie av de konkreta förhållandena i ens egna land utifrån maoismens allmängiltiga sanningar, kan en korrekt strategi utarbetas. Dock behandlar dogmatiker inte MLM som en vägledning till handling, men som en religiös dogm. Som Mao sade:

”Även nu finns det inte så få människor som alltjämt betraktar enstaka citat från marxist-leninistiska verk som en färdigjord patentmedicin, vilken, när man väl skaffat sig den, lätt kan bota alla sjukdomar. Dessa människor visar en barnslig okunnighet, och vi bör upplysa dem. Det är just dessa okunniga människor som tar marxismen-leninismen som en religiös dogm. Till dem måste vi utan omsvep säga: ’Er dogm är värdelös’. Marx, Engels, Lenin och Stalin har upprepade gånger uttalat, att vår teori inte är en dogm utan en vägledning till handling. Men dessa människor föredrar att glömma detta uttalande som är av största, ja, yttersta vikt.”⁹⁹

Folkkrig i förorterna?

En vanlig förekommande tes är att folkkriget ska ske genom att etablera basområden i förorterna. Som redan nämnt är första betingelsen för basområden, om vi nu ska förhålla oss till Mao Zedong och inte förfalla i eklekticism, att det upprättas väpnade styrkor i dessa områden. Ett sådant försök kommer givetvis att krossas. Om vi nu ska ge begreppet ”basområde” ett nytt innehåll bortom Mao, så som att genomföra massarbete i dessa områden, kommer man på sin höjd att lösa frågor av

geografisk natur som t.ex. hyreskamp. Men en revolutionär situation kommer att utlösa en kris inom alla möjliga samhällsfrågor, vilket inkluderar arbetsvillkor, lön, arbetslöshet, försörjningsstöd, produktionskris, och kommer att äga rum i stad och landsbygd, industri, tjänstesektor etc. Arbetarklassen är inte geografiskt isolerade i förorterna, tvärtom arbetar många, om inte en majoritet, utanför sina bostadsområden.

”Förort” definierar endast en geografisk placering: ett bebyggt område utanför eller i närheten av en större stad och ger ingen klassanalys överhuvudtaget. Det finns huvudsakligen borgerliga förorter, blandade förorter och proletära förorter. Det finns ingen statistik för att kvantifiera de proletära förorterna, förutom polisens definition ”utsatta områden”; i dessa områden bor 550 000 i hela landet och är ungefär 5 % av Sveriges befolkning.¹⁰⁰ Detta representerar inte antalet proletärer, utan är en sammanslagning av proletärer, småborgare och borgare samt arbetslösa, barn och pensionärer i ett område som enligt polisen är ”utsatt”. Den proletära delen är därför mindre. Använder vi statistiken för landet i helhet för att uppskatta antalet arbetsföra (d.v.s. exklusive barn och pensionärer) i ålder 20-64 får vi 308 000.¹⁰¹ Använder samma metod för att räkna bort antalet arbetslösa får vi 280 896.¹⁰²

Undersöker vi industriproletariatets antal inom tillverknings-, bygg- och gruv- och mineralutvinningsindustrin får vi följande för det första kvartalet 2022¹⁰³:

Gruvor och mineralutvinningsindustri: 9 843

Tillverkningsindustri: 533 824

Byggindustri: 339 300

99 *Korrigerade partiets arbetsstil*, Valda verk av Mao Tse-tung band 3, s.43

100 <https://polisen.se/om-polisen/polisens-arbete/utsatta-omraden/> (2022-07-30)

101 56 % var i arbetsför ålder 20-64 år 2021 i hela landet. Vi kan då beräkna $0,56 * 550\ 000 = 308\ 000$
<https://www.ekonomifakta.se/fakta/arbetsmarknad/befolkning/befolkningsstruktur/>

102 År 2021 var arbetslösheten 8,8 % enligt SCB. Vi kan då beräkna $0,912 * 308\ 000 = 280\ 896$

103 *Antal anställda inom näringslivet (KS), efter näringsgren SNI2007. Kvartal 2015K2 - 2022K1*,

Totalt: 882 967 anställda

Antalet industriproletärer i dessa tre produktionsgrenar är därför, i denna någorlunda grova beräkning, ungefär 3 gånger så stort som antalet anställda som bor i ”utsatta områden”. Inkluderar vi de som arbetar inom transport- och magasinering¹⁰⁴ ökar denna siffra till 1 109 705.

Även om industriproletariatet har minskat de senaste decennierna, utgör det fortfarande en mycket stark kraft. Att ha ett *huvudfokus* på förorter är därför inte en rimlig nationell strategi, eftersom det industriella proletariatet är betydligt större än proletariatet i de ”utsatta områdena”. Däremot finns det ingen motsättning mellan att bedriva masskamp på arbetsplatser och bostadsområden som t.ex. förorter. Kampen i bostadsområden är givetvis mycket viktigt, eftersom hyran utgör den största enskilda utgiften för arbetarna, och måste förenas med kampen på arbetsplatsen. Men idén om att fokusera på förorterna som något förstadie till att bedriva folkkrig i Sverige genom att militärt ockupera förorterna är absurd. Det finns absolut inga förutsättningar, varken hos massorna eller i den politiska situationen överlag, som ens i det minsta rättfärdigar sådana aktioner förutom i huvudet på den som är blind för verkligheten. Det som behövs är långvarig icke-militär kamp, att befästa sig hos massorna och höja deras medvetande genom deras egna erfarenheter, för att sedan genomföra ett revolutionärt uppror i städerna med massornas stöd.

Vad gäller den militära frågan är det av väsentlig vikt att försvara värnplikten och engagera i soldatkampen d.v.s. propaganda- och agitationsarbete bland soldater. Ju fler värnpliktiga, desto mer stridsdugligt är proletariatet. Även om värnplikten skulle avskaffas finns det andra sätt att utbilda proletariatet; det är i högsta grad en konkret fråga. Det avgörande, det *principiella*, är att dessa kunskaper tas

i användning först då de kan rättfärdigas för massorna genom att massorna av egen erfarenhet kan stödja detta. Utan detta kriterium kommer alla väpnade försök att misslyckas, detta är vad folkkrigets förespråkare inte förstått, utan ser på det som något färdigpackat universalmiddel för alla länder, när det är endast gammal ”vänster”-opportunist i ny förpackning. Som Mao påpekade:

”Om vi försökte gå till offensiv när massorna ännu inte väckts upp skulle det vara äventyrspolitik. Om vi envisades med att leda massorna till att göra något mot deras vilja, skulle vi säkert misslyckas. Om vi inte ryckte fram när massorna kräver framryckning skulle det vara högeropportunist.”¹⁰⁵

Proletariatets ledande kärna

Teorin om folkkrig i förorterna med basområden suddar ut frågan om partiets inriktning bland massorna, och likställer alla i förorten som en homogen förtryckt massa som väntar på intåget av revolutionärer. Det underskattar den revolutionering som de arbetande massorna genomgår under en revolutionär kris och döljer frågan om proletariatets ledande kärna.

De mest avancerade delarna av proletariatet är industriproletariatet, och främst den delen som arbetar inom storskalig industri. Detta på grund av deras roll i produktionen, som gör att de tydligast ser den grundläggande motsättningen i kapitalismen, den mellan samhälllig produktion och privat (kapitalistisk) tillägnelse. De arbetar nämligen i stora lag, är fackligt organiserade och deltar direkt i den kapitalistiska produktionen, är långvarigt anställda och ingår de i en internationell produktionskedja och är därmed politiskt framsynta om kapitalismens internationella karaktär. Industriproletariatet har således störst potential att uppnå en avancerad klassmedvetenhet på

Statistiska centralbyrån

104 Ibid.

105 *Citat ur ordförande Mao Tse-tungs verk*, Danelius bokförlag, 1967, s.115

grund av sina arbetsförhållanden. Men även de som arbetar ensamma, men är starkt sammanhållna genom facklig organisering, har uppvisat ett avancerat klassmedvetande. Detta har bevisats av de strejker som t.ex. busschaufförerna har genomfört. Chaufförer/förare är oftast anställda av samma arbetsköpare och delar liknande villkor. Dessutom finns det också andra yrkesgrupper som inte är en del av industri- eller transportsektorn, men uppvisar liknande arbetsförhållanden, som t.ex. placering på stora arbetsplatser. Ett exempel är vårdarbetare och i Finland gick 25 000 sjukvårdsarbetare ut i strejk detta år.

Människans praktiska aktivitet formar medvetandet, och långt ifrån alla proletärer (de som säljer sin arbetskraft) når samma nivå av klassmedvetenhet som de ovan nämnda grupperna eftersom deras arbete präglas av andra materiella omständigheter. Det är då självklart att det sker en differentiering inom proletariatet, där vissa är mer benägna att utgöra ledarskapet. Som Lenin påpekade:

”Under kapitalismens epok, då arbetar-massorna utsätts för ständig utsugning och inte kan utveckla sina mänskliga talanger, är det mest utmärkande för de politiska arbetarpartierna faktiskt just att de endast kan omfatta en minoritet av den egna klassen. Ett politiskt parti kan förena endast en minoritet av en klass, **på samma sätt som de verkligt medvetna arbetarna i varje kapitalistiskt samhälle utgör endast en minoritet av alla arbetare**. Vi nödgas därför erkänna att endast denna medvetna minoritet kan leda de breda arbetar-massorna och dra dem med sig.”¹⁰⁶ (min fetstil)

Även om industri- och transportproletaria-

tet inte är de lägst avlönade, betyder det inte att deras revolutionära potential är bortblåst. När Sverige oundvikligen kommer hamna i en ekonomisk och politisk kris, kommer detta fortfarande vara det viktigaste strategiska skiktet av proletariatet – eftersom deras aktioner kan lamslå hela den svenska ekonomin och på grund av deras storlek, kollektiva disciplin och sammanhållning kan rekryteras i stora skaror för det väpnade upproret. Att förneka industriproletariatets roll som den ledande kraften är att förespråka en variant av den defaitistiska ”mutteorin” – industriproletärerna är alltför välavlönade (”mutade” av kapitalisterna) och kommer aldrig resa sig till revolution. Detta tar överhuvudtaget inte i beaktning de objektiva förändringar som sker vid en revolutionär situation. De tyska kamraterna i MLPD har 40 % av sina medlemmar i storskalig industri¹⁰⁷ och har visat att det är fullt möjligt att slå rot bland industriproletariatet.¹⁰⁸

Det är dessutom en fråga om vilken klassrättar partiet ska ha – de som har det ”sämst ställt” i samhället är inte nödvändigtvis den mest revolutionära delen av proletariatet. Det avgörande är deras revolutionära potential som beror på deras arbetsförhållanden. Både Lenin och Mao framhöll proletariatets ledande roll över de andra skikten av de arbetande massorna som hade sämre villkor. Mao påpekade att:

”Bland alla de samhällsskikt och politiska grupperingar, som finns i det halvkoloniala Kina, är proletariatet och det kommunistiska partiet de från trängsynthet och själviskhet mest frigjorda. De är politiskt sett de mest framsynta, de bäst organiserade och mest redo att fördomsfritt lära av avantgardeklassen, proletariatet och

106 *Tal vid Kommunistiska internationalens andra kongress* (1920), Lenin https://marxistarkiv.se/klassiker/lenin/1920/tal_KIs_andra_kongress.pdf

107 <https://www.mlpd.de/english/about-us>

108 Tyskland har en större andel av arbetskraften (27%) i industrin än Sverige (18%) enligt statistik från Världsbanken, men skillnaden är kvantitativ snarare än kvalitativ; industriproletariatet är fortfarande en minoritet och båda länderna är imperialistiska.

<https://data.worldbank.org/indicator/SL.IND.EMPL.ZS?end=2019&locations=DE-SE&start=1991>

dess politiska parti världen över, samt att utnyttja denna erfarenhet i sin egen saks tjänst. Följaktligen är det endast proletariatet och det kommunistiska partiet som kan leda bönderna, städernas småbourgeois och bourgeois, övervinna trångsyntheten bland bönderna och småbourgeoisin och **förstörelselustan hos de arbetslösa massorna**, samt också (förutsatt att det kommunistiska partiet icke begår fel i sin politik) övervinner den vacklan och brist på grundlighet som bourgeoisin uppvisar - och som kan leda revolutionen och kriget in på vägen till seger.”¹⁰⁹ (min fetstil)

Lenin anmärkte att:

”Stads- och industriproletariatet kommer oundvikligen att bli kärntruppen i vårt socialdemokratiska arbetarparti, men i detta måste vi, såsom också vårt program säger, dra in, upplysa och organisera alla arbetande och utsugna utan undantag: både hemarbetare, paupers, tiggare, tjänstefolk, landstrykare och prostituerade – givetvis på det nödvändiga och obligatoriska villkoret, att de ansluter sig till socialdemokratin och inte socialdemokratin till dem, **att de övergår till proletariatets ståndpunkt och inte proletariatet till deras ståndpunkt.**”¹¹⁰ (min fetstil)

Partiet måste därför fokusera på (men inte begränsa sig till) arbetarna inom industrin, transportsektorn och andra yrken med liknande materiella omständigheter som gör dem särskilt mottagliga för kommunismens idéer.

Oktobervägen och den proletära enhetsfronten

Givet att vi inte vet när revolutionär situation uppenbarar sig och att den inte går att skapa fram, är strategin att uppnå maximalt inflytande i proletariatet mest brinnande frågor, och därmed förbereda proletariatet för att genom stadsuppror störta den borgerliga diktaturen vid en revolutionär situation. Detta kan endast lyckas om partiet under en långvarig icke-militär kamp bygger upp massornas stöd för ett uppror, och detta kräver att massorna genom sina egna erfarenheter inser riktigheten i partiets politik. Denna strategi är oktobervägen som är giltig i huvudsakligen imperialistiska länder som kännetecknas av en urbaniserad befolkning och representerar huvudmotsättningen mellan proletariatet och borgerskapet.-

Detta kräver det långsiktiga uppbyggandet av den **proletära enhetsfronten** som ämnar ena kämpande arbetare på klasskampens grund: både ”underifrån” för att ena arbetare på rätta grundval oavsett partitillhörighet, samt ”ovanifrån” mellan partiet och organisationer om så behövs.¹¹¹ När partiet enar sig med arbetare kring rätta krav och paroller, kommer arbetarna av sina egna erfarenheter se att det kommunistiska partiet företräder deras intressen. I Sverige är uppbyggandet av den proletära enhetsfronten helt oförenligt med något folkkrig; om det senare påbörjas kommer organisationen att diskreditera sig själv och fjärras från massorna. Den proletära enhetsfronten kan anta många olika former beroende på de konkreta förhållandena:

”Enhetsfrontens konkreta förverkligande i olika länder kommer naturligtvis att *försiggå på olika sätt*, det kommer att anta olika former allt efter arbetarorganisationernas tillstånd och karaktär, allt efter deras

109 *Strategiska problem i Kinas revolutionära krig*, Valda verk av Mao Tse-tung band 1, s.193

110 *Socialdemokratins förhållande till bonderörelsen* (1905), Lenin

https://www.marxistarkiv.se/klassiker/lenin/1905/socialdemokratins_forhallande_till_bonderorelsen.pdf

111 Den proletära enhetsfronten var inte enbart en strategi som utarbetades under 1930-talet som en specifik strategi under hotet av fascismen. Givetvis utvecklades den och populariserades av främst Dimitrov under dessa förhållanden, men det var först under Kominterns 4:e kongress 1922 som teorin om enhetsfronten lades fram och godkändes av Lenin.

Se ”*Theses on the united front*” (1922) av Komintern

politiska nivå och den konkreta situationen i varje land, allt efter de förskjutningar, som försiggår inom den internationella arbetarrörelsen o.s.v.

Sådana former kan exempelvis vara: avtalade gemensamma aktioner av arbetarna från *fall till fall* av konkret anledning, för enskilda krav eller på grundvalen av en gemensam plattform; avtalade aktioner på *enskilda arbetsplatser* eller inom en *industrigren*; avtalade aktioner i *lokal, distrikts-, lands- eller internationell* omfattning; avtalade aktioner för att organisera arbetarnas *ekonomiska strider*, för att genomföra politiska massaktioner, för att organisera ett gemensamt *självförsvar* mot fascistiska överfall; avtalade aktioner för att understödja de fånglade och deras familjer och när det gäller kamp mot den sociala reaktionen; gemensamma aktioner för att försvara *ungdomens och kvinnornas intressen*, på *kooperationens, kulturens, idrottens* område o.s.v.

(...) Kommunisterna och alla revolutionära arbetare måste sträva efter att skapa valda ... utom partierna stående klassorgan för enhetsfronten på arbetsplatserna, bland de arbetslösa, i arbetardistriktet, bland småfolket i stad och på land. Endast sådana organ kan genom enhetsfrontrörelsen omfatta även den väldiga oorganiserade massan av arbetande, kan främja utvecklandet av massornas initiativ i kampen mot kapitalets offensiv, mot fascismen och reaktionen, och på grundvalen härav främja utbildandet av erforderliga talrika arbetaraktivister för enhetsfronten, fostra hundra- och tusentals partilösa bolsjevik **i de kapitalistiska länderna.**"¹¹² (min fetstil)

Dessa Dimitrovs ord uttalades i en period i den kommunistiska internationals historia då huvudproblemet som hindrade kommunisternas framväxt var den extrema sekterism som förkastade enhetsfrontens taktik och misslyckades förhindra fascismens maktövertagande.

"I vår tid är detta [sekterism – min anm.] ofta inte längre en 'barnsjukdom', såsom Lenin skrev, utan en inrotad last, och utan att vi befriat oss från den kan vi inte upprätta den proletära enhetsfronten och föra fram massorna från reformismens positioner till revolution.

(...) Sekterismen yttrar sig i synnerhet i underskattande av massornas revolutionering, i överskattande av den hastighet, med vilken de lämnar reformismens positioner, i försöken att hoppa över rörelsens svåra etapper och invecklade uppgifter. Metoderna för massornas ledning har ofta i praktiken ersatts med metoderna för ledning av en snäv partigrupp. Man underskattade den kraft, som ligger i massornas traditionella samband med sina organisationer och ledningar, och när massorna inte genast slet dessa band, började man behandla dem lika skarpt som man behandlade deras reaktionära ledare. Man schabloniserade taktiken och parollerna för alla länder, och man tog inte hänsyn till säregenheten i den konkreta situationen i varje enskilt land. Man ignorerade nödvändigheten av en ihärdig kamp bland massans djupa led för att vinna massornas förtroende, och man försummade kampen för arbetarnas delkrav och arbetet i de reformistiska fackföreningarna och de fascistiska massorganisationerna. Enhetsfrontspolitiken ersattes ofta med blotta uppmaningar och abstrakt propaganda."¹¹³

<https://www.marxists.org/history/international/comintern/4th-congress/united-front.htm>
och Lenins "Remarks to the Theses on a United Front" (1921) <https://www.marxists.org/archive/lenin/works/1921/dec/06.htm>

112 Tal vid Kominterns 7:e kongress 1935, Dimitrov

<https://marxistarkiv.se/klassiker/dimitrov/dimitrov-tal-kominternkongressen-35.pdf> s.16

113 Ibid.

Dessa sekteristiska yttringar kännetecknar folkkrigslinjen i Sverige; folkkrigsteorin utgår från helt andra materiella förutsättningar än de som finns i Sverige idag och kommer därför oundvikligen bli en sekteristisk linje som enbart tilltalar ”en snäv partigrupp” och inte massorna. Den korrekta strategiska linjen är inte långvarig väpnad kamp, utan långvarig icke-väpnad kamp för att bygga upp den proletära enhetsfronten för att därmed ena arbetarklassens på klasskampens grund och förbereda ett uppror i städerna när en revolutionär situationen finns. Detta är också Mao Zedongs ståndpunkt när han påpekade att proletariatet i de imperialistiska länderna bör ansamlas styrka genom under en långvarig huvudsakligen icke-militär period för att slå till när förutsättningarna är gynnsamma.¹¹⁴ Arbetarklassens styrka ligger i dess överlägsna numerär, och i städerna kan denna styrka endast ackumuleras genom en proletär enhetsfront som enar proletariatet och förbereder förutsättningarna för det revolutionära upproret.

Oavsett vilken form den proletära enhetsfronten kommer att ha, är det avgörande att det kommunistiska partiet tar ledningen i denna genom att vinna massornas förtroende vilket kräver tillämpning av masslinjen och linjekamp mot felaktiga idéer. Den proletära enhetsfronten är absolut nödvändig om man vill, speciellt i ett imperialistiskt land som Sverige, vinna över massorna från reformismens och borgerskapets inflytande till den revolutionära rörelsen. Denna strategi utgår från det faktum att en stor del av massorna befinner sig under reaktionens inflytande i form av den borgerliga demokratins illusioner, vilket kännetecknar imperialistiska länder när de inte befinner sig i kris och vars materiella grund är den imperialistiska utsugningen av nykoloniala länder.

Den proletära enhetsfronten är förverkligandet av politiskt fokus på huvudmotsättningen i Sverige, den mellan proletariat och borgerskap. Den är dessutom en proletär linje till skillnad från folkkrigslinjen som i Sverige är en småborgerlig linje; eftersom de stora flertal arbetare ej kommer samla sig kring denna linje under en period då det inte råder en revolutionär situation, kommer den på sin höjd att attrahera de fåtal extremt utsatta och småborgerliga revolutionsromantiker. Detta till skillnad från uppbyggandet av den proletära enhetsfronten, vilket beaktar proletariatets problem i klasskampens nuvarande etapp. Den proletära enhetsfronten är inte ett självändamål, utan ser till att partiet enar sig med alla arbetare oavsett partitillhörighet på rätta grundval för att de av sina egna erfarenheter ska inse att det kommunistiska partiet är det enda partiet som är massornas parti. Således blir de redo att stödja en revolution.

Strategin folkkriget eller oktobervägen skisserar endast de allmänna dragen (huvudmotsättningarna) i den revolutionära processen. Eftersom varje land har olika förhållanden krävs det att ständigt tillämpa marxismen som vägledning till handling för att korrekt lösa olika konkreta motsättningar i varje land. Folkkriget definieras som en bred enhetsfront som inkluderar alla de klasser och skick som motsäger sig imperialismen och feodalismen, eftersom huvudmotsättningen går mellan imperialismen och folket, och/eller en antifeodal enhetsfront som samlar det stora folket mot feodalismen.¹¹⁵ Både dessa strategier bygger på olika materiella betingelser som återspeglas i olika huvudmotsättningar. Den enda möjligheten att tillämpa folkkrig i Sverige är om landet invaderas av en imperialistisk angripare och huvudmotsättningen ändras. Då är uppgiften att partiet upprättar en enhetsfront som enar alla som vill bekämpa ocku-

114 Se kapitel ”Militarisering av kommunistpartierna” och citaten av Mao.

115 När Mao Zedong tillämpade folkkriget utgick han från de grundläggande motsättningarna i Kina: ”Motsättningen mellan imperialismen och den kinesiska nationen och motsättningen mellan feodalismen och folkets stora massor är de grundläggande motsättningarna i det nutida kinesiska samhället.”

Den kinesiska revolutionen och Kinas kommunistiska parti, Valda verk av Mao Tse-tung band 2, s.300

panterna och partiet strävar att ta ledningen i denna enhetsfront.

Oktobervägen förhåller sig till de förhållanden som råder i Sverige, d.v.s. det råder borgerlig demokrati, det är ett imperialistiskt land och en revolutionär situation finns ej för tillfället. Ur sådana objektiva betingelser uppstår vissa kampformer som är korrekta, som kan vinna över arbetarklassen till partiet genom deras egna erfarenheter och förbereda proletariatet till att gripa makten när en revolutionär situation uppstår. Övergången från en "fredlig" period till revolutionär situation kännetecknas av övergången från fredliga kampformer till revolutionära kampformer. Att tillämpa en schablon som folkkrig med basområden och påbörja militarisering, är givetvis att toltalt bryta med denna objektiva verklighet och därmed avskärma sig från massorna. Som Mao anmärkte:

"Idealism och mekanisk materialism, opportunism och äventyrspolitik kännetecknas allesammans av brytningen mellan det subjektiva och det objektiva."¹¹⁶

Sammanfattning

De objektiva förutsättningarna för en revolutionär situation kan inte provoceras fram. Lenins teori om den revolutionära situationen visar att partiet inte skapa fram de objektiva förutsättningarna, utan dessa sker genom oändligt antal länkar till alla andra fenomen i världen. Ingen vet idag vilken faktor som kommer att utlösa en revolutionär situation i Sverige och vilka motsättningar som kommer att uppstå. Inte heller vet vi när detta kommer att ske.

Utifrån dessa premisser är det enda rimliga, och det enda möjliga sättet för ett kommunistiskt parti att segra i Sverige, att tillämpa masslinjen för de konkreta problem som finns i "varje etapp" som Dimitrov påpekade, och

därmed vinna massornas förtroende. Det finns olika etapper i hela den revolutionära processens utveckling och de har alla sina specifika kampformer som bestäms utifrån det konkreta läget. Endast de konkreta omständigheterna kan bestämma när den väpnade kampen nödvändigas, inte en påtvingad schablon. Som Dimitrov klarsynt påpekade:

"Vi är fiender till allt schematiskt. Vi vill ta hänsyn till den konkreta situationen i varje ögonblick och på varje given plats och inte överallt handla efter en bestämd schablon. Vi glömmer inte, att kommunisternas ställningstagande inte kan vara detsamma under olika förhållanden.

Vi vill nyktert ta hänsyn till alla etapper i klasskampens utveckling och till klassmedvetandets tillväxt bland massorna själva, vi vill förstå att på varje etapp finna och lösa de konkreta uppgifter för den revolutionära rörelsen, som motsvarar denna etapp."¹¹⁷

Gonzalisterna har ingen som helst förståelse för detta. Den gonzalistiska teorin om "militarisering" som innebär att varje parti endast kan konstitueras genom långvarig väpnad kamp är en absurd dogm, och dogmer är precis vad Dimitrov kritiserar. Den uppstår inte från den konkreta problem som massorna har, utan tolkas som något magiskt universalmedel som ska garantera seger.

I Sverige är den enda korrekta strategin i nuläget att på lång sikt bygga upp den proletära enhetsfronten för att genomföra ett uppror i städerna när det finns en revolutionär situation. Detta är oktobervägen och är den enda giltiga strategin i ett imperialistiskt Sverige.

8. Slutord

Gonzalos teorier är avvikelser som grundar sig på dogmatiska och idealistiska antagan-

116 *Om praktiken*, Valda verk av Mao Tse-tung band 1, s.308

117 *Tal vid Kominterns 7:e kongress 1935*, Dimitrov

<https://marxistarkiv.se/klassiker/dimitrov/dimitrov-tal-kominternkongressen-35.pdf>

den. De är idealistiska därför att de framhäver (Tredje upplagan) teorin om *Jefatura* och "världsrevolutionens tre moment" som hävdar att världen är i en strategisk offensiv, och de är dogmatiska för att de kopierar Maos teori om folkkriget och utifrån detta förespråkar "vänster"-opportunistisk, d.v.s. väpnad kamp innan de objektiva förutsättningarna är mogna. Men samtidigt påstår Gonzalo att dessa teorier utgör själva maoismen. Detta falska påstående gör att gonzalisterna reviderar Mao Zedongs ståndpunkter från "vänster". Gonzalism är därför inget annat än "vänster"-revisionism, d.v.s. den reviderar maoismen utifrån "vänster"-opportunistiska och idealistiska teorier som man hävdar är universella men som förnekar maoismens faktiska ståndpunkter.

Som visat finns det en antagonistisk motsättning i ståndpunkter mellan å ena sidan Mao Zedong och KKP och å andra sidan Gonzalo, PKP och deras anhängare som BKP-RF. Maos teorier uppmanar till att förena maoismens allmängiltiga sanning med varje lands specifika förhållanden, medan Gonzalos teorier förvränger marxismen till en dogm. I sitt väsen är det en motsättning mellan marxism-leninism-maoism och gonzalism.

Gonzalo bör främst uppskattas för att ha tillämpat folkkriget på peruanska förhållanden och varit ledande i de förtryckta massornas rättfärdiga kamp mot den peruanska reaktionen. Detta kan dock inte utesluta det faktum att PKP inte segrade under hans ledning samt att hans teorier utgör en avvikelse från marxism-leninism-maoismens revolutionära vetenskap. Således är det nödvändigt att förkasta hans revisionistiska teorier som i slutändan endast kommer att leda den revolutionära rörelsen i Sverige på villovägar. Den enda giltiga vägen till revolution i Sverige är det långsiktiga uppbyggandet av den proletära enhetsfronten för att förbereda proletariatet till ett revolutionärt uppror när det finns en revolutionär situation.

Thomas Berg, September 2022

Gonzalismen och terrorismen:

Inledning till *Den västeuropeiska "stadsgerillans" felaktiga linje*

MASI

De vänsterrevisionistiska elementen i Kommunistiska Föreningen har genom en kupp splittrat och tagit över organisationen. Vi kommer att i fortsättningen kalla dem för KF (Gonzalisterna) för att skilja dem från det gamla, genuint maoistiska, Kommunistiska Föreningen. Den nya organisationen har direkt knäböjt för gonzalismen och ovillkorligen underkastat sig dess revisionism utan någon politisk motivering. Man kallar nu den tidigare linjen, som de själva tills helt nyligen formellt stod för, ...för "revisionism", vilket uppenbarligen i KF (Gonzalisternas) nya vokabulär betyder "icke gonzalistisk".

Varför publiceras då artikel *Den västeuropeiska "Stadsgerillans" felaktiga linje*, just nu?

Trots att artikeln är skriven 1985, då världsläget var annorlunda (bland annat existerade Sovjetunionen fortfarande som en socialimperialistisk supermakt, om än i en process av förfall), är principerna den argumenterar för ännu giltiga. Men det beror framförallt på det nära politiska släktskapet mellan gonzalismen och de olika Västeuropeiska terrororganisationerna som uppträdde sent i förra seklet. Det beror också på den uppenbara småborgerliga våldsromantik som olika företrädare för KF (Gonzalisterna) har gett prov på i den debatt på kommunisten.nu, som föregick splittringen, samt i deras uttalande just efter

genomförd kupp.

Artikeln tar upp den Västeuropeiska Stadsgerillans, felaktiga politik på ett allsidigt sätt och visar på det kommunistiska alternativet. Den är nödvändig läsning, just nu, för svenska maoister. Även Lenins artikel, "Partisaner" som artikel hänvisar till, är det viktigt att ta del av.

Terrorismen och folkkrigets allmängiltighet

En hörnsten i gonzalismen är den felaktiga teorin om att folkkriget är universellt tillämbart. Det vill säga att en revolution i Sverige t.ex., sker genom ett folkkrig. Maoister hävdar bestämt att detta är helt fel i imperialistiska länder, så länge huvudmotsättningen går mellan arbetarklassen och borgarklassen. "Rote Arme Fraktion"(RAF), ofta kallad Baader-Meinhof ligan, hävdade samma sak åtminstone till en början. Man sade sig även vara för marxismen-leninismen Mao Tsetungs tänkande då man initierade sin verksamhet.

"Vår sak - väpnad kamp mot imperialismen - är massornas sak och vise versa, även om den bara kan bli verklighet genom en långsiktig process där den politisk-militära offensiven utvecklas och folkkriget bryter ut."

(Ulrike Meinhof, 13 september 1974)¹

1 The Red army faction documentary history, volume 1, PROJECTILES for the PEOPLE, sid 363, min

”Den väpnade kampen utvecklas inte från en rubrik till nästa. Stadsgerillans politisk-militära strategi bygger på motståndet mot den parlamentariska demokratiens fascistiska drift och organiseringen av Röda arméns första reguljära enheter i folkkriget. Kampen har just börjat.”

(Andreas Baader, 24 januari 1972)²

Gonzalo och Perus Kommunistiska Parti, å sin sida hänvisar till Europas stadsgerilla upprepede gånger, som exempel på vad de menar med sin linje:

”En viktig och avgörande fråga är förståelsen av folkkrigets universella giltighet och dess efterföljande tillämpning med hänsyn till de olika typerna av revolutioner och de specifika villkoren för varje revolution. För att klargöra denna nyckelfråga är det viktigt att beakta att inget uppror som Petrograd upprорот, det antifascistiska motståndet eller de europeiska gerillarörelserna under andra världskriget har upprepats, samt att beakta de väpnade strider som för närvarande förs i Europa. I slutändan var oktoberrevolutionen inte bara ett uppror utan ett revolutionärt krig som varade i flera år. Följaktligen kan revolutionen i de imperialistiska länderna endast uppfattas som ett revolutionärt krig, vilket i dag helt enkelt är ett folkkrig.”³

”När det gäller de väpnade aktionerna i Europa har vi sett långvariga väpnade strider. De är ett uttryck för den objektiva verkligheten. Därför är uppgiften inte att fördöma dem, utan att förstå, studera och analysera dem för att se hur de är ett uttryck för att det också finns en revolutionär situation i det gamla Europa. Och

utöver det, att det finns de som har tagit till vapen och förstått att det är det enda sättet att ta makten.”⁴

RAF hävdade således folkkrigets allmängiltighet, långt före Perus kommunistiska parti och dess ordförande Gonzalo.

Epigonerna inom KF (Gonzalisterna) är naturligtvis inga pionjärer inom gebitet att ”följa Gonzalo”. I Kanada fanns det en gång ett parti RCP-PCR (tills det kollapsade för något år sedan), som försökte tillämpa gonzalismen, men inte ens ett försök till folkkrig syntes till. Man studerade särskilt det italienska ”Röda Brigaderna”, för att försöka lära av dem. Följande härrör från 2005:

”Vi publicerar dessa arbetsanteckningar som har tagits fram på begäran av RCP(OC):s politbyrå för att fortsätta studiet av det utdragna folkkriget som en strategi för de imperialistiska länderna.”

”Erfarenheterna från de röda brigaderna (Brigate Rosse, BR) i Italien (1971-1976) visade att väpnad propaganda är en effektiv metod för att samla krafter i ett imperialistiskt land. Samma erfarenhet (1976-1982) visade emellertid också att denna verksamhet måste ledas av en korrekt linje, annars kommer den oundvikligen att sjunka in i militarism, ekonomism, väpnad fackföreningsrörelse och/eller subjektivism.

I BR:s fall kunde de samla viktiga krafter så länge de bedrev väpnad propaganda som ett sätt att bygga upp kommunistpartiet. Men när de lämnade denna mark för att kasta sig ut i ett totalt krig mot staten - särskilt i en situation där de materiella förutsättningarna inte var mogna - skilde de sig från massorna och blev lätt besegra-

översättning från engelska.

2 Samma verk sid 121

3 Översatt från ”GENERAL POLITICAL LINE OF THE COMMUNIST PARTY OF PERU” Perus Kommunistiska Partis CK 1988 sid.10

4 Översatt från INTERVIEW WITH CHAIRMAN GONZALO, utgiven av PKPs CK 1988

de.”⁵

Artikel publicerades ursprungligen i ”A World to Win” nummer 4 utgiven 1985. Tidskriften gavs ut av ”The Revolutionary Internationalist Movement ”[RIM]. En sammanslutning av många av de partier som på den tiden sade sig stödja maoismen. Trots den kritik som framförs i artikeln mot ”långvariga folkkrig” i imperialistiska länder, antog RIM 1993 en resolution som hävdar just denna linje. Bakom detta låg Perus kommunistiska parti. Övriga delar av gonzalisten tog RIM dock aldrig uttryckligt ställning för.

Läsaren kommer känna igen flera andra argument i texten, från polemiken mot gonzalister. RAF argumenterar till exempel även för ett militariserat parti.

Småborgerlig våldsromantik

KF (Gonzalister) har inte varit särskilt hågade eller kapabla att säga mycket om vad de står för. En stycken kort, allmän, artikel, ligger just nu på kommunisten.nu. ”Leve den Andra Svenska Maoistiska Enhetskonferensen!” (<https://kommunisten.nu/?p=13971>), som uttrycker deras allmänna linje. Det är en förunderlig logik, att kalla en konferens, som man enligt en fraktionsplan använder för att splittra Kommunistiska Föreningen, för en ”Enhetskonferens”. Vid konferensens början hade delegater från KF, överskridit det mandat de hade och i hemlighet redan skrivit under på skapandet av det Internationella Kommunistiska Förbundet. Man var således helt inställda på splittring av föreningen. Efter splittringens fullbordan döpte man om konferensen till en ”Enhets”-konferens. Det ligger i gonzalisters vokabulär att, liksom kontrarevolutionärerna i KKP, Deng Xiaoping et co, ge en ny mening till välkända maoistiska begrepp. Ett annat exempel på detta är att fraktioner plötsligt blir ”acceptabla” genom att kalla dem ”röda fraktioner”. Detta bidrar naturligtvis till att förvirra ärliga, men tvek-

samma och kanske något godtrogna kamrater.

Man skriver på kommunisten.nu (vår fetstil):

”Denna linje skulle lämnat Kommunistiska Föreningen oförmögen att ta sig an sina uppgifter att leda proletariatet i en segerrik väpnad revolution, vilket kräver av kommunisterna att **skola sig själva och massorna i väpnad kamp**. Maoisterna erkänner det revolutionära våldets absoluta nödvändighet och det revolutionära krigets allmakt. **Vi tror inte på en långsam process av styrkeackumulation**, där vi sakta växer till oss i styrka för att en dag, någon gång, kunna resa oss. Det är en ren illusion. Det går inte att utan tilltagande skolning i väpnad kamp, utan militarisering, att över en natt gå över från främst laglig till högst olaglig kamp. Linjen om den fredliga styrkeackumulationen bygger en rörelse för att se den krossas av reaktionen.

...

Av Sveriges Kommunistiska Parti, med marxismen-leninismen-maoismen som vägledning och kärna. Rekonstituerat som **ett militariserat parti**, det vill säga, ett parti **byggt som en krigsmaskin**, för gripandet av makten genom revolutionärt våld. Detta parti måste vi, som Sveriges proletära revolutionärer, rekonstituera, återskapa.”

Man argumenterar som om man kan se en revolutionär situation i en nära framtid, vilket visar på svårigheter att uppfatta den faktiska verkligheten omkring sig. 85% av befolkningen deltar i kapitalisternas valfars, och accepterar den borgerliga diktaturens demokratiska fasad.. Klasskänsla och klassmedvetande hos arbetarklassen är väldigt låg. Det finns absolut inte läge för att sprida propaganda för revolutionärt våld inom en överskådlig framtid. Det är istället ett långt och tråget arbete för kommunister att höja klassens medvetande i, de

5 Från ”More on the question of waging revolutionary war in the imperialist countries-RCP-PCR” publicerat i Arsenal magazine, No. 5, May 2005.

just nu, sakta tilltagande klasstriderna. Troligen bryr sig inte KF (Gonzalisterna) mycket om arbetarklassen. Den reagerar för långsamt för dem! Det betyder nog mer för dem, att i småborgerlig anda, personligen visa framfötterna inför utländska gonzalister. Dessa har länge försökt sammansluta sig till en International och de antimaoistiska splittrarna i KF (Gozalisterna) luktar personlig prestige i att vara med på tåget från början. I slutet på 2022 bildade man så Internationella Kommunistiska Förbundet baserat på gonzalismen. Av planerna på en International ”bidde det bara en tumme”. Utan de stora, mycket erfarna, icke gonzalistiska, partierna i Indien och Filippinerna, som sedan länge aktivt leder folkkrig, blir det inte mycket till ”International.”

Man har bråttom, ”Vi tror inte på en långsam process....” Man vill visa sig militant, bygga ett ”ett militariserat parti, det vill säga, ett parti byggt som en krigsmaskin”. Det visar på ett gott mått av småborgerlig otålighet. Man har inte ”tid att vänta”. Likheten med terroristerna i artikeln är slående. Alla försök att nu omsätta detta i praktiken, blir som att köra huvudet i en betongvägg. Det blir noll framgång inom arbetarklassen. Vi är många som känner vår klass ganska väl. Gonzalisterna finns inte bland dem.

Det finns en viss fara i nuvarande läge att några av dessa, något ”desperata”, våldsromantiska gonzalister faktiskt faller för sin egen retorik och tar till våld, som i dagens läge endast kan bli sekteristisk individuell terrorism. Det är dock mer troligt att de tomma tunnorna skramlar ett tag för att sedan tystna i splittring och passivisering.

Klara tendenser till detta kom till ytan från en del debattörer på kommunisten.nu, innan de gonzalistiska censorerna tog över. Någon gång ungefär i augusti 22 kallade en anonym insändare maoisterna för ”ynkryggar” i diskussionen om synen på den borgerliga parlamentarismen. I slutet på oktober antydde ”Sven Laurin” att maoister var rädda för våld och feiga. Hans inlägg fick ett flertal instäm-

manden. Detta visar på graden av falsk våldsromantik, personlig osäkerhet och ett behov av att hävda sig.

P Beckers artikel är mot denna bakgrund väsentlig läsning för alla som bryr sig om maoismens framtid i Sverige. Den ger viktig kunskap om gonzalismen i ett historiskt perspektiv.

Den västeuropeiska ”stadsgerillans” felaktiga linje

P. BECKER

”Revolutionära krig är massornas krig”

- Mao Tsetung

Situationen i Västeuropa fortsätter att visa på nya möjligheter till verklig revolutionär kamp. De senaste utbrotten av revolutionärt massvåld i både Storbritannien och Västtyskland är båda slående illustrationer av detta. Men bristen på verkliga förtruppsspartier baserade på marxismen-leninismen Mao-Tsetungs tänkande gör sig starkt påmind där. Kampen för att bygga upp äkta förtruppsspartier är av vital betydelse och kräver att de revolutionära kommunisterna i dessa länder – och den internationella kommunistiska rörelsen – utvecklar en grundlig kritik av de pågående revisionistiska och opportunistiska avvikelser som fortsätter att plåga rörelsen i dessa länder. I detta ljus är det också användbart och nödvändigt att granska en speciell variant av opportunisten som döljer sig som revolutionär och kommunistisk och till och med påstår sig vara motståndare till revisionismen – vi talar här om de självutnämnda ”stadsgerillorna”.

Under det senaste året har en rad sabotage- och mordförsök utförts i Västeuropa, från bombningar av NATO-rörledningar och företag som gör affärer med Sydafrika till de mest dramatiska, mordet på en fransk general och en västtysk vapentillverkare vintern 1985. Vid samma tidpunkt proklamerade tre grupper som var inblandade i ett antal dessa handlingar – Röda arméfaktionen (RAF) i Västtyskland,

Kommunistiska stridsceller (CCC) i Belgien, och ”Action Directe” i Frankrike – bildandet av en ”Västeuropeisk gerillafront”, vars främsta mål enligt dem skulle vara NATO.

Nästan alla dessa grupper hävdar att de är ”kommunistiska kämpar”, att deras organisationer är kommunistiska förtruppen i klasskampen, styrs av marxismen-leninismen, och att deras mål är revolution och kommunism. Genom att genomföra väpnade aktioner som en integrerad del av sin verksamhet i dag har de, enligt dem, på ett avgörande sätt brutit med revisionismen och reformismen som kännetecknar den officiella Västeuropeiska vänstern. Dessutom sägs deras stadsgerilla-krigföring vara ”*det praktiska uttrycket för äkta proletär internationalism*”, som de Kommunistiska stridscellerna (CCC) uttrycker det:

” I en tid då så många av världens folk kämpar mot monstret med vapen i hand, har revolutionärerna i metropolerna en skyldighet att attackera det imperialistiska maskineriets frontlinjer med samma beslutsamhet.” (maj 1985)

Ett antal av dessa grupper har nyligen börjat skriva om nödvändigheten av en ny kommunistisk international, och den ”Västeuropeiska gerillafronten” ses av vissa som ett steg i denna riktning.

Men trots att ”gerillan i metropolen” har ett mycket militant ansikte, är detta inte en genu-

int revolutionär linje. I själva verket, som det står i den *Revolutionära Internationalistiska Rörelsens* (RIM) deklaration:

”I vissa länder har ett litet antal människor vänt sig till terrorismen, en ideologi och politisk linje som inte förlitar sig på de revolutionära massorna och som inte har något korrekt perspektiv på ett revolutionärt störtande av imperialismen. Medan dessa terroriströrelser gillar att framstå som mycket ’revolutionära’ har de också, oftast, införlivat en hel rad revisionistiska och reformistiska avvikelser som ’befrielsekampen’ i imperialistiska länder, försvaret av det imperialistiska Sovjetunionen, och så vidare. Dessa rörelser delar med ekonomismen den grundläggande oförmågan att förstå det centrala i att höja massornas politiska medvetande och leda dem i politisk kamp som en förberedelse för revolutionen.”

Frågan om våld är inte den centrala frågan när man kritiserar teorin om ”*gerillan i metropolen*”, utan om detta våld kommer att utövas endast av en handfull individer, hur heroiska och självuppoffrande de än är, eller av massorna som leds i revolutionär krigföring för att krossa imperialisternas förtroende oöverbinnerliga arméer och för att utrota det kapitalistiska systemet. De som brinner av otålighet för den dag då de kan göra upp med bourgeoisie måste höja sina blickar ännu högre, bortom törst efter hämnd, till horisonten, för att föra den väpnade kampen, för att föra mänskligheten framåt till en helt ny epok i mänsklighetens historia. Problemet med teorin om ”*gerillan i metropolen*” är att de inte beväpnar sig själva och massorna med revolutionens vetenskap som vapen. Oavsett om de har vapen i handen eller inte, förändras ingenting av den reformistiska, nationalistiska och ekonomistiska kärnan i deras synsätt. Deras uppfattning om ”*gerillan i metropolen*” måste förkastas, inte för att de är ”extremister” som ”går för fort” eller är ”för långt före massorna”, utan för att de inte alls är ”i framkant”.

Strategin för stadsgerillakrigföring är inget annat än en ny variant av en avvikelse som har uppstått i olika former sedan den revolutionära marxismens födelse – *terrorismen*. Den vetenskapliga användningen av denna term har inget gemensamt med det högljudna hycklande skriken från imperialisterna, som är ansvariga för historiens största skräckvälde och som försöker vända upp och ner på detta faktum och utmåla allt väpnat motstånd mot dem som brutal terrorism. Vad marxist-leninister i stället hänvisar till är en specifik politisk linje som ersätter massornas revolutionära kamp med väpnade attacker från en relativt liten grupp, politiskt och i slutändan även militärt. Marx bekämpade detta i formen av ”dådets propaganda” som förespråkades av Bakunin, Most och andra. Lenin smidde Bolsjevikpartiet och dess linje delvis i kampen mot den populistiska terrorismen i Narodnaya Volya (Folkets vilja) och senare det Socialististrevolutionära partiet.

Terroristtenden i dag har samma rötter, men den har också sina egna särdrag. Den föddes i slutet av 1960-talet och början av 1970-talet, särskilt inom RAF i Västtyskland och ”Weather Underground” i USA, som ville genomföra väpnade attacker i solidaritet med och som materiellt stöd till de nationella befrielsekamper som då rasade – ett slags eftertrupperaktion som enligt dem en dag skulle övergå i ett direkt revolutionärt krig. De började med att bomba företag som begick krigsförbrytelser. Senare började grupper som de italienska Röda Brigaderna och Prima Linea (Frontlinjen) lägga till nyskapande saker som att ta gisslan och knäskjuta (skjuta i knät) fabriksdirektörer som var måltavlor för en strejk, avrätta domare som fängslade revolutionärer, osv. Deras aktivitet var som störst 1978 när RAF kidnappade och avrättade Hans Martin Schleyer, Västtysklands ”chefernas chef” och de Röda Brigaderna gjorde samma sak med Aldo Moro, ledare för Italiens största politiska partiet, Kristdemokraterna. Bourgeoisien slog tillbaka med kraft. Inom några år, i början av 1980-talet, var RAF, Prima Linea och Röda brigaderna decimerade och tusen-

tals fångslades i Italien (däribland många vars koppling till denna verksamhet aldrig bevisades). Den aktivitet som bröt ut 1984-85 gav upphov till spekulationer i hela Västeuropa om huruvida detta var sista andetaget av en döende trend eller om det var födelsen av ”en ny generation av terrorister”.

Stadsgerillakrigföring i storstäderna: Teorin

Terroristlinjen hävdar att genomförandet av väpnade attacker mot imperialistiska institutioner och imperialistisk personal i allmänhet är de revolutionära styrkornas huvuduppgift och i alla fall en oundgänglig uppgift redan från början av deras verksamhet. Dessa väpnade attacker står i centrum för deras strategi: ”långvariga folkkrig”¹(sic) i de imperialistiska länderna, med stadsgerillan i metropolerna som huvudpersoner. Denna teori sägs vara ett resultat av en sammanfattning av två speciella utvecklingar: För det första misslyckades de västeuropeiska kominternpartierna ²(de franska, italienska, brittiska osv. kommunistpartierna) med att leda revolutionen med sin så kallade ”tvåstegsstrategi”, med politisk förberedelser följt av militärt uppror (och deras degenerering i dag till revisionistiska partier), och för det andra folkkrigets segrar i Kina, Vietnam och andra nationella befrielsekamper. Slutsatsen som RAF drar av denna sammanfattning är att ”proletariatets revolutionära organisation kan inte leda revolutionen till seger om den inte samtidigt är militärisk, om kommunistpartiet inte bygger upp de revolutionära klassernas röda armé samtidigt”; eller som de röda brigaderna uttryckte det, ”i imperialismens epok måste det politiska arbetet utföras med pistol i hand”.

De olika grupperna skiljer sig åt något i sin betoning av vad den väpnade kampen åstadkommer och hur den ingår i teorin om

”långvariga folkkrig”, men dessa är skillnader i betoning – nästan alla beskriver sin stridsplan som ett utnöttningskrig, ett långt krig för att slita ut fienden bit för bit. De anser att att borgarklassernas styrka har vuxit så kraftigt under 1900-talet att det nu bara är utdragen stadsgerillakrigföring som framgångsrikt kan bekämpa dem. Som CCC hävdar, ”den borgerliga makten har utvecklats enormt och bildat berg som måste flyttas med hjälp av den revolutionära rörelsen.” RAF förklarar vidare: ”Revolutionär utveckling sker inte längre från generalstrejker som övergår till militärt uppror, utan från kommandoaktioner för att bygga upp centra av motstånd, för att bilda miliser, för att desorganisera och demoralisera förtryckets krafter genom små utdragna krig för att slita ut dem. Gerillans väpnade aktioner ”visar på regimens sårbarhet” och uppmunttrar andra att börja med stadsgerillakrigföring. När gerillaattackerna sliter ut den borgerliga förtryckarapparaten, menar de, kommer den att bli allt svagare och demoraliserad, vilket kommer att sporra ännu fler människor att ta upp den väpnade kampen. På detta sätt minskar borgarklassens styrka, tills slutligen, vad de Röda Brigaderna kallar, ”styrkebalansen” mellan de stridande klasserna skiftar på ett avgörande sätt till förmån för proletariatet, som på så sätt slutligen besejrar bourgeoisien och inför sitt styre.

I. Den militära strategin

Som en militär strategi i de imperialistiska länderna har detta scenario två problem: det kommer inte att fungera, och är inte revolutionärt i grunden. Terroristernas argument börjar från en sammanblandning av de militära strategi för det revolutionära kriget i förtryckta länder i Afrika, Asien och Latinamerika med vad som krävs i de imperialistiska länderna. Terroristerna hävdar att ett långvarigt folkkrig är tillämpligt överallt och att detta är en återspeglning av det faktum att

1 Trots den kritik som framförs här mot ”långvariga folkkrig” i imperialistiska länder, antog RIM 1993 en resolution som hävdar just denna linje. Se http://bannedthought.net/International/RIM/AWTW/1995-20/ll_mlm_20_eng.htm

2 Komintern avvecklades 1943. Här avses partier vars ursprung låg i Komintern perioden 1919 - 1943.

gerillakrigföring är nödvändig överallt där de revolutionära krafterna börjar från en militärt svag position och de reaktionära krafterna från en stark position.

Vad som händer när detta faktiskt försöks i de imperialistiska länderna är att den begränsade skaran av "stadsgerillasoldater" ställs militärt mot en mycket överlägsen väpnad styrka som relativt snabbt kan föras fram mot dem, i en situation där de inte har någon möjlighet att... och i själva verket inte riktigt förväntar sig – att militärt mobilisera massorna. På så sätt blir de isolerade och krossade, vilket terroristerna har blivit vid upprepade tillfällen, även i situationer där de har åtnjutit viss sympati, som i Italien i slutet av 1970-talet. Att så är fallet är en återspeglning av de olika villkor som gör långvariga folkkrig till en allmänt tillämpbar väg i de förtryckta länderna, medan försöken att överföra det till de imperialistiska länderna förvränger det till en statisk och oduglig, till och med skadlig, "modell". I denna mening, är det som terroristerna försöker genomföra egentligen inte en militär strategi för ett långvarigt folkkrig. För när de försöker genomföra sin 'plan', tvingas de att godtyckligt skilja den militära strategin för ett långvarigt folkkrig från de sociala förhållanden som gör den lämplig för de förtryckta nationerna. När de gör detta, tvingas de också att gå emot den marxist-leninistiska metod som Mao Tsetung använde, för att analysera dessa förhållanden och för att utveckla den militära strategin, liksom det revolutionära partiets roll när det gäller att göra analysen och politiskt och militärt styra kampen. Vad de hamnar i är inte ett folkkrig, utan en förvrängning av det.

Ta RAF:s karaktärisering av folkkriget som citerades ovan: "små utdragna krig för att slita ut dem (bourgeoisien)." För RAF är gerillakrigföring attraktivt på grund av den militära effektiviteten hos små gerillagrupper. Men det som faktiskt gör den lämplig i de förtryckta länderna är att det är en form av krigföring som motsvarar de specifika politiska, sociala och ekonomiska förhållandena där och som på den grunden kan släppa loss *massorna* i

ett revolutionärt krig. Mao pekade på ett antal faktorer, bland annat att Kinas härskande klasser var splittrade i stridande fraktioner som stöddes av olika imperialister som stod i internationell motsättning till varandra, och att dess centralregering var svag. Det viktigaste är dock att, han visade hur Kina var ett stort halvfeodalt och halvkolonialt land där imperialisterna förstärkte det feodala förtrycket, så att miljontals bönder befann sig i en revolutionär stämning och brann för att genomföra en agrar revolution. Detta är några av de viktigaste faktorerna till varför det i de förtryckta länderna i allmänhet råder en revolutionär situation, även om den är ojämn och har svängningar. Med tanke på dessa förhållanden skulle den väpnade kampen i ett land som Kina, i samband med den agrara revolutionen, kunna skapa områden där den röda politiska makten råder – röda basområden, där jorden kan omfördelas och sociala omvandlingar påbörjas redan innan makten tas över i hela landet, vilket skulle ge Kinas massor en försmak av framtiden och frigöra miljontals människor för att tjäna militärt, ekonomiskt och politiskt för att föra det revolutionära kriget framåt i sin helhet. Mao visade hur dessa objektiva förhållanden gjorde det möjligt för kommunistpartiet att leda den väpnade kampen, med utgångspunkt i den strategiska defensiven, bygga upp en röd armé steg för steg, som i samordning med gerillan skulle rycka fram från basområdena på landsbygden, och övergå till den strategiska offensiven, för att omringa städerna och upprätta en revolutionär regering. Att hans militära strategi med ett långvarigt folkkrig ledde till seger var baserad på en korrekt politisk strategi och ekonomisk analys av förhållandena i Kina och internationellt – en återspeglning av det faktum att den militära linjen är ett koncentrerat uttryck för den politiska linjen, och att partiet – som framför allt är det politiska förtruppen – bestämmer över vapnen, och inte tvärtom.

I de imperialistiska länderna är det däremot ett faktum som bevisats av både analys och erfarenhet att revolutionära situationer inte existerar i allmänhet, utan endast sällan uppstår.

Här kan borgarklasserna utnyttja sin globala ställning som plundrare för att lugna stora delar av befolkningen; länderna är, i förhållande till de förtryckta nationerna, starkt integrerade ekonomiska enheter, med starka centrala regeringar, där massiv militär styrka snabbt kan användas. Hur kan en strategi för ett utmattningskrig mobilisera massorna i ett revolutionärt krig här? Hur kan "stadsgerillakrig" politiskt frigöra proletariatet på samma sätt som landsbygdsgerrillakriget frigör bönderna i de förtryckta länderna? RAF skrev i sin tidiga tid, om områden som kontrollerades av gerillan, där poliser militärt skulle hindras från att ta sig in i och där en social omvandling skulle kunna påbörjas. De Röda Brigaderna förnekade uttryckligen att "röda basområden" skulle kunna upprättas militärt i de imperialistiska länderna, men fortsatte med att beskriva "röda politiska maktområden" som inte skiljer sig mycket från RAF:s beskrivning. Båda visade sig vara farliga illusioner. Stadsgerillastrategin kan inte göra det möjligt för massorna att hantera intrång från fiendens militära styrkor, som i de förtryckta länderna opererar på främmande mark, med utdragna och sårbara försörjningslinjer, och som försöker förtrycka massor som har fått en försmak av framtiden i basområden. Gerillakrigsföring i "normala", icke-revolutionära tider, i de imperialistiska länderna kan inte göra något av de viktigaste sakerna som den gör i förtryckta länder, och försöken att inleda det där, i sådana tider, är i allmänhet dömda att förbli isolerade militära attacker av ett relativt fåtal.

Ändå uppstår det oundvikligen revolutionära situationer i de imperialistiska länderna, som är en följd av själva systemet. Vad som krävs av revolutionärer är att kunna att ta vara på sådana situationer för att släppa loss massorna och genomföra en genuint revolutionär krigsföring. Lenin analyserade hur dessa revolutionära situationer förde massorna in på historiens scen. Partiets strategi, som han analyserade och bevisade i praktiken, måste bygga på att ta tag i sådana uppsving, starta upproret och omedelbart gå till offensiv, snabbt föra fram betydande styrkor mot

fienden för att hindra den från att samla sin till en början långt överlägsna militära styrka, för att "vinna segrar dag för dag", och behålla offensiven åtminstone tillräckligt länge för att förbereda förutsättningarna för att sedan gå vidare med ett inbördeskrig. Genom denna upprorsprocess, kan en revolutionär regim upprättas och därmed tjäna som en verklig röd bas för inbördeskriget, men till skillnad från i de förtryckta länderna kan upprättandet av en sådan regim inte ske bit för bit, utan koncentreras till en relativt kort period, som sedan följs av ett fullständigt inbördeskrig, en styrkekamp mellan den nyfödda revolutionära regimen och de kvarvarande områdena med borgerlig kontroll.

Allt detta kräver att de revolutionära krafterna genomför de mest grundliga politiska förberedelser och organisering i förväg, så att de avancerade krafterna kan vara i stånd att utnyttja ett sådant ögonblick. Det är detta grundscenario som kan besegra imperialisterna, eftersom det bygger på det imperialistiska samhällets faktiska dynamik och därför kan utlösa *ett revolutionärt masskrig* – precis som ett långvarigt folkkrig gör i de förtryckta länderna. Ingen revolution kommer att vara en "karbonkopia" av en annan som har föregått den, och även om det är sant att många nya inslag i den revolutionära kampen om makten i de imperialistiska länderna otvivelaktigt kommer att framträda, är det fortfarande korrekt att betona, som RIM:s deklARATION gör, att Oktobervägen (som sammanfattas ovan) förblir utgångspunkten för en genuint revolutionär strategi i dessa typer av länder.

Att förvränga folkkriget.

Terroristerna försökte till en början att framställa sin perversion av folkkriget som Mao Tsetungs linje. RAF, till exempel, hävdade tidigt (innan de övergav Mao helt och hållet) att "Mao Tsetungs lärdomar om den väpnade kampen ... utgör en allmän linje som är tillräckligt konkret för att utveckla den väpnade kampens väg överallt och i alla fall där där klasskampen skärps, under den kapitalistiska

strukturens mognande förhållanden”. I själva verket har Mao Tsetungs militära linje verkligen universell betydelse – och särskilt hans demonstration av hur en militär linje måste växa fram ur en marxist-leninistisk politisk analys för att släppa loss kriget som massornas revolutionära krig.

Men RAF har inte lärt sig något av Maos linje. Istället försöker de mekaniskt överföra en statisk modell, på ett sätt som Mao själv var tvungen att kämpa emot när han utvecklade sin militära linje. En gång i tiden hade ledande krafter inom det kinesiska kommunistpartiet förklarat att den ryska revolutionens väg var universellt giltig och att de kinesiska revolutionärerna borde ”följa Lenin” och gå in för snabba massuppror i städerna. Linjen dessa självutnämnda ”kinesiska bolsjevikerna”³ följde, ledde inte till ett snabbt uppror utan till ett snabbt utplånande av förtruppen i städerna. Den var också, precis som dess terroristiska motsvarighet i dag, reformistisk i grunden. I Kinas fall ledde den till att man ignorerade behovet av och medlen för att mobilisera bondemassorna, för att genomföra en agrar revolution och krigföring på landsbygden. De kinesiska bolsjevikernas linje hade ingenting att göra med Lenins utveckling av upprorets väg och inbördeskrig i de imperialistiska länderna, precis som terroristernas linje inte har något att göra med Maos utveckling av ett långvarigt folkkrig. Efter att ha börjat med att grundligt förvränga Maos linje om revolutionärt krig är det inte förvånande att RAF, liksom många av de andra terroristgrupperingarna, för länge sedan har kastat bort alla referenser till Mao.

Borgerligheten: ”För mäktig”... för vem?

Terroristerna har också varit tvungna att direkt konfrontera Lenins oktoberväg för uppror och inbördeskrig, som de har karakteriserat som ”föråldrad”. Detta har gjorts under förevändning av borgarklassens ökade styrka och skarpsinne. De Röda Brigaderna har ägnat den största uppmärksamheten åt denna

särskilda insats. De argumenterar på följande sätt ”upproriskhet” ”...tar inte hänsyn till den förändrade förhållanden som gör att denna väg omöjlig i dag. Detta beror på en rad orsaker:

a) Den borgerliga demokratins system har nått en mogen konsolideringsnivå ... och kan absorbera även de mest antagonistiska klasskampsuppsvingen i ett komplicerat och sofistikerat kretslopp av politiska, ekonomiska och militära mellanhavanden....

b) Den förebyggande kontrarevolutionen, som en konstant politik, en numera inneborende struktur, hindrar varje konvergens mellan proletariatets intressen och det revolutionära åtagandet.” (Eller som den spanska gruppen GRAPO uttrycker det: ”Monopolen kommer inte att tillåta proletariatet att koncentreras sina krafter eller att organisera sig. De kommer inte heller att låta sig överraskas i framtiden av ett allmänt uppror som bryter ut vid ett visst tillfälle...”)

c) Integrationen i den imperialistiska kedjan ... genom de strukturella egenskaperna hos det stadium som det multinationella kapitalet har nått innebär att varje medlemsstat förkroppsligar dessa gemensamma intressen eller, ännu mer, införlivar sina egna intressen som en del av förstärkningen av hela kedjan....”

De röda brigadernas tre ”för mäktiga”: bourgeoisieien är för stark, för smart och/eller för enad för att ”tillåta” massorna att komma undan med ett uppror. Som bevis för detta hänvisar terroristerna ofta till erfarenheterna från Tyskland på 1930-talet: Nazisterna krossade det tyska KP, säger de, innan det kunde bli tillräckligt starkt för att göra uppror. Och ett liknande öde väntar dem som försöker sig på denna väg i dag.

Här är den kommer hela den giftiga frukten av terroristernas filosofiska synsätt – den subjektiva idealismen – till sin rätt och lämnar de Röda Brigaderna i vördnad för bourgeoisieien. Denna filosofiska åskådning anser att det är individernas idéer som bestämmer verklighe-

3 Mer om de 28½ bolsjevikerna: https://en.wikipedia.org/wiki/28_Bolsheviks

ten. Terroristerna framhåller ständigt kraften hos små grupper av gerillasoldater, som arbetar oberoende av massorna och de objektiva förhållanden. Men i själva verket förringar detta synsätt inte bara massornas styrka utan även de subjektiva krafternas, eftersom de senare spelar sin fulla roll just genom att leda och frigöra massorna, baserat på en förståelse av de objektiva förhållandena.

De röda brigaderna är avskurna och isolerade från massornas styrka genom sin syn på saken, och står därför maktlöst inför borgarklassens styrka. De ser på den västeuropeiska ordningens relativa stabilitet, på imperialisternas förmåga att överleva 60-talets uppsving och på det faktum att de fortfarande har vissa reserver med vilka de kan pacificera breda delar av massorna i de imperialistiska länderna, och de drar slutsatsen att detta är resultatet av ”inneboende strukturer” och ”konstant politik” av ”förebyggande kontrarevolution” som kan ”blockera varje konvergens” mellan revolutionen och massorna. Vad de inte ser och inte kan se med sin subjektivism är att den tillfälliga styrka som denna politik har byggt på nu håller på att undermineras, att den kris som imperialisterna befinner sig i är djup och blir alltmer akut. Att oavsett all deras politik för ”kontrarevolutionärt förebyggande” och så vidare, så är själva funktionen av deras system, inklusive den dynamik som driver dem mot interimperialistiska världskrig, att bryta ner deras förmåga att ena sina led eller ”absorbera även den mest antagonistiska klasskampen”, som de Röda Brigaderna uttryckte det, och att det kommer att driva in miljontals människor på historiens scen, vilket ger dem en kanske aldrig tidigare skådade möjligheter till revolutionärt framåtskridande, bland annat i Väst-europa. Kort sagt, de röda brigaderna tittar på borgarklassen och ser kolosser, men inte att dessa kolosser har lerfötter, att själva ökningen av deras makt bygger på ökad exploatering av massorna, inklusive att dra in ytterligare miljontals människor runt om i världen i sina dödgrävares, det internationella proletariats, led. (Denna punkt är relaterad till deras analys av den politiska ekonomin som isolerar

metropolen från periferin, vilket behandlas i avsnitt III.)

Hur som helst, vad är det som gör att ”stadsgerillakrigföring” är ett bättre svar på bourgeois makt och deras ”politik för att förhindra kontrarevolutionära åtgärder”, etc., än ”upprorspolitik”? De Röda Brigaderna kanske tror att ”upprorspolitik” kräver att förtruppen ska överlämna sig i bourgeoisiers händer genom att begränsa sig till parlamentariskt arbete och en strikt laglig organisation? Om så är fallet har de tittat på revisionisterna och socialdemokraterna för länge och har glömt (eller snarare valt att ignorera) en genuint leninistisk organisation. Som det står i RIM:s deklARATION: ”ryggraden (i partiet) måste organiseras på illegal basis, (och) vara beredd att stå emot repressionen från reaktionärerna som aldrig fredligt kommer att tolerera ett genuint revolutionärt parti under en längre tid”.

Hur effektiv borgarklassens övervakning och kontroll än är, så är den viktigaste metoden för att framgångsrikt bekämpa detta, att mobilisera massorna mot den och att slå så djupa rötter bland dem, att de aldrig kan grävas upp – inte i första hand för att gömma och bevara förtruppen (och RAF:s beskrivning av stadsgerillan som ”simmar som en fisk i massornas hav” betyder i själva verket att gömma sig i ett hav av anonymitet). Den verkliga vikten av att stärka partiets hemliga karaktär på en korrekt grund är att göra det möjligt för förtruppen att fortsätta att organisera och genomföra aktiva politiska förberedelser för att påskynda den tidpunkt då det totala angreppet kan inledas.

Att använda Lenin för att besegra leninismen

Även om terroristerna har förkastat de riktlinjer för vägen till revolution i de imperialistiska länderna som Lenin har stakat ut, har de försökt använda Lenin själv för att rättfärdiga detta, genom att hävda att marxismen inte är en dogm utan en vägledning till handling, att den ständigt måste utveckla nya kampmetoder osv. De citerar ofta från Lenins ”Partisan-

krig⁹⁴ för att styrka detta argument – i själva verket är det nästan säkert det verk av Lenin som de använder mest, särskilt ett nyckelavsnitt:

”För det första skiljer sig marxismen från alla primitiva former av socialism genom att inte binda rörelsen vid en enda bestämd kampform. Den erkänner de mest skilda kampformer, varvid den inte ”hittar på” dem, utan endast sammanfattar, organiserar, ger medvetet uttryck åt de former av de revolutionära klassernas kamp som uppkommer av sig själva under rörelsens gång. Marxismen är absolut fientlig mot alla abstrakta formler, mot alla doktrinära recept och kräver en uppmärksam attityd till den pågående masskampen, som i och med att rörelsen utvecklas, massornas medvetenhet ökar och de ekonomiska och politiska kriserna skärps ger upphov till ständigt nya och alltmer varierande försvars- och anfallsmetoder. Marxismen avsvärjar sig därför absolut inte några som helst kampformer.”

I detta arbete fortsätter Lenin att uppmana partiet att ”organisera gerillaaktioner” och i allmänhet att polemisera mot delar av bolsjevikpartiet som vid den tiden fördömde gerillakrigföring som ”anarkistisk” och ”terroristisk”.

”Partisanstrid” skrevs i mitten av 1906, i kölvattnet av det väpnade massupproret i december 1905 som nästan störtade den ryska regeringen och som fortfarande gav efterverkningar i hela landet, samtidigt som massorna själva organiserade väpnat motstånd mot regeringens motattack och armén till och med tog in artilleri för att beskjuta olika motsträviga byar. Hur kan Lenins förespråkande av gerillakrigföring under dessa förhållanden hjälpa terroristerna att förespråka en strategi för gerillakrigföring i Västeuropa i dag? Vem är det som ”hittar på något” här? Och på tal om ”dogmatiska recept” – för terroristerna har isolerade mord- och sabotagehandlingar

varit den högsta formen av kamp i början av 70-talet, i slutet av 70-talet och nu i mitten av 80-talet – och man kan bara föreställa sig att när massrevolten exploderar i Västeuropa kommer de att komma med den kreativa nyheten att den främsta formen av kamp är ... isolerade mord- och sabotagehandlingar (precis som till exempel det Socialistrevolutionära partiets terrorister faktiskt gjorde under 1905 års revolution i Ryssland).

Vad de inte har någon som helst förståelse för är att ha ”en uppmärksam attityd till den pågående masskampen”; därför hälsas stadsrevolter som de senaste i Birmingham, Brixton, Frankfurt etc. med tystnad av terroristerna, medan de nöjer sig med att upprepa utantill att eftersom kommunister ”avsvärjar sig därför absolut inte några som helst kampformer”, varför skulle de då förkasta stadsgerillakriget?! I själva verket har RAF:s etc. gerillakrigföring ingenting gemensamt med Lenins instruktiva sammanfattning (senare i samma verk) att ”Partisanstrid är en ofrånkomlig kampform vid en tidpunkt, då massrörelsen redan i själva verket nått fram till ett uppror och då det inträder någorlunda långa intervaller mellan de ”stora drabbningarna” i ett inbördeskrig”.

Dessutom är detta ständiga återopande av Lenins ”marxister förkastar absolut ingen form av kamp” rent hyckleri från terroristernas sida. De förkastar objektivt alla former av kamp utom väpnad terror isolerad från massorna, de säger naturligtvis något annat – i själva verket säger terroristerna nästan vad som helst. CCC nämner till exempel i förbigående hur laglig agitation och propaganda också är avgörande och måste utvecklas ”i dialektisk enhet” med deras väpnade aktioner, och ett antal terroristgrupper hakar rutinmässigt på några fraser om Lenins diskussion om hur agitation och propaganda, inklusive en politisk tidning, är avgörande för det revolutionära arbetet. Problemet är att ingen av dem någonsin gör något av detta. Och .. eftersom de har tagit en militär ståndpunkt gentemot

4 <https://www.marxistarkiv.se/klassiker/lenin/1906/partisanstrid.pdf>

imperialisternas förtryckarapparat i ett sammanhang och på ett sätt som gör att de inte kan dra in massorna i sin verksamhet, hur kan de då verkligen någonsin förvänta sig att utföra ett sådant arbete – hur kan sådana löften förbli något annat än fromma önskingar?

En avgörande punkt här är att de menings-skiljaktigheter marxist-leninister har med terroristerna inte handlar om någon särskild taktik eller handling, utan om deras obevekliga insisterande på att genomföra sin verksamhet utan hänsyn till dess koppling till massorna, i synnerhet de avancerade massorna. I detta avseende finns det en betydande skillnad mellan RAF:s och Co:s strategi och linje, och den strategi och linje som grupper som Irländska republikanska armén (IRA) tillämpar – för de sistnämnda representerar i stor utsträckning en förlängning av den pågående masskampen. IRA:s militära strategi för utdragen krigföring är en återspeglning av deras politiska mål – att driva ut briter från Irland – och som sådan återspeglar den nationella karaktären hos denna kamp. Av dessa skäl har IRA kunnat dra nytta av ett fortsatt stöd från massorna. Å andra sidan får en liknande (på ytan) taktik en helt annan innebörd i de imperialistiska länderna: Dessa borgarklasserna kan inte tvingas att ”lämna” sin hemmabas, utan måste krossas fullständigt.

Att anlita Rudyard Kipling

Låt oss återvända till CCC:s tidigare citerade uttalande att ”i en tid då så många folk i världen kämpar mot monstret med pistolen i hand, har revolutionärerna i metropolen en plikt att kämpa med samma beslutsamhet”. Ja – tusen gånger korrekt. Problemet är att för CCC och resten av terroristerna förverkligas denna plikt genom att helt enkelt inleda gerillaattacker, oavsett vilken politik de företräder. En överdrift? Låt dem då förklara hur RAF:s väpnade aktioner tjänar till att främja världsrevolutionen, när RAF:s vision av det politiska mål som dessa aktioner tjänar är, enligt deras egna uttalanden, överensstämmande med den borgerliga diktaturen i Sovjetunionen! För de-

ras kamrater i CCC, som anser att Sovjetunionen är imperialistisk, är svaret uppenbarligen oviktigt – att slå till mot Nato är i sig tillräckligt för att utgöra revolutionär internationa-lism, *oavsett vilket politiskt mål detta tjänar.*

Och om terroristerna vill peka på den faktiska materiella skada som deras handlingar åsamkar imperialisterna – för att gå bortom ”enbart verbala fördömanden” och ”verkligen skada odjuret”, etc., som RAF uttrycker det – och på så sätt hjälpa kamperna runt om i världen, ja, då är det dags att de tar sig an hur detta verkligen går till. Många av påståendena som terroristerna gör om effekterna av väpnad kamp låter trevliga eftersom de är sanna... om verkligt revolutionärt krig. Men vad har detta att göra med deras verksamhet? En dag av revolt av massorna i Birmingham gör hundra gånger mer materiell skada på imperialisterna än år av deras stadsgerillakrigföring – för att inte tala om att den viktigare skadan den åsamkar, är de politiska och ideologiska slag som utdelas mot bourgeoisien och alla dess anspråk på att vara ett rättvist och anständigt samhälle. Sett mot denna bakgrund, bleknar terroristernas handlingar.

Ett slags slutkläm på terroristargumentet är att om man verkligen trodde på allt prat om att släppa löst revolutionärt våld, så skulle man utföra det just nu. Skillnaden mellan denna linje och marxismen-leninismen är att marxismen-leninismen kan vinna. Det är inte bara en uppmaning att göra det som får dig som individ att må bra. Genom att behandla den väpnade kampen som en moralisk plikt som är abstraherad från att föra revolutionen framåt, ger terroristerna fritt spelrum åt en individualistisk uppfattning om revolutionär aktivitet, som om poängen med att föra den väpnade kampen var att utplåna sin personlig skuld och rena sig själv – som den kristna kolonialisten Rudyard Kiplings ”vita mannens börda” med en vänstervriden tvist. Detta slutargument från terroristerna, liksom deras linje mer allmänt, har mycket gemensamt med anarkismen, och särskilt det anarkistiska argumentet mot proletariats diktatur:

om man verkligen trodde på kommunismen och på att göra sig av med staten skulle man göra det nu på morgonen efter segern – vilket i varje revolution hittills (och för en överskådlig framtid) bara skulle innebära att det revolutionära proletariatet lägger ner sina egna vapen och upphör med det väpnade försvaret av sin revolutionära makt. Dessutom är det som marxist-leninisterna gör just nu, med att förbereda massorna politiskt, även under den revolutionära kampen, avgörande för att frigöra det revolutionära massväldet (mer om detta senare).

En enda gnista kan starta en prairiebrand

I årtionden nu har de revisionistiska och socialdemokratiska partierna i Europa tagit upp ”de objektiva förhållandena” och att ”massorna är med dem” som rättfärdigande för att kväva revoltens lågor bland den mer avancerade minoriteten med trögheten hos den ”allmänna opinionen”. Och terroristtenden har upprepade gånger proklamerat sin avsky för denna eftergivenhet mot ”den allmänna opinionen”. Men avsky för denna reformistiska inriktning mot massorna undanröjer inte behovet av att basera sig på massorna lika lite som avsky mot revisionisternas ”marxist-leninistiska partier” undanröjer behovet av att utveckla genuina förtrupper baserade på marxismen-leninismen Mao Tsetungs tänkande.

Att argumentera för behovet av att förtruppen gör en analys av de objektiva förhållandena och baserar sig på de revolutionära massorna kan inte vara en uppmaning att vänta på bättre dagar – tvärtom, en sådan analys ställer revolutionärerna inför en än mer brådskande uppgift, nämligen att hitta sätt att agera som en verklig förtrupp i dag och att utbilda den minoritet som redan är politiskt vaken, så att de i samband med det imperialistiska systemets snabbt intensifierade kris kommer att kunna, som Lenin uttryckte det, placera sig i spetsen för den revolutionära armén och leda det väpnade angreppet.

Det är värt att se tillbaka på Mao Tsetungs berömda formulering ”en enda gnista kan starta

en prairiebrand”. Med denna slogan betonade Mao den stora potential som det kinesiska kommunistpartiet hade att släppa lös den uppvaknande energin hos miljoner av Kinas bönder i ett revolutionärt krig. Terrorister har undantagslöst misslyckats med att göra detta eftersom de kampformer de initierar och den politik de bygger på inte är utformade för att dra in och frigöra avancerade massor. I själva verket *ersätter* det som de har valt som sin centrala verksamhet – handlingar som mord på regeringstjänstemän, en isolerad handfulls kamp – massornas revolutionära kamp.

Dessa isolerade aktioner har inget gemensamt med verkligt avancerade revolutionära aktioner som ibland, även om de börjar med en liten minoritet, har spelat en avgörande roll i den revolutionära processen. Tänk till exempel på Irland 1916, då några hundra beväpnade irländska revolutionärer marscherade mot regeringen. När Lenin försvarade detta mot anklagelsen om ”putschism” påpekade han hur detta växte fram ur en hel historia av utvecklande kamp på Irland, och hur det fann en respons bland massorna och inte kunde betraktas som en putsch [kupp (ö.a)]. Men kan man säga samma sak om den västeuropeiska stadsgerillan? Om de verkligen trodde att deras egna handlingar också var en fortsättning på en hel historia av kamp, till exempel i Italien, där de faktiskt gör detta påstående, varför inledde de då aldrig denna typ av öppna offentliga angrepp på ordningsmakten och försökte samla massornas stöd? Poängen är inte att de borde eller kunde ha gjort det, utan att denna typ av verksamhet aldrig diskuteras av dem (och troligen aldrig föll dem in), inte ens när de kidnappade och avrättade Moro själv, eftersom att få igång masskamp inte är vad deras linje handlar om. Deras enstaka gnistor är inte till för att tända prairiebränder, utan för att lägga under ett glas och stirra upphetsat på ... tills de fnalar.

Den väpnade kampens roll

Den väpnade kampens genomförande som en konspiratorisk aktivitet av terroristerna

avslöjar deras grundläggande motstånd mot den väpnade kampens verkliga syfte. Väpnad kamp är det oundvikliga och enda sättet att bryta de exploaterande klassernas makt – politisk makt växer verkligen ur en gevärspipa. Som Mao vältaligt uttryckte det:

”Vissa människor förlöjligar oss som förespråkare av ’krigets allmakt’. Ja, vi är förespråkare för det revolutionära krigets allmakt; det är bra, inte dåligt, det är marxistiskt ... Erfarenheterna av klasskampen i imperialismens era lär oss att det är endast med hjälp av vapenmakten som arbetarklassen och de arbetande massorna kan besegra den beväpnade bourgeoisien och godsägarna; i den meningen kan vi säga att det är endast med vapen som hela världen kan omvandlas.”

Poängen med att ta till vapen är att befria massorna för att förändra världen – och det är omöjligt att skilja målet för denna krigsföring från hur den utkämpas. Som det konstateras i RIM:s deklARATION: ”Revolutionärt krig... måste föras som en nyckelarena för att utbilda de revolutionära massorna så att de blir kapabla att utöva den politiska makten och omvandla samhället”. Om inte, om just de kampmedel som används för att krossa bourgeoisien är separerade från målet att främja massornas förmåga att omvandla världen, hur kan det då bli något annat resultat än att en ny grupp exploatörer ersätter den gamla – ett resultat som är alltför välbekant. Även om terrorister- nas militära strategi på något sätt (kanske med hjälp av Röda armén i Sovjetunionen?!) skulle kunna besegra bourgeoisien, är det inte precis dit deras linje skulle leda?

Att inte basera den väpnade kampen på åtminstone en avancerad del av massorna innebär att man begränsar den till att endast utövas av förtruppen – den väpnade kampen är för ”kommunistiska kämpar”, medan massorna lämnas åt sina egna mindre omfattande former av kamp. Som den spanska gruppen GRAPO hävdar: ”Massornas politiska rörelse och gerillakriget är två kompletterande for-

mer av den folkliga motståndsrörelsen som utvecklas parallellt och i ett ömsesidigt förhållande”, och Röda Brigaderna hävdar att ”den väpnade kampen är den *historiska form* genom vilken det *politiska innehållet* i *partiets verksamhet* manifesterar sig”. (deras kursivering) Nu är det säkert sant att avantgardet till en början kommer att utgöra kärnan i alla revolutionära väpnade styrkor – men är inte dessa formuleringar ett recept för att föreviga den väpnade kampen som förtrupps aktivitet i sig själv! Och om den väpnade kampen begränsas på detta sätt, om proletariatet lämnas vid sidan av kriget, hur ska det då plötsligt kunna styra samhället? I slutsatsen av sina argument mot ”att förespråka uppror” visar RAF precis var de anser att massorna passar in i detta scenario: ”Endast i kampens slutskede kommer massaktioner (demonstrationer, strejker, barrikader) att vara avgörande, först genom att ge stöd (som kan vara betydande) och sedan leda till total avvapning av förtryckarapparaten.” ”Att ge *stöd*”! – det är folkets roll i denna perversion av ”folkkrig”... stöd som RAF känner sig tvingad att lägga till ”kan vara betydande”! Så generöst av våra nedlåtande hjältar. Förmodligen skall massorna fortsätta att ”ge stöd” medan RAF sköter samhället åt dem också (välvilligt, förstås!).

Deras uppfattning om den väpnade kampen och det mål som den kämpar för, är helt motsatta till en revolutionär strategi i alla länder, vare sig de är förtryckare eller förtryckta. Mao beskrev Röda Arméns uppgifter när han motsatte sig det ”rent militära synsättet” som har sina rötter i något liknande perversioner: ”Betydelsen av den kinesiska Röda Arméns uppgifter ligger i det faktum att den är en väpnad grupp för att utföra politiska uppgifter av klasskaraktär... När Röda armén strider, strider den inte bara för stridens skull, utan för att agitera bland massorna, organisera dem, beväpna dem och hjälpa dem att etablera politisk makt; om det inte finns sådana mål förlorar striderna sin mening och Röda Armén förlorar sin existensberättigande”. (Mao: Om korrigerings av felaktiga idéer i partiet) Oavsett deras avsikter organiserar RAF, CCC

etc. inte, och har aldrig organiserat massorna, beväpnat dem, utbildat dem eller hjälpt dem att etablera politisk makt – och kan inte heller göra det med ett sätt att kämpa som omöjliggör detta. De kan inte ens utföra de uppgifter som en riktig enhet i en röd armé har ... än mindre de uppgifter som ett förtruppssparti har. Är det inte så att de röda brigaderna, RAF, etc., verkligen har förlorat sitt existensberättigande?

Terrorism och revisionism

Denna åtskillnad mellan det mål för vilket den väpnade kampen förs och det sätt på vilket den förs har präglat utvecklingen av "stadsgerillan". Den samtida europeiska terroristtrendern hade sina rötter i slutet av 60-talet och påverkades av den tidens [politiska] klimat och händelser: genom de nationella befrielsekrigen, särskilt i Vietnam, kulturrevolutionen i Kina, oroligheter i städer som exploderade i Paris 1968 och i hela Europa och USA, och genom en motvilja mot den officiella europeiska vänstern, som försökte kväva revolten och leda in den på ofarliga sidospår. Vid denna tid såg breda krafter upp till alla och envar som uppmanade till väpnad kamp mot USA:s imperialism, från revolutionära kommunister som Mao Tsetung, till revolutionära nationalisterna som Amilcar Calbral eller Franz Fanon, för att inte tala om centrister som Ho Chi Minh.

I terroristernas fall gick denna inledande rörelse bort från revisionismen aldrig mycket djupare. RAF sammanfattade till exempel att "betydelsen av Mao Tsetungs bidrag till den revolutionära teorin var att han visade att revolutionen från början måste genomföras med militära medel" – och med detta tog de Maos banbrytande analys av långvarigt folkkrig och den nydemokratiska revolutionen och reducerade den till att helt enkelt plocka upp vapnet och därmed utplåna den politiska linjens nyckelroll. Att de ansåg att *detta* var Maos bidrag reducerar också Maos analys av kapitalismens återupprättande i Sovjetunionen och nödvändigheten av att utlösa revolu-

tionär masskamp för att förhindra detta – vilket han gjorde med kulturrevolutionen – till sekundär betydelse. Även om de bekände sin beundran för kulturrevolutionen, gjorde deras nedvärdering av den politiska linjen dem oförmögna att förstå kärnan i denna massornas aldrig tidigare skådade kamp för att gripa makten i, och omvandla, alla samhällets delar. De förstod inte heller att den var resultatet av Maos framsteg i den politiska förståelsen.

Det är inte förvånande att deras första kritik av Sovjetunionen aldrig baserades på en allsidig förståelse av kapitalismens återupprättande där och lärdomarna av detta för att fortsätta revolutionen under socialismen, utan begränsades i stället till avsky för dess specifika politik i slutet av 60-talet, som bestod av samförstånd med USA:s imperialister och vägran att hjälpa den nationella befrielsekampen. När Sovjetunionen några år senare började utmana USA på ett mer aggressivt sätt, genom att organisera och finansiera till exempel Kubas intrång i Angola och sedan själva invadera Afghanistan, betraktade RAF detta som ett framsteg – Sovjet "stod ju trots allt upp" mot USA, eller hur? Att de stod upp för att upprätta sitt eget imperialistiska herravälde var för dessa krafter sekundärt.

Hur sekundär den är framgår av CCC:s agerande. I en nyligen publicerad polemik skrev de att "CCC:s skiljer sig inte från resten av det politiska spektrumet genom den väpnade kampen, men framför allt genom sin genuina marxist-leninistiska ledarskap, deras verkligt revolutionära synsätt. Det är vår politiska analys som föreskriver den väpnade kampen...". När det gäller vad detta innebär, tänk på deras handling att förena sig med RAF i den västeuropeiska gerillafronten. CCC har upprepade gånger beskrivit Sovjetunionen som imperialistisk i sina olika kommunikéer och andra offentliga uttalanden, men RAF, som de betraktar som marxist-leninistiska kamrater, har i årtal betraktat Sovjetunionen som ett socialistiskt land. Och CCC vill försäkra oss om att det som utmärker deras trend inte alls är enighet om terrorism, utan enighet om

”deras genuina marxist-leninistiska ledarskap, deras verkligt revolutionära synsätt”. Vad detta i stället är frågan om, är ett äkta förakt för marxismen-leninismen och för det revolutionära mål som de påstår sig kämpa för – kommer det att likna Sovjetunionen eller inte! Kan någon verkligen ta deras påståendet att de gör en revolutionär klassanalys av sitt eget land på allvar heller?

Den grundläggande andan i detta synsätt sammanfattades för många år sedan av Uruguays Tupamaros (en av de ursprungliga inspirationskällorna till RAF, Röda Brigaderna och andra) i en fras som fortfarande används i olika former: ”Ord skiljer oss åt, handlingar förenar oss”. Med andra ord, ”sluta prata och börja skjuta”. Det är en slogan som reaktionära arméer skulle kunna vara stolta över – de behöver, ja de kräver faktiskt, okunniga soldater. Det behöver inte proletariatet.

II. Terrorism som politisk förberedelse

Som militär strategi är terroristernas utnöttningskrig i de imperialistiska länderna i grunden bristfälligt: det är inte baserat på de imperialistiska ländernas faktiska rörelse och utveckling eller på dynamiken i klasskampen där – vilket kräver en upprorisk offensiv mot imperialisterna – och det kan inte frigöra ett revolutionärt masskrig. De har inget verkligt perspektiv på att besegra de borgerliga väpnade styrkorna på slagfältet och krossa deras statsapparat, och inte heller på att massorna ska genomföra sitt eget väpnade styre. Men efter 15 års väpnade aktioner som inte har lett till någon som helst försvagning av imperialisternas militära styrka, har åtminstone en del av otillräckligheten hos deras teori som militär strategi även påverkat terroristernas synsätt. När man granskar deras litteratur finner man en förskjutning av tyngdpunkten från stadsgerrillakrigföring som militär strategi till stadsgerrillakrigföring som det bästa sättet att politiskt föra fram massorna till revolutionär kamp.

Centralt i detta påstående, enligt terroristernas uppfattning, är den roll som väpnade

aktioner spelar när det gäller att förstöra den aura av oöverberrörelighet som omger imperialisterna för att frigöra massorna.

Som GRAPO uttrycker det:

”De väpnade aktionerna ger massorna förtroende för sin egen styrka, underlättar deras organisering och visar regimen sårbarhet. De eliminerar på så sätt de rester av rädsla som finns kvar och av terror som regimen försöker ingjuta.”

Och de röda brigaderna:

”Problemet är inte att överföra kommunistiskt medvetande till massorna, utan att visa på nödvändigheten och möjligheten av själva existensen av revolutionär politik; av livskraften hos den alternativa planen för makten, som omedelbart och direkt konfronterar staten (oberoende av de objektiva förutsättningarna för revolutionen).”

Vilken djupgående upptäckt! Massorna saknar inte medvetande, bara mod! Det enda som nu krävs i den terroristiska ”revolutionens” värld är att massorna får självförtroende, övervinner sin rädsla och sätter igång – så enkelt, så spontant och så avskryvbart konservativt! Detta är en vision om ett byte av makthavare, inte en kommunistisk revolution – för den som ser sig omkring Väst Europa i dag och tror att omvandlingen av det av ”massornas *betalda semester* och *inflations säkrade löner*” -infekterade medvetandet inte är ett djupt problem, kämpar för något annat än det slags radikala brott som krävs för den proletära revolutionen. Dessa uttalanden från GRAPO och Röda Brigaderna vittnar om den småborgerliga karaktären hos terroristernas linje. Kanske vill de verkligen störta bourgeoisie, men de har ingen förståelse för vad som krävs för att proletariatet faktiskt ska leda massorna till att ta kontroll över och att förändra alla samhällsfärer och avancera till en helt ny kommunistisk epok i mänsklighetens historia, där, som Mao uttryckte det, ”hela mänskligheten frivilligt och medvetet förändrar sig själv och världen”.

Vilket är en uppgift som det är omöjligt att ens påbörja utan verkliga språng i medvetandet.

Nedlåtande frälsare⁵

Röda brigadernas formulering - ”problemet är inte att överföra kommunistiskt medvetande till massorna” - framstår som antielitistisk, som om marxist-leninister vore någon sorts moderna Kristus som trodde att de delade ut gudagivna eviga sanningar till okunniga massor. Ändå stinker det i själva verket av elitistiskt förakt för massornas egen förmåga att ta till sig revolutionens vetenskap och göra om jorden. Detta synsätt beseglar terroristernas äktenskap med de rena reformisterna och ekonomisterna. Som Lenin syrligt konstaterade i det berömda avsnittet i ”Vad bör göras?”⁶ om ”Vad finns det för gemensamt mellan terrorism och ekonomism”.

”Ekonomisterna och de nutida terroristerna har en gemensam rot, nämligen det knäfall för spontaniteten som vi behandlade i föregående kapitel som en allmän företeelse och som vi nu skall undersöka med hänsyn till dess inflytande på den politiska verksamheten och den politiska kampen. Vid första anblicken kan vårt påstående förefalla paradoxalt: så stor är skenbart skillnaden mellan dem som poängterar ”den grå vardags-kampen” och dem som uppmanar enskilda personer till den mest oförevilliga kamp. Men det är ingen paradox. Ekonomisterna och terroristerna böjer knä för olika poler av den spontana rörelsen: ekonomisterna för spontaniteten i ”den rena arbetarrörelsen” och terroristerna för spontaniteten i den lidelsefulla indignationen hos intellektuella, som saknar förmåga eller möjlighet att knyta samman det revolutionära arbetet med arbetarrörelsen till ett helt. För den som tappat tron eller aldrig trott på denna möjlighet är det verkligen svårt att finna någon annan utlösning för sina upprörda känslor och sin revolutionära energi än

terrorn.”

De röda brigadernas tillfredsställelse med den nuvarande medvetandenivån tjänar som ett rättfärdigande av deras egen isolerade verksamhet. Terroristerna utgår från en helt omvänd förståelse av vad problemet för revolutionärerna i Västeuropa verkligen är: att förtruppskrafterna definitivt ligger efter det som de avancerade massorna där kräver av dem just nu. Finns det inte miljontals människor runt om i Västeuropa i dag som har ett brinnande behov av att förstå karaktären hos alla de klasskrafter som formar samhället, som måste beväpnas med en bedömning av de olika krafter som ligger bakom de viktigaste händelserna inom samhällets alla områden, politiska, kulturella, vetenskapliga, ekonomiska osv., så att de kan skapa en klassmedveten kraft som kan leda genom den komplicerade processen med väpnat uppror och inbördeskrig för att upprätta en verklig revolutionär regering? Och det finns tiotusentals just nu som skulle kunna utbildas på detta sätt ... om det fanns en styrka som var beredd att utbildade dem. Det som krävs av revolutionärerna är inte att de drar sig tillbaka till isolerade sabotage- och mordhandlingar, utan att de höjer *sin egen förmåga* att politiskt forma denna klassmedvetna del av proletärerna, framförallt till ett förtruppsparti.

Floder av trycksvärta

Som ett led i att smutskasta den så kallade ”upprorsstrategin” hånar terroristerna ständigt de ”små sekter som ger ut några hundra exemplar av sina tidningar”, ”alla små M-L-grupper som gör sin dogmatism till det bästa alibi för sin egen inaktivitet” (Röda Brigadernas ”Andra Ståndpunkt”), ”de floder av trycksvärta som alla små M-L-grupper använder för att förklara för massorna” (Röda brigaderna), och de uppmanar i stället inte till ”enbart verbala fördömanden” utan till ”verklig förintelse av världsproletariatets fiender” (RAF)- dvs, väpnade attacker.

5 Detta är en ordagrann översättning från en rad i den engelska versionen av 'Internationalen'

6 <https://www.marxistarkiv.se/klassiker/lenin/Vadborgoras.pdf>

De flesta sympatisörer till terroristgrupperna i Västeuropa kanske i själva verket bara har sett denna typ av dogmatiskt käbbel och tålmodig evangelisk verksamhet hos reformistiska sekter, för den genuina marxist-leninistiska rörelsen där har i stort sett kollapsat och hade under flera år tidigare ruttnat inifrån. Men terroristerna är själva manifestationer av samma ekonomistiska sjukdom, fast i mycket högre grad – deras förlöjligande avslöjar inte bara okunnighet om utan också motstånd mot genuint revolutionär verksamhet. Om de verkligen vill gå upp mot en värdig förespråkare av att ”rikta floder av trycksvärta mot... ”förklara för massorna” etc., någon som ivrigt förespråkade att ge ut inte bara hundratals utan tusentals nummer av en revolutionär tidning, varför kommer de inte bara ut och inleder sin polemik mot den person, som för dem förmodligen är skyddshelgonet för att uppmana till politiska förberedelser för uppror och därmed, för dem, en trotjänare för ”rent verbalt fördömande” – V.I. Lenin.

Det var Lenin som bekämpade narodismens gamla terrorströta, som skrev ”*Vad bör göras?*” för att orientera bolsjevikpartiet mot uppgiften att *politiskt förbereda* de avancerade för den proletära revolutionen. Där hävdade han att ”massorna inte kan tränas i politiskt medvetande och revolutionär aktivitet på något annat sätt än genom sådana avslöjanden”, och syftade på nödvändigheten att ständigt bedriva politisk agitation och propaganda om dagens brännande frågor på alla livets områden. Lenin sade till och med att:” Kort sagt ’planen för en allrysk politisk tidning’ utgör alls inte någon frukt av skrivbordsarbeteen högst praktisk plan för att från alla håll och genast ta itu med att förbereda upproret....”

Tänk er det! En politisk tidning - ”floder av trycksvärta” och ”enbart verbala fördömanden” för våra terrorister – som ”en högst praktisk plan för att från alla håll och genast ta itu med att förbereda upproret...” Och ja, även

Lenin attackerades förvisso för att han ledde en ”sekt” med sina ”flera hundra revolutionära organisatörer” och sitt ”halvdussin revolutionära tidningar som inte utkom mer regelbundet än en gång i månaden”, som han uttryckte det. (Och för att vara helt klar: naturligtvis är det den politiska linjen hos sådan agitation och propaganda som är nyckeln till problemet med PCI och PCF⁷, etc. Det är knappast att de ger ut floder av trycksvärta, utan att deras trycksvärta tränar människor i revisionism och förstärker den rådande borgerliga synen. Att bolsjevikerna genomförde en helt annan utbildning bevisades ganska väl 1917 av ”generationen arbetare som tränats i Pravda”, som Stalin kallade dem).

Det finns också något att säga om terroristernas påstående att deras handlingar ”elimineras rädsla” och ger mod och så vidare. Om GRAPO, Röda brigaderna osv. verkligen tror att deras verksamhet gör detta, skulle de åtminstone ha lärt sig bättre av sina egna erfarenheter. Inför en våg av förtryck i slutet av 70-talet och början av 80-talet i Italien, som var ledande, förrådde medlemmar av Röda Brigaderna, Prima Linea etc., tillsammans med dusintals av deras kadrer som hade arresterats, sina egna led och gav namn till polisen, vilket ledde till att många hundratals personer blev gripna och fängslade. Förutom dessa ”pentiti” [som ångrat sig] avsåg sig hundratals andra offentligt den revolutionära kampen helt och hållet i utbyte mot en mildare behandling i fängelset; många av dessa samarbetar i dag med det revisionistiska PCI .

Vissa deserteringar och till och med samarbete är naturligtvis oundvikliga när man står inför ett allvarligt förtryck, men inte den typ av massfenomen som vi ser här. Denna tragiska scen uppstod inte för att dessa människor inte hade sett sin del av ”väpnade aktioner som visar regimens sårbarhet” och ”elimineras spår av rädsla”, etc., utan för att denna typ av utbildning inte kan utrusta människor med den vetenskapliga förståelse som är den enda som ger det strategiska självförtroende som

7 Det italienska respektive det franska revisionistpartierna.

krävs för att stå emot tortyr och förtryck. Som exempel på detta kan de italienska politiska fångar som fortfarande längtar efter revolutionen se på hjältemodet hos de revolutionära fångarna i Peru, som orubbligt har stått emot det brutala förtrycket och som fortsätter att hålla den röda flaggan högt och att betrakta sin tid i fångelse som en förberedelseperiod för att återvända till fronten – detta mod är en produkt av en genuint proletär linje och ideologi.

Reformister med .38:or

Medan de flesta terroristgrupper hävdar att deras handlingar politiskt för över massorna till en revolutionär ståndpunkt, är det en grupp i synnerhet – en ny avknoppning av Röda Brigaderna, som ibland kallas ”den andra ståndpunkten” – som tydligast visar detta argument. De uteslöts nyligen av Röda Brigaden-majoriteten för att de förkastade ”långvarigt folkkrig” som militär strategi för Italien och i stället krävde en period av förberedelser för uppror och inbördeskrig. För att genomföra denna förberedelse, menar de, krävs att avantgardet ”slår till mot statens hjärta”, särskilt mot ”bourgeoisens nyckelprojekt”, med väpnade aktioner som de ser som ”den avgörande metoden för att politiskt utbilda massorna”. Dessa aktioner sägs framkalla ett svar från alla politiska krafter i samhället och på så sätt avslöja deras sanna klasskaraktär för proletariatet.

Denna utveckling är ett tecken på att terroristprojektet bryts sönder av verkligheten. Det som Lenin kallade narodism (rysk terrorism) som strävar efter att nå marxismen ... men som förblir fast i terrorismens perspektiv (och teorin om att slå till mot statens hjärta i den ”andra ståndpunkten” har mer än en ytlig likhet med Narodnaja Voljas egen ”propaganda för gärningen” och deras slogan om att ”slå till mot centrum”). Inför sitt svåra nederlag och den direkta deserteringen av huvuddelen av sin kader, och utan något verkligt framsteg för terroristprojektet någonstans i Europa, tar ”den andra ståndpunkten” det dramatiska ste-

get att förkasta strategin med stadsgerillakrig som ”långvarigt folkkrig” och sedan ersätta den med ... stadsgerillakrigsföring som ren ”upphetsande terror”.

De anser att ett utmärkt exempel på denna linje är deras egen kidnappning och avrättning av Italiens kristdemokratiska partiledare Aldo Moro 1978. Moro och hans parti var på väg att gå med på den ”historiska kompromiss” som PCI länge sökt och som skulle ha fört in det i regeringen och förenat alla borgerliga politiska partier mot proletariatet och därmed, menar brigadisterna, gett dem ett historiskt nederlag. De hävdar att mordet på Moro motverkade den härskande klassens projekt för ”nationell enighet”, avslöjade alla revisionistiska och socialdemokratiska krafter som öppet krävde Moros frigivning, och på det hela taget främjade proletariatets sak.

När de röda brigaderna avrättade Moro för att påverka sammansättningen av det italienska parlamentet, var det de sa till proletariatet med sina vapen, att det verkliga politiska innehållet i att ”slå till mot statens hjärta” var att få en, och inte en annan politisk koalition vid makten. Är inte detta den syn som reformister med vapen har? Finns det inte en anledning till att denna typ av verksamhet är en favoritmetod för borgerliga oppositioner när deras reformistiska verksamhet är förbjuden – varför den borgerliga oppositionen i Nepal, Aquinos anhängare i Filippinerna eller Bani-Sadrs anhängare i Iran ibland gör terroristen till sin strategi?

Och är det inte i allmänhet så att sådana mord på borgerliga höjdare, som är isolerade från det verkliga revolutionära kriget, bara skapar en liberal stämning och objektivt sett sprider idén att deras avskaffande skulle kunna förändra saker och ting, medan det kapitalistiska samhället metodiskt fortsätter framåt och lämnar folk nedslagna och i bästa fall i väntan på nästa handling. Om Röda Brigaderna tror att deras kommunikeyer som trycktes av de italienska medierna vid denna tid och som innehöll anklagelser mot Moro och den italienska

kapitalismen motverkade detta, så är allt detta ett bevis på att de italienska borgerliga medierna förstår bättre än brigadisterna hur det de gjorde överskuggade allt de sa.

Dessutom bör man beakta den syn på staten som är verksam här: att "statens hjärta", vilket är vad de påstår sig vilja slå mot, består av en handfull av dess chefer – och det är detta som terroristtrends gång på gång tillämpar i praktiken när Action Directe dödar sin franska general, RAF sin "bossarnas chef", osv. Och tänk om terroristerna på något sätt kunde få tag på alla chefer – skulle staten, utan sitt "hjärta", falla död omkull? Eller skulle den i stället inte bara reproducera en ny generation av borgerliga chefer, eftersom dess rötter är orörda? Med sin objektiva reducering av statens "hjärta" till dess handfull ledande personer kommer terroristerna mycket nära revisionisternas politiska linje om staten, med sina "antimonopolkoalitioner" och så vidare, vilket tjänar revisionisternas ambitioner att ersätta "dåliga borgerliga ledare" med sitt eget upplysta ledarskap – och att behålla exploateringsförhållandena och den stat som upprätthåller dem intakta. Båda dessa synsätt döljer att "statens hjärta" är dess förtryckarapparat som består av hundratusentals beväpnade män och den bakomliggande byråkratin som bygger på och upprätthåller ett system av klassutnyttjande, och att det är viktigt att "slå till mot statens hjärta" kräver att man mobiliserar massorna i väpnat uppror och inbördeskrig för att krossa denna apparat och upplöser det kapitalistiska systemet – något som de Röda Brigaderna inte var beredda att göra 1978 och aldrig kommer att bereda massorna på att göra med en linje som inskränker deras perspektiv till en handfull personer.

Uppvigling eller upphetsning av massorna?

När det gäller värdet av dessa aktioner för att "stimulera" en revolutionär stämning bland massorna - "spränga bomber i folks samvete", som en ledare för RAF en gång beskrev det – svarade Lenin på denna teori om "upphetsande terror" i "*Vad bör göras?*":

"Finns det då ännu så få missförhållanden i det ryska livet, att man behöver uppfinna speciella "stimulerande" medel? Och å andra sidan, är det inte klart att den som inte stimuleras och inte kan stimuleras ens av det godtycke som råder i Ryssland, också kommer att stå med armarna i kors och se på tvekampen mellan regeringen och en handfull terrorister? Saken är just den, att arbetarmassorna i hög grad stimuleras av skändligheterna i det ryska livet, men att vi inte förstår att samla, om man så får säga, och koncentrera alla de droppar och strålar av folkets harm, som förhållandena i det ryska livet framkallar i mycket större omfattning än vi föreställer oss och tror, men som just måste förenas till en enda väldig ström."

Finns det färre våldsamheter nu än då, med svält, förtryck, mord, våldtäkt och krig som vardag för hundratals miljoner människor och ett hotande globalt kärnvapenkrig?

Vad Meinhofs "sprängbomber i folks samvete" innebär är att bara lägga till ytterligare en liten "droppe" till den allmänna uppståndelsen. Och genom att nöja sig med detta i stället för att hitta ett sätt att "koncentrera alla droppar och bäckar" till en "enda gigantisk flodvåg" ser terroristerna inget sätt att faktiskt knyta an till och föra de avancerade massorna framåt, som redan agerar på den politiska scenen i Västeuropa. Faktum är att de inte ser dem alls: de är så nöjda med att stirra på sina egna små droppar att de inte kan se de floder och strömmar som så desperat behöver kanaliseras om – de ser sig omkring i Västeuropa och drar slutsatsen att det egentligen inte har hänt så mycket. När t.ex. protesterna mot Natos utplacering av kryssningsmissiler och Pershing II-missiler hösten 83 spreds över hela Västtyskland, höll sig terroristerna borta från massrörelsen.

De Revolutionära Cellerna i Västtyskland, en terroristorganisation som har mycket gemensamt med andra "stadsgerillor" även om den inte gör anspråk på att vara marxist-leninist-

tisk, gav så småningom en förklaring till sin egen frånvaro: de drar slutsatsen att rörelsen troligen sattes i gång av borgarklassen själv och att den i alla fall dominerades av borgerlig politik och helt och hållet kontrollerades av den officiella fredsrörelsen: ”De delar av fredsrörelsen som pekade ut, och praktiskt tog upp, förhållandet mellan krigsmateriel och imperialism förblev alltid en minoritet”, ”förhoppningen om att protesterna skulle radikaliseras ... förverkligades inte”, och därför ”måste det gamla påpekandet att en rörelse inte tillåter kritik inifrån ... utan tvekan framföras om och om igen”. De revolutionära cellerna drar därför slutsatsen att ”så länge en radikal massrörelse inte är i sikte” är ”de avgörande medlen mot upprustningen som alltid, interna oroligheter och omstörtning av maktens grundvalar på de punkter där det effektivaste motståndet kan utföras med små medel”. Det vill säga terrorism, där ”vi bestämmer när det är lämpligt att slå till”.

Naturligtvis förblev den dominerande politiken borgerlig, naturligtvis var den radikala delen en minoritet – och vad annat förväntar man sig av en massrörelse med miljontals deltagare i en icke-revolutionär situation i det imperialistiska Västtyskland? Det är oftast borgarklassen själv som drar ut människor ur sin vardag och driver in dem på den politiska arenan, och det för sina egna syften – men när de väl är där är det inte alls en självklar fråga vad människor gör. Å andra sidan, om alla revolutionära krafter slängde sina spadar, lämnade sandlådan och gick och lekte för sig själva (”som alltid”), som de revolutionära cellerna, hur ska den minoritet som ansträngde sig för att höja nivån på kampen, för att rikta in sig på imperialisterna, den minoritet som RC är så föraktfulla mot, som säkert bestod av tusentals och åter tusentals, hur ska de någonsin kunna spela sin roll och frigöras av den revolutionära politiken för att leda miljoner i en framtida revolutionär situation? Massrörelsen bestämmer inte förtruppens roll, men den erbjuder en grund på vilken ett litet antal kan frigöra mäktiga krafter – när de har medel för

att politiskt göra detta. (Se AWTW nr 2, ”Hot Autumn”⁸). När de inte har det, när deras linje i själva verket motsätter sig detta, är de dömda att svansa efter den ”allmänna opinionen” eller förbli vid sidan av – en position som RC nöjt intog.

Att förkasta förtruppsspartiet

Terroristerna förlitar sig inte på massorna, de förnekar det politiska förberedelser hos de avancerade, de tonar ner behovet av en övergripande analys av den objektiva situationen eftersom det är deras egna handlingar som de anser vara nyckeln till all politisk utveckling. De är tillräckligt nöjda med massornas medvetande och försöker bara att uppvisa dem till revolution – med detta program, vilket behov kan de då ha av ett förtruppsspartiet? Naturligtvis påstår de sig vara marxist-leninister och hävdar naturligtvis också att de är ute efter att bygga upp en sådan förtrupp - ”partiet för kommunistiska kämpar” – men när man verkligen kommer till saken, om deras program är ett program som går ut på att ”visa regimens sårbarhet” genom isolerade sabotage- och mordhandlingar, vad är då det brådskande behovet... och därför skjuter de rutinmässigt partiet in i en obestämd framtid.

Och även om de utropade ett parti (vilket åtminstone en grupp, Spaniens GRAPO, säger sig vara den väpnade grenen av), hur skulle det se ut? Den ”Andra ståndpunkten” som splittrades från Röda Brigaderna gick till och med så långt att den sade att ett av Röda Brigadernas mest kritiska misstag hade varit att inte inse att ”med Moro-aktionen hade Röda Brigaderna tagit på sig rollen som revolutionärt parti och efter Moro-aktionen borde vi medvetet ha höjt oss till denna nivå”. Så ser elddopet ut för ett verkligt förtruppsspartiet i terroristernas ögon – att kidnappa en borgerlig politiker!

III. Terrorism: Chauvinistisk och proimperialistisk

8 <http://bannedthought.net/International/RIM/AWTW/1985-2/AWTW-02-NotSoQuiet.pdf>

Terroristernas förkastande av uppgiften att politiskt förbereda och förlita sig på massorna för den proletära revolutionen och allt vad det innebär – särskilt nedtoningen av förtruppsspartiets och teorins roll – och deras böjelse för spontaniteten lämnar dem att spontant böja sig för den dominerande borgerliga ideologin i en hel rad viktiga politiska frågor, varav ett par kommer att undersökas här.

Eurocentrism kontra proletär internationalism

Genom att välja ut Nato som sitt huvudmål analyserar den västeuropeiska gerillan det som imperialismens ”mest avancerade kontrollsystem” och hävdar att Nato spelar en avgörande strategisk roll i ”homogeniseringen” (ibland ”amerikaniseringen”) av Västeuropa. Den höga strategiska integrationsnivå som uppnås genom Nato är enligt dem till för att intensifiera förtrycket mot de europeiska massorna (vissa grupper anser att detta är Natos huvudsyfte) och för att genomföra imperialisternas svar på sin allt djupare kris: ”generaliserat krig” (Röda brigadernas uttryck för ett imperialistiskt världskrig).

Centralt i denna linje är deras syn på de europeiska staternas internationalisering eller multinationalisering, som i en eller annan form förs fram av praktiskt taget alla grupper. I ”En revolutionär uppgift, Den internationella kampen”, där Action Directe lade fram en del av den teoretiska grunden för bildandet av den ”Västeuropeiska gerillafronten”, skriver de: ”På både marknads- och produktionsnivå utgör Västeuropa ett enda territorium där det multinationella kapitalet projicerar, planerar, förverkligar och påtvingar sin vinstlogik. Alla Västeuropas produktions- och marknadsstrukturer har i själva verket multinationaliserats Regeringarna i de olika nationalstaterna fungerar mer och mer som en ren täckmantel för det multinationella kapitalets interna strider, och var och en av dem utgör en skådeplats där det multinationella kapitalets intressen samexisterar och konkurrerar.

”Action Directe sammanställer således sin anklagelse mot de europeiska borgarklasserna: ”Europas roll har omformats inom den atlantiska alliansen. Europa är både offer (territorium som kan bombas i kapitalets spel) och bödel (kapitalets instrument i hela världen)... ”

Denna syn som Action Directe har, äger en slående likhet med de kinesiska revisionisternas teori om tre världar, som placerar de europeiska länderna i den andra världen, mitt emellan supermakterna i den första världen och nationerna i den tredje världen, och därmed drar slutsatsen att de också är ”offer” för supermakts aggressioner. På detta sätt döljer Action Directe, liksom teorin om tre världar, den blodiga imperialistiska kärnan hos de västeuropeiska nationerna, som i årtionden nu har frossat i plundring av världens folk.

Det som Action Directe fokuserar på är internationaliseringen av kapitalistiska system för ackumulation i Västeuropa – vad de utelämnar är internationaliseringen av system för ackumulation på global nivå, och särskilt mellan de olika europeiska länderna och de förtryckta nationerna, som i grunden är ut-sugningsförhållanden. Dessa utsugningsförhållanden är fortfarande i hög grad förankrade i de olika imperialistiska länderna som separata nationella enheter, med nationalstater som försvarar sina egna hemmabaserade kapitals intressen. Terroristutvecklingen skär av allt detta och gör det omöjligt att se det. Röda Brigaderna har publicerat långa analyser av Italiens politiska ekonomi som behandlar landet som en isolerad enhet, eller i bästa fall som en enhet som fungerar inom en europeisk ram (till exempel i deras mest kända verk, ”Biet och kommunisten”, som försöker analysera imperialismens politiska ekonomi, försöker de aldrig ens tillämpa Lenins analys av *Imperialismen*⁹). Genom att underskatta de europeiska makternas faktiska materiella intressen av att försvara och utöka sin egen andel av de förtryckta nationernas plundring, behandlar terroriströrelsen Nato som om det i första hand var ett instrument för förtryck

9 <https://www.marxists.org/svenska/lenin/1916/imper.htm>

internt i Europa, eller som om USA:s imperialister tvingade de europeiska makterna att gå med i Nato mot deras verkliga intressen. De propagerar därför slagord som "Västtyskland (Italien etc.) ut ur Nato", som främjar synsättet att Västtysklands etc. nationella intressen i själva verket "förråds" av de härskande borgarklasserna (eller "det multinationella kapitalet") och att de skulle vara bättre betjänta av att stå utanför Nato än att vara med i Nato. RAF uppmanar till och med till ett "nationellt befrielsekrig" i Västtyskland (en åsikt som förstärks av att RAF hävdar att de har antagit den militära strategin för nationella befrielsekrig i de förtryckta länderna).

Och vilka är egentligen dessa "nationella intressen" för den västtyska nationen som RAF vill befria? Är inte den tyska nationens intressen, långt ifrån att vara förrädda av de västtyska makthavarna, mycket väl företrädda av Västtysklands ställning i Nato – är inte den tyska nationens intressen knutna till försvaret av dess decennier av plundring av de förtryckta nationerna, som det är Natos uppgift att försvara och utvidga mot hotet från deras imperialistiska rivaler i det sovjetiska blocket? Och vart ska en sådan formulering leda i ett imperialistiskt land som Västtyskland, förutom att proletariatet i kampen mot Nato och den amerikanska hegemonin måste förena sig med åtminstone de delar av bourgeoisie som gör motstånd mot USA och försvarar Tysklands "verkliga nationella intressen"?

Det är alltså så att RAF, som är stolt över sin historia av att stödja nationella befrielseörelser mot imperialismen, samtidigt försöker försvara Västtysklands "nationella intressen" – som ligger helt och hållet i att undertrycka de nationella befrielseörelserna. (Inte heller de andra terroristerna klarar sig bättre: Action Directe från Frankrike, som formellt sett inte är en del av Nato, fördömer i sin kommuniké om mordet på general Rene Audran "de franska väpnade styrkornas förändrade inriktning, som har gått över från en position för försvar av territoriet till ett 'avancerat försvar' som är riktat mot de socialistiska länderna". Och så

Action Directe, som också berömmar sig av att stödja nationell frigörelse, accepterar bourgeoisie's egen karaktärisering av de franska väpnade styrkorna som enbart "försvarare av territoriet"! De missar de faktiska materiella intressen som driver de europeiska makterna, inklusive Nato, även de terrorister som talar om ett imperialistiskt världskrig, missar stundens brådskande karaktär, liksom nödvändigheten av en obevlig politisk kamp mot de våldsamma nationalistiska passioner som denna dynamik ger upphov till i dessa länder. De förstår inte att under den kommande perioden, när imperialismens motsättningar kommer att explodera i en strid med vapen, kommer det inte att handla om att rädda utan om att förstöra den tyska (italienska etc.) imperialistiska staten, inte för att proletariatet bättre skall kunna företräda fosterlandet utan för att det inte har något land.

Terroriströrelsens resonemang bakom sina attacker mot Nato överensstämmer väl med sovjetimperialisternas resonemang. Sovjet har upprepade gånger uppmanat de västeuropeiska regeringarna att överväga om deras verkliga nationella intressen inte ligger utanför Nato och västblocket i allmänhet, och har inte alltför subtilt pekat på deras senaste utrustning för kärnvapenkrig, särskilt de nu mer än 400 SS-20 som ligger inom några minuters räckvidd från Västeuropa (ett hot som utan tvekan är lite mer tankeväckande för vissa västeuropeiska bourgeoisier än terroristernas egna .38:or). Terroristerna hamnar alltså inte bara i en objektiv kapitulation inför sina egna fädernesländer, utan de försvarar eller ber om ursäkt för den sovjetiska imperialismen. RAF och GRAPO hyllar Sovjetblocket som socialistiskt, och Action Directe talar allt oftare om det "socialistiska lägret".

Röda brigaderna har fortsatt att fördöma Sovjetunionen som imperialistisk – men de riktar in sig på USA som "huvudfienden", medan den "andra ståndpunkten" riktar in sig på USA som "den mäktigaste och mest aggressiva" imperialisten. Den senare fortsätter med att hävda att analysen av Sovjetunionen

som imperialistisk ”inte hindrar oss från att ta hänsyn till den konkreta världssituationen, från att bedöma både graden av aggressivitet hos imperialisterna och särdragen i deras politik, och från att inse att om revolutionen vill avancera i en värld som är uppdelad i ’block’ kan och måste den utnyttja de motsättningar som uppstår genom hur det kapitalistiska produktionssättet fungerar i sig självt...”. De drar slutsatsen: ”Den som genom att fördöma alla imperialister undviker att ta på sig en av de viktigaste uppgifterna för en sann kommunist – att utnyttja alla motsättningar som härrör från imperialismens allmänna dynamik, för att påskynda, föra fram och leda världsrevolutionen – är i praktiken en opportunist.”

Att rikta in sig på all imperialism är alltså inte en svuren plikt för revolutionära internationalister, utan är nu ett kännetecken för opportunisterna! Dessa brigadister har nu också upptäckt en ny ”huvuduppgift för sanna kommunister” – att utnyttja imperialismens alla motsättningar – som för dem går ut på att slå mot en imperialist som ”mer aggressiv”, ”mäktigare” etc., en verksamhet som inte kan ha någon annan effekt än att samla massorna i det ena imperialistiska lägret när det går till strid mot det andra. Långt ifrån en ”ny huvuduppgift för sanna kommunister” är detta ett mycket gammalt och välkänt förräderi från Andra internationalens dagar och framåt.

Och om alla som vägrar att ta sig an denna ”primära uppgift för sanna kommunister” är ”opportunisterna i handling”, så väntar man förväntansfullt på att ”marxist-leninisterna” i Röda Brigaderna ska tillkännage att postumt ge Lenin denna titel – för han vägrade kategoriskt att spela detta spel. Lenin tränade i stället oavbrutet bolsjevikpartiet och de klassmedvetna proletärerna i Ryssland i synen att, som han uttryckte det, den proletära rörelsen ”förblir sig själv trogen endast om den varken ansluter sig till den ena eller den andra imperialistiska bourgeoisien, endast om den säger att de båda sidorna är lika dåliga och om den önskar den imperialistiska bourgeoisien

nederlag i varje land” (Under falsk flagg¹⁰). Han fortsatte med att hävda att det inte spelar någon roll vilken imperialist som avfyra de första skottet.

Eller i vems länder fiendens trupper var stationerade, för poängen var att det inter-imperialistiska kriget var som ett krig mellan två slavägare, den ena med 100 slavar, den andra med 200, ”för en mer rättvis fördelning av slaverna”. Den enda praktiska fråga som de Röda Brigaderna kan tänka sig är: vilken slavmästare kommer de att organisera sina anhängare för att slåss och dö för.

Att böja sig för spontaniteten, isolerade av sitt misslyckande med att i grunden förlita sig på de revolutionära massorna, och att vända sig till någon starkare makt som ”hjälp” i sin kamp är kanske oundvikligt för terroristströmningen. Och eftersom deras syn på socialismen är rensad från varje vision om att massorna medvetet skall omvandla hela samhället, har de inga problem med att söka sig till Sovjetunionen för att få sådan ”hjälp”. Det är så att hela spektrumet av västeuropeiska gerillor, detta avantgarde av ”kommunistiska kämpar”, som om de någonsin uttrycker någon självkritik överhuvudtaget brukar konstatera halvt skrytsamt att de kanske faktiskt ligger för långt före massorna, slutar med att de försvarar eller ursäktar det avskyvärda förräderiet mot världens första proletära revolution, som nu är den nya revisionistiska bourgeoisiens diktatur. Det är ett sorgligt tillstånd för dem som för flera år sedan hävdade att de motsatte sig det gamla revisionistiska trasket i Västeuropa, som proklamerade sitt stöd för Mao Tsetung och den röda flaggan som vajade över det revolutionära Kina – och som nu oftast har degenererat till chocktrupper för Gorbatsjov och till försvarare av en eller annan fraktion av den egna imperialistiska härskande klassen.

Lärdomen av terroristernas erfarenheter är inte att den väpnade kampen inte kan föras i de imperialistiska länderna, utan att det inte finns några substitut för den proletära revo-

10 https://www.marxistarkiv.se/klassiker/lenin/1915/under_falsk_flagg.pdf

lutionen. Kommunismens mål - ”hela mänskligheten som frivilligt och medvetet förändrar sig själv och världen” – kräver en medveten politisk revolution, där massorna själva, i miljoner, inte bara tar till sig de vapen som slutligen kommer att slå och bryta de imperialistiska staternas militära makt, utan också den förståelse som kommer att vägleda dem att göra detta på ett sätt som inte leder till att en imperialistisk utsugare ersätts med en annan. Det imperialistiska systemets kris förbereder redan i dag förutsättningarna för ett av de sällsynta tillfällena i de imperialistiska länderna då detta kan bli möjligt – dagar som kommer att präglade världens framtid. Om revolutionärerna kommer att kunna ta tillfället i akt att faktiskt inleda en revolutionär krigföring, besegra imperialisterna på slagfältet och upprätta proletariets diktatur i delar av Europa som en del av världsrevolutionen beror till stor del på att man gör sig av med det gamla bagage som alltför länge har belastat dem i de imperialistiska länderna som strävar efter revolution, och att man gör stora steg i förberedelserna redan nu, framför allt när det gäller att bygga upp marxist-leninistiska förtruppsspartier. Det är bara på detta sätt som de exceptionella tillfällena som är i antågande kan tas tillvara och inte gå förlorade för alltid.

Replik till KL om Bo G och dialektiken

HANS KALLENIOUS

KL har en del invändningar i MF nr 2/2022 mot min kritik av Bo Gustafsson i numret före. Den första invändningen är att innehållet i Bo Gustafssons förord till Stalins *Om den dialektiska och historiska materialismen* nästan ordagrant överensstämmer med vad Mao skrev 1937 i den (apokryfiska?) artikeln om *Om dialektisk materialism*. Mao i sin tur citerade antagligen formuleringar från Engels. Men detta stärker bara min misstanke att Bo G inte hade tänkt själv, att han dogmatiskt upprepade vad auktoriteterna skrivit och antagligen inte ens förstod vad han skrev. Det tyder ju hans senare totala avståndstagande från sin tidigare ”stalinism” på.

Den andra invändningen är att det knappast var Bo G:s fel att SKP gick under. Nej, det det tror jag inte heller. En uttömmande analys återstår att göra, men nog bidrog den osjälvständiga inställningen till KKP till detta?

Den tredje invändningen är att motsättningar finns överallt. Javisst, om man letar efter dem. Men frågan är om man alltid *förklarar* något med dem. Cykling är ett exempel på mekanisk rörelse. Att beskriva den kräver ingen ”dialektik”, men kunskap om naturkrafter som gravitationskrafter och elektromagnetiska krafter (i friktion) o.s.v..

Motsatser, motsättningar och motsägelser är begrepp som uppkommit ur människans förmåga att använda *språket* till att diskutera och ”motsäga” varandra. Om man använder dessa begrepp om naturen och samhället, så är det i en överförd, bildlig betydelse. Klasskamp är verklig kamp mellan krafter som är ”motsatta” för att de har olika intressen.

I motsats till Engels tror jag inte att *samma* lagar kommer visa sig gälla för tänkandet som i naturen. Där tror jag Engels var påverkad av Hegels tes att tänkandet och verkligheten är identiska (då båda är manifestationer av Anden!)

Idealisterna har av naturliga skäl intresserat sig mer för idéernas roll än materialisterna, Idéer kan t.ex. vara falska, medan materia är vad den är. Vid sidan om hyllandet av idealisten Hegel kan man hos Marx och Engels hitta citat som tyder på en mekaniskt materialistisk underskattning av idéernas roll. T.ex. i KL:s citat från Marx: ”det ideella *ingenting annat* än det materiella, omsatt och översatt i människans hjärna” (min kursivering).

Hans Kallenius och naturens dialektik

KENNETH LUNDGREN

På grund av min bristande kommunikation med redaktionen blev mitt förra inlägg i denna debatt, (*Några tankar kring Hans Kallenius syn på den materialistiska dialektiken*, MF nr 2/2022) publicerat under namnet KL. Men under mina nuvarande omständigheter ser jag ingen anledning att skriva under pseudonym.

I Hans Kallenius (HK) svar på min kritik fortsätter han sin kritik mot Bo Gustafssons (Bo G) vad HK påstår vara osjälvständighet och dogmatism. HK påstår att ”Bo Gustafssons förord till Stalins *Om den dialektiska och historiska materialismen* nästan ordagrant överensstämmer med vad Mao skrev 1937 i den (apokryfiska?) artikeln om *Om dialektisk materialism*. Mao Zedongs *Om dialektisk materialism* publicerades i April - juni 1938 och inte 1937 som jag felaktigt skrev. Hur som helst hade Bo G inte tillgång till artikeln *Om dialektisk materialism* eftersom den inte var tillgänglig 1967 då han skrev sin efterskrift. Om HK har skrivit fel och i stället menat det var Maos *Om motsättningar* som Bo G:s skrifter ”nästan ordagrant överensstämmer med”. *Mao skrev i denna skrift* ”Lagen om motsättningar i ting, det vill säga lagen om motsatsernas enhet, är den grundläggande lagen i såväl naturen som samhället och därför också den grundläggande lagen i tänkandet”. Och jämför detta med vad Bo G skrev ”Den dialektiska materialismen är vetenskapen om naturens, samhällets och tänkandets allmänaste rörelse- och utvecklingslagar.” Så kan jag inte se att det är ”nästan ordagrant”, men däremot i stort sett samma tankeinhåll men inte till ord och uttrycks sätt. Så återigen, HK:s

hårda kritik av Bo G är en hård kritik av Mao Zedongs syn på den materiella dialektiken (DM). Och mer än det, HK använder kritiken mot Bo G som fångstarmar för att fånga in, inte bara Mao utan även Marx och Engels, som HK menar alla satt fast i det Hegels tankegångar. Jag drar slutsatsen av HK:s oklara och spretiga argumentering att den kokar ned till att han menar att DM inte även gäller naturen.

De marxister som förnekar att dialektiken även gäller i naturen brukar säga att det måste finnas skilda subjekt, viljer för att motsättningar ska uppstå. Många av dessa återoppar – med några undantag – på en enda not i Georg Lukács *Historia och klassmedvetande* Detta är 6:e noten i det inledande kapitlet ”Vad är ortodox marxism?” I not 6 på sidan 433 i AA står det ”Zur Kritik der politischen Ökonomie, XLIII”. Denna begränsning av metoden till den historiska och sociala verkligheten är mycket viktig. De missförstånd, som härrör ur Engels framställning av dialektiken, beror huvudsakligen på att Engels följt Hegels dåliga exempel och utsträckt den dialektiska metoden till att gälla också för kunskapen om naturen. Men dialektikens avgörande bestämmelser - subjektets och objektets växelverkan, teorins och praktikens enhet, förändringen av kategoriernas substrat i historien som grundval för deras förändring i tanken, etc. - saknas i kunskapen om naturen. För en utförlig diskussion av dessa frågor saknas här tyvärr varje möjlighet.”

Läs sista meningen en gång till! Denna not är alltså det enda som många kritiker återoppar i sin kritik av Engels naturdialektik. Verkligen

magert!

Professor Sven-Erik Liedman - som är en akademisk knappologisk krångelgubbe - skrev *Motsatsernas spel, Friedrich Engels' filosofi och 1800-talets vetenskap* (bokförlaget Bo Cavefors 1977). Han diskuterar där i kapitel 16 punkt 6 (sidan 158) "Naturens dialektik? En sammanfattning" hit och dit om detta spörsmål men lutade då nog åt att dialektiken även gäller i naturen.

Men i den nyare utgåvan från Arkivs förlag 1983 har Liedman tagit bort denna del. Men han skriver i förordet sid XI "Först hade jag för avsikt att enkelt och klart med mycket starkare belägg än vad som vanligt visa, att naturdialektiken var båg och nonsens utan samband med vare sig historiematerialismen, teorin om kapitalet eller den revolutionära socialismen. Ju mer jag arbetade med Engels filosofiska skrifter, ju mer jag fördjupade mig i dem och den miljö där de tillkommit - desto mer såg jag i dem som öppnade perspektiv, som var utsiktsfullt och viktigt och som stod i ett intressant samband med historiematerialismen, kapitalkritiken och socialismen..... så ställde jag mig själv och mina läsare frågan: Naturens dialektik? Finns den? Och till min förvåning fann jag att jag inte hade något enkelt svar på den frågan". Så Liedman ger inte vare någon filosofisk eller praktisk förklaring för varför dialektiken gäller eller inte i naturen.

En svensk som däremot dömer ut naturdialektiken är professor Janken Myrdal. Det gör han i sin *Motsatstänkandet i praktiken - Ett historiefilosofiskt försök*. Den skriften har den fördelen att den försöker att utreda och puffa för dialektiken. Svagheten är att Janken M. på vaga konkreta grunder och med svag argumentering dömer ut naturdialektiken. Men han använder sig inte av den tidigare nämnda noten i Georg Lukács Historia och klassmedvetande. Men gäller DM bara den del verkligheten som har utvecklats organiskt till ett biologiskt liv där det materiella är organiserat till ett stadie där ett medvetande uppstår, med skilda viljor och intressen, det

vill säga till en materia som kan tänka / reflektera om sin omgivning och sig själv? Svaret är nej! Jag hävdar att den dialektiska logiken är fastare förbunden med all verklighet än vad som är fallet med Aristoteles formella logik.

I August Strindbergs roman *Röda rummet* läser Ygberg för Olle Montanus "...att A är A, om och för så vitt A överhuvud är...". Vid en hastig studie av den materiella världen verkar det vara rätt. Det verkar ju vara riktigt att en sak, en process som existerar i den reella världen är sig själv och ingen annan företeelse alltså att ingen motsägelse finns. Men det finns ett stort men. Ty även om den formella logiken uttrycker verkligheten så gör den det ofullständigt. Ty Aristoteles logik är bara sann i fryst i ett ögonblick. Men allt rör sig och då gäller inte den denna logik och till exempel en något så till synes oföränderligt som en sten är samma sten i morgon men förändrad och kan på sikt förvandlas till en krackelerad sten eller en sandhög. Det är en motsättningen. En sak, process är sig själv men ändå inte.

HK skriver "Den tredje invändningen är att motsättningar finns överallt. Javisst, om man letar efter dem. Men frågan är om man alltid *förklarar* något med dem. Cykling är ett exempel på mekanisk rörelse. Att beskriva den kräver ingen 'dialektik', men kunskap om naturkrafter som gravitationskrafter och elektromagnetiska krafter (i friktion) o.s.v.."

HK har fel när han säger att säger att man "...måste ha kunskap om elektromagnetiska krafter (i friktion)..." När man beskriver rullmotståndet som uppstår vid cykling. Ty man behöver inte förstå att friktionen i nav och de inre förhållandena i däck och vägmaterialet för att formulera kunskapen om att "rullmotståndet = ekipagets vikt gånger rullmotståndskoefficienten". Däremot måste man studera materials olika inre uppbyggnad, för att förstå varför kol i grafitens form har en annan friktion än kol i form av diamant. Om studierna av verkligheten är framgångsrik omvandlas ens kunnande från lägre kunskap till högre.

HK har rätt i att "...motsättningar finns överallt,,om man letar efter dem." Eller rättare sagt man måste studera och undersöka alla saker och processer för att nå kunskap och förstå dessa och då upptäcker man även de materiella motsättningar i dessa ting och processer som driver förändringen och omvandlar dessa. Det är bland annat det Mao betonar när han i "Om motsättningar" skriver " Men vad som är särskilt viktigt och nödvändigt eftersom det utgör grunden för vår kunskap om ett ting, är att lägga märke till det som är säregnet för denna form av materiens rörelse, nämligen att iaktta den kvalitativa skillnaden mellan denna form av rörelse och andra former. Endast då vi gjort detta, kan vi skilja mellan tingen. Varje form av rörelse innesluter i sig sin egen säregna motsättning."

För att falsifiera tesen att motsatsernas enhet och kamp (MEK) gäller generellt så måste man finna ett verkligt ting eller en verklig företeelse som inte innehåller motsättningar. Gör man det är lagen om MEK inte generell.

HK skriver "Där tror jag Engels var påverkad av Hegels tes att tänkandet och verkligheten är identiska (då båda är manifestationer av Anden!)" Men för Engels och Marx var det precis tvärtom både den objektiva verkligheten och tänkandet är materiell. Den objektiva verkligheten är det primära och tänkandet som det sekundära. Men båda kategorierna är materiella.

En DM som bara erkänner att den gäller i samhället, mänskliga och historien innanför människors liv och praktik och inte gäller i naturen själv är en ofullständig DM:

"Man kan inte skilja tänkandet från en materia, som tänker. Materialen är alla förändringars subjekt"¹

1 "It is impossible to separate thought from matter that thinks. Matter is the subject of all changes." Den heliga familjen **Marx and Engels Collected Works volym 4 sidan 129.**
<http://www.hekmatist.com/Marx%20Engles/Marx%20&%20Engles%20Collected%20Works%20Volume%204%20Ma%20-%20Karl%20Marx.pdf>